

TANIZAKI
JUNICHIRO

CHŨ VAN

TÀO DẦN

Văn chương kinh điển

Nam Tử
dịch

NHÀ
XUẤT
BẢN
HỘI
NHÀ
VĂN

CHỮ VẠ

Nguyên tác: 𐄌 (Manji)

Dịch từ bản tiếng Anh: Quicksand

Tác giả: Tanizaki Jun'ichirō

Người dịch: Nam Tử

Tao Đàn phát hành

NXB Hội nhà văn - 2017

ebook©vctvegroup

16-05-2018

Về tác giả

Tanizaki Jun'ichirō (24/7/1886 - 30/7/1965) là một thiên tài văn chương với một văn nghiệp đồ sộ. Ông là người kể chuyện có duyên nhất trong những cây viết tiền chiến, nội dung các tác phẩm của ông phần nhiều khai thác cảnh sống hoan lạc, đồi phế của xã hội cũ đang suy tàn và miền sâu thẳm phong kín của địa ngục nội tâm con người muôn thuở. Văn chương Tanizaki vừa thâm trầm, cổ kính, vừa bóng bẩy, diễm tình, vừa đồi phế bệnh hoạn nhưng không kém phần tinh tế.

Một số tác phẩm

Xâm mình (1910)

Chữ Vạn (1928)

Truyện Shunkin (1933)

Con mèo, Shōzō và hai người đàn bà (1936)

Cái khóa (1956)

Nhật ký giả điên (1961)

Mong tiên sinh lượng thứ cho tôi vì đã đến quấy rầy, nhưng hôm nay nhất định tôi phải gặp ngài bằng được để đích thân kể hết đầu đuôi câu chuyện. Tiên sinh chắc là không phiền gì chứ? Tôi biết việc viết lách của tiên sinh rất bận rộn, nếu tôi đi vào chi tiết khéo kể mãi không xong mất! Phải chi tôi viết ra thành tiểu thuyết để tiên sinh đọc có phải hơn không... Thật tình hôm nọ tôi cũng đã thử vẽ vẽ mấy dòng, song sự tình rắc rối quá chẳng biết bắt đầu từ đâu, cực chẳng đã tôi mới phải đến tận nơi thuật lại cho tiên sinh. Làm mất thời giờ vàng ngọc của tiên sinh tôi cũng áy náy vô cùng! Tiên sinh chắc là không sao chứ? Bận trăm công nghìn việc mà tiên sinh lúc nào cũng rất ân cần với tôi, làm thế này e rằng tôi lại đang lợi dụng lòng tốt của tiên sinh, và sau tất cả mọi sự phiền toái này, tôi thật không biết phải cảm ơn tiên sinh thế nào cho đủ.

Vâng, có lẽ nên bắt đầu từ cái anh nhân tình trước kia tôi hay nhắc đến. Lần nọ nói chuyện với tiên sinh, nghe tiên sinh khuyên nhủ, tôi đã cân nhắc lại mọi chuyện và thôi không qua lại với gã nữa, nhưng quyến luyến thì vẫn còn. Ngồi ở nhà hễ cứ có thứ gì gợi nhớ đến gã là tôi muốn phát điên lên. Mà trước giờ tôi cũng nhận thấy loại đàn ông này đâu xứng... Nhà tôi cũng nhận thấy từ ngày được tiên sinh bảo ban thì vợ mình đã thay

đổi hẳn. Cả ngày tôi chỉ ở nhà vẽ tranh, chơi dương cầm chứ không xúng xính áo quần chạy ra ngoài và bảo chồng là mình đi xem hát hay đâu đó nữa.

“Mình gần đây có nữ tính hơn chút ít đấy,” nhà tôi bảo. Tôi thấy anh ấy có vẻ hài lòng lắm.

Nhưng tôi phải thú thật rằng tôi chưa hề dă động một lời nào với nhà tôi về gã nhân tình kia. Tiên sinh từng cảnh báo tôi: “Che đậy sai lầm quá khứ với chồng là không hay đâu cô ạ, vả lại cô bảo tôi là hai người chưa đi quá giới hạn thì sao cô không nói rõ trắng đen cho anh nhà biết?” Nhưng thưa tiên sinh, dù chồng tôi có ngờ ngợ chuyện gì đi chăng nữa, thì tôi cũng không đời nào khai báo. Tôi đã dạn đi dạn lại mình không được giẫm lên vết xe đổ ấy và đào sâu chôn chặt vụ ngoại tình xuống đáy lòng. Tóm lại, nhà tôi không biết rõ nội dung trao đổi giữa tôi và tiên sinh, anh ấy nghĩ đơn giản là tiên sinh khuyên nhủ bảo ban tôi. Và anh ấy nói nhờ tiên sinh dạy dỗ mà thái độ của tôi đã thay đổi tích cực.

Có một thời gian tôi chỉ lặng lẽ ngồi nhà. Chồng tôi thấy vậy cũng yên lòng, tình hình có vẻ ổn nên anh ấy tính việc tập trung nghiêm túc cho sự nghiệp, và thuê một mặt bằng tại cao ốc Imabashi ở khu trung tâm Osaka để mở văn phòng luật. Đó là vào đầu năm ngoái, khoảng tháng Hai thì phải.

...Dạ, đúng rồi, nhà tôi từng sang Đức học luật khoa, thích thì có thể làm luật sư được ngay. Nhưng xem ra anh ấy muốn đi dạy học hơn, lúc nhà tôi học năm cuối ở trường cũng là lúc tôi dan díu với người đàn ông kia. Không biết vì lý do đặc biệt nào mà anh ấy lại quay sang hành nghề luật. Chắc là hổ thẹn vì lệ thuộc cha mẹ vợ, không dám ngáng đầu trước vợ. Kết quả học tập xuất

sắc của anh ấy khi còn đi học đã khiến cha mẹ tôi mừng như bắt được vàng. Từ ngày chúng tôi lấy nhau, hai cụ xem con rể như con nuôi. Ngay từ đầu hai cụ đã tuyệt đối tin tưởng anh ấy, sắp xếp chỗ ở cho chúng tôi để khỏi phải vội vã lo toan cơm áo gạo tiền. Anh muốn hành nghề luật thì cứ để anh đi học và làm một luật gia. Nếu cần thì hai vợ chồng có thể ra nước ngoài sống hai, ba năm gì đó cũng được.

Nhà tôi thoát đầu hân hoan lắm vì có điều kiện để chuyên tâm học hành, nhưng sau đó có thể là tôi bắt đầu khiến anh ấy chướng mắt, có lẽ nhà tôi nghĩ tôi cậy địa vị gia đình mình mà ngang ngược với chồng. Chồng tôi kém giao thiệp, tính tình lại quá thẳng, thiếu tế nhị nên từ hồi bắt đầu hành nghề luật đến giờ, văn phòng của anh ấy vẫn thường xuyên ế khách. Thế mà ngày nào anh ấy cũng cố thủ ở văn phòng, bỏ tôi ở nhà ngồi chơi xơi nước từ sáng đến tối. Ngồi không dĩ nhiên tôi nhớ chuyện xưa. Trước đây, có thời gian là tôi thường làm thơ, nhưng thơ thần chỉ tổ khơi lại những kỉ niệm. Xem ra tôi không thể tiếp tục sống như thế nữa, phải kiếm cái gì để tiêu khiển, tìm thứ gì đó để xao lãng...

Chắc tiên sinh cũng biết trường Nghệ thuật Nữ sinh bên Tennoji chứ? Đó là một trường tư thực hạng ba, có đủ các khoa hội họa, âm nhạc, thêu thùa may vá... Nhà trường không có chính sách tuyển sinh nên bất luận già trẻ lớn bé hễ có tiền là nhập học được tuốt. Tôi theo một khóa hội họa Nhật Bản và cũng có chút hứng thú dù không rành về vẽ vời cho lắm. Sáng nào nhà tôi cũng đưa tôi đi học, à mà nói là ngày nào cũng đi học chứ trường lớp kiểu đó tất nhiên học viên muốn nghỉ lúc nào chẳng được.

Chồng tôi chả biết gì về văn nghệ hay mỹ thuật nhưng lại rất sẵn lòng cho vợ đi học. Anh ấy thậm chí còn khuyến khích tôi, bảo đó là một ý hay, rằng tôi nhất định phải học cho đến nơi đến chốn! Mặc dù hai vợ chồng thường cùng nhau ra khỏi nhà vào buổi sáng, nhưng tôi chuẩn bị xong xuôi thì nhà tôi mới xuất phát - có hôm tôi ề à đến chín, mười giờ nhưng kệ, đằng nào văn phòng của nhà tôi cũng đâu có khách, anh ấy để tôi thoải mái ngấm vuốt bao lâu tùy thích. Chúng tôi đi tuyến Hanshin từ Koroen đến Umeda, sau đó bắt taxi chạy dọc theo đường xe điện Sakai đến Imabashi thì chồng tôi xuống, còn tôi đi tiếp đến Tennoji.

Nhà tôi thích được có vợ có chồng như thế.

Lúc cao hứng anh ấy bảo: “Tôi thấy tôi lại là chàng sinh viên ngày nào, mình ạ.” Tôi đáp: “Có sinh viên nào cặp kè với nhau mà lại ngồi taxi đi học không?” Và anh ấy bật cười.

Ý nhà tôi là muốn tôi gọi điện cho anh ấy khi tan học rồi ghé qua văn phòng Imabashi hoặc hẹn anh ấy ở ga Namba hay Hanshin, sau đó hai vợ chồng ra rạp Shochiku hay đâu đó xem phim. Chúng tôi rất hòa thuận. Nhưng sau đó đâu khoảng giữa tháng Tư, tôi và lão giám đốc nhà trường phát sinh mâu thuẫn vì một chuyện không đâu.

Lạ lắm tiên sinh ạ! Hẳn tiên sinh cũng biết, giờ hội họa truyền thống Nhật Bản họ thuê người mẫu làm dáng trong các trang phục khác nhau chứ không có người mẫu khỏa thân. Trường tôi có một lớp vẽ tả thực kiểu ấy, họ kiếm được một cô Y nào đó, cô này mới mười tám và nghe đâu là người mẫu đẹp nhất Osaka, họ để cô tạo dáng Quan Âm Bồ Tát trong tấm áo choàng mỏng như

sương khói, vừa đủ lỏa lồ để nghiên cứu được hình thể...

Một hôm trong giờ học, tôi đang phác thảo tranh Quan Âm cùng mọi người thì lão giám đốc vào lớp, bảo:

“Chị Kakiuchi, chị vẽ chả giống với người mẫu gì cả. Nguyên mẫu trong đầu chị là ai khác phải không?”

Lão ta nói xong thì cười khẩy, đám bạn học thấy thế cũng khúc khích phụ họa theo. Tôi sửng sốt và cảm thấy mặt đỏ bừng dù lúc đó tôi không hiểu sao lại giật mình. Giờ nghĩ lại, tôi không chắc mình có đỏ mặt không nhưng khi lão nhắc đến “ai khác” tôi hơi chột dạ. Nguyên mẫu đó là ai? Hình như trong vô thức khi nhìn vào cô Y trước mặt, tâm trí tôi tự vẽ ra một hình ảnh khác trong mắt. Hình ảnh đó đã được phản chiếu trong bức tranh - cây cọ hình như tự nó điều khiển lấy chứ tôi không hề cố ý.

Chắc hẳn tiên sinh biết tôi nói đến ai. Người mẫu của tôi là Tokumitsu Mitsuko - báo đã đăng nhan nhản rồi.

(Ghi chú của tác giả: Những sóng gió gần đây hình như không để lại ảnh hưởng gì tới góa phụ Kakiuchi. Trang phục và kiểu cách của cô y như năm ngoái, sắc sảo đến mức lèo lẻo. Cô có dáng vẻ của người thiếu phụ cao quý điển hình, nói giọng địa phương ngọt ngào và nữ tính của tầng lớp quý phái Osaka. Cô trông không giống một bà góa lắm. Kakiuchi không sở hữu nhan sắc của một mỹ nhân, nhưng vừa nhắc đến cái tên “Tokumitsu Mitsuko”, gương mặt cô bỗng tươi tắn rạng ngời.)

Lúc ấy tôi vẫn chưa làm bạn với Mitsuko. Nàng đang học vẽ tranh sơn dầu - phương Tây ở lớp khác và chúng tôi không có cơ hội bắt chuyện với nhau. Trong suy nghĩ của tôi, Mitsuko không

biết tôi là ai mà nếu có thì nàng cũng chẳng bận lòng. Còn tôi cũng chẳng đặc biệt chú ý gì đến Mitsuko cả, trừ việc nàng quả là một mỹ nhân hấp dẫn nổi bật. Dĩ nhiên chúng tôi chưa bao giờ nói với nhau một câu, tôi cũng chẳng hay biết gì về tính tình hay sở thích của nàng. Nói như tiên sinh thì tôi chỉ có ấn tượng chung chung về Mitsuko là nàng rất khả ái.

Dù thế, nếu nghĩ cho kỹ, Mitsuko hẳn đã ở trong tâm trí tôi từ lâu, chưa quen nhau mà tôi đã biết tên, biết nhà người ta rồi tiên sinh ạ: Mitsuko là con gái một người buôn len sỉ có cửa hàng ở Semba, Osaka, gia đình nàng hiện sống ở Ashiya, dọc tuyến đường sắt Hankyu - đại để thế. Vậy nên tay giám đốc xô xiên một cái là tôi chợt dạ. Cũng phải, ừ thì khuôn mặt tôi vẽ có vẻ giống Mitsuko, nhưng tôi không cố ý vẽ nàng, mà cứ cho là tôi cố ý, thì vị tất cứ phải vẽ cô Y mới được? Cô Y hóa trang thành Quan Âm Bồ Tát chẳng qua chỉ để học viên nghiên cứu đường nét hình thể cùng nếp gấp vải của cái áo choàng trắng nhằm cố gắng lột tả được thần thái của Quan Âm. Nhan sắc cô Y không tồi nhưng còn thua Mitsuko xa lắm, nếu tôi vẽ mặt Mitsuko vào mà làm bức tranh đẹp lên thì có gì sai nhỉ? Tôi nghĩ vậy đó thưa tiên sinh.

2

Hai, ba hôm sau lão giám đốc lại tìm đến phòng học trong lúc cả lớp đang phác thảo bức Quan Âm đó. Lão ta dừng lại trước mặt tôi và dòm xuống bức vẽ, cười xỏ lá như thường lệ:

“Chị Kakiuchi này, phải nói thật là bức tranh chị vẽ nó cứ làm sao ấy. Càng nhìn càng khác xa người mẫu. Chị đang vẽ ai thế?”

“Ồ, vậy hả thầy?” Tôi đồng dục đáp. “Không giống người mẫu tí nào hả?” Cái lão này, cứ như thể là lão đang dạy vẽ ấy!

...Không có đâu tiên sinh ơi, chả là ông thầy dạy vẽ lúc ấy đi đâu mất. Ông thầy của chúng tôi là giáo sư Tsutsui Shunko nhưng thỉnh thoảng ông mới đảo qua lớp để vạch ra chỗ này chỗ kia chưa được, hay hướng dẫn cách sửa; còn bình thường học viên chỉ quan sát người mẫu và vẽ theo ý thích thôi. Nghe nói lão giám đốc dạy Anh văn, cũng là một môn tự chọn, nhưng có vẻ lão ta chẳng có cái bằng tử tế nào cả; lão học trường nào ra cũng không ai biết. Sau này, tôi mới hay lão chẳng phải nhà sư phạm gì đâu mà chỉ là một gã con buôn lưu manh. Khó lòng trông đợi một người như vậy hiểu về hội họa và lão ta cũng chẳng có cố gì mà chõ mũi vào chuyện vẽ vời. Vả lại, các khóa đào tạo đều do người có chuyên môn phụ trách nên hiếm khi lão đến thăm các lớp học. Thế mà lão phá lệ, mò vào tận lớp vẽ để

chỉ trích bức tranh của tôi!

Lão lên giọng mỉa mai: “Nghiêm túc đi nào, chị không nghĩ là mình đang vẽ người mẫu trên kia đấy chứ?”

Tôi ra vẻ ngây ngô đáp: “Thưa thầy, tôi e là mình còn kém nên có lẽ vẽ không được giống lắm. Nhưng tôi đang cố gắng để truyền tải chân thực hơn.”

“Không,” lão nói. “Đâu phải chị không biết vẽ, chị có năng khiếu là đằng khác. Nhưng nhìn khuôn mặt này xem, tôi cứ nghĩ là của người khác cơ.” Lão lại quay về chủ đề đó.

“Ồ, ý thầy là gương mặt hả? Gương mặt này thể hiện hình mẫu lý tưởng của riêng tôi.”

“Hình mẫu lý tưởng của chị là ai?” Lão vẫn bám dai như đũa.

Thế rồi tôi bảo: “Đã gọi là lý tưởng thì đâu phải một người cụ thể. Tôi muốn vẽ một khuôn mặt đẹp, cốt lột tả được cái thần thái thoát tục của Quan Âm. Có gì không được hả thầy? Đến gương mặt tôi cũng phải sao chép từ người mẫu chắc?”

“Chị lý sự cũng ra trò.” Lão nói. “Nếu chị thể hiện được lý tưởng của mình thì ai khiến chị ngồi đây học. Chúng tôi yêu cầu chị phác họa người mẫu làm gì? Chị chỉ muốn vẽ cái mình muốn thì người mẫu ở trên kia là vô dụng à, nếu hình tượng Quan Âm lý tưởng này của chị dựa trên người nào đó, thì tôi nghĩ ắt chị có ý đồ rồi.”

“Thưa thầy, tôi chẳng có ý đồ gì. Miễn bức tranh lột tả được thần thái của Quan Âm, thì tôi thấy vẽ mặt thẩm mỹ chẳng có gì sai.”

Lão giám đốc nặng nề: “Như thế không được, chưa đủ ông nghề đã đe hàng tổng. Chị tự cho bức tranh của mình siêu phàm

thoát tục nhưng vẫn đề là người ngoài họ không nghĩ thế. Những chuyện như vậy dễ gây hiểu lầm lắm.”

“Ô kìa? Hiểu lầm kiểu gì cơ ạ? Thầy cứ nói là trông giống ai đó, vậy thầy vui lòng cho tôi biết danh tính người ấy được không?” Tôi bẻ lại.

Nghe vậy lão ta bối rối bảo: “Chị cứng đầu quá nhỉ?” Từ đó về sau, lão không quay lại gây sự nữa.

Tôi hí hửng lắm. Làm cho lão đuối lý như vậy khiến tôi có cảm giác chiến thắng. Nhưng ngờ đâu việc cự cãi giữa tôi và lão đã gây chấn động trong các học viên, chẳng mấy chốc bắt đầu nảy sinh những lời đồn đại xấu xa. Họ bảo rằng tôi sỗ sàng lộ liễu lấy lòng Mitsuko, rằng tôi với Mitsuko gần gũi quá đà... Tiên sinh cũng nghe tôi nói rồi, tại thời điểm đó tôi gần như chẳng quen biết Mitsuko, đúng là đặt điều trắng trợn. Dĩ nhiên là tôi biết họ lời ong tiếng ve sau lưng mình nhưng trong mơ tôi cũng chẳng ngờ tới việc họ lại làm quá lên đến vậy. Nhưng mình là cây ngay không sợ chết đứng, cứ kệ chúng nó nói gì thì nói. Toàn những lời bịa đặt lố lăng cả thôi. Ngăn chợ ngăn sông, ngăn sao được bọn người ăn không nói có. Nhưng dù họ có xì xào thế nào hay buộc tội tôi và Mitsuko “gần gũi quá đà” dù chúng tôi còn chẳng quen nhau thì tôi cũng hoàn toàn không thèm chấp. Tôi không lo cho mình, tôi lo là lo Mitsuko sẽ nghĩ thế nào cơ.

Tôi nghĩ chắc hẳn Mitsuko đã rất khổ tâm khi bị lôi kéo vào vụ lùm xùm này. Thế nên mỗi khi tình cờ gặp cô lúc tan học hay trên đường đến trường, tôi không thể nhìn mặt cô nàng như bình thường nữa. Tôi cũng không dám lên tiếng xin lỗi Mitsuko vì sợ bọn họ lại suy đoán kiểu “không có lửa làm sao có khói”

khiến mọi việc tệ hơn và có khi lại càng thêm điều tiếng. Mỗi lần vô tình gặp gỡ, tôi đều cố gắng tỏ vẻ ăn năn, đưa ánh mắt ra chỗ khác hoặc nhìn xuống như thể né tránh sự chú ý của Mitsuko. Lúc nào tôi cũng lo người ta giận, không biết người ta xem mình thế nào nữa, nên hề chạm mặt nhau tôi đều len lén nhìn nàng. Nhưng vẻ mặt Mitsuko vẫn vậy, nàng hình như không phật ý với tôi chút nào.

À vâng, tôi có mang ảnh cho tiên sinh xem đây. Hôm ấy chụp hình chúng tôi mặc kimono đôi, tấm ảnh này được đăng báo và dư luận phản ứng dữ dội. Tiên sinh thấy đó, đứng cạnh nhau thế này thì tôi chỉ để làm nền cho Mitsuko thôi, tiên sinh có tìm khắp khu Semba cũng không kiếm đâu được một thiếu nữ đẹp tuyệt trần như nàng.

(Ghi chú của tác giả: “Bộ kimono đôi” trong ảnh màu mè sắc sỡ quá đổi so với thẩm mỹ của người Osaka. Cô Kakiuchi để tóc búi gọn gàng, còn Mitsuko vẫn tóc kiểu Shimada truyền thống. Mitsuko có đôi mắt long lanh ướt át quá gợi tình, không giống với một người con gái thành thị ở Osaka. Nói ngắn gọn, đó là ánh mắt diễm lệ hút hồn của nữ thần tình yêu. Nàng đích thực là một tuyệt sắc giai nhân, Kakiuchi nói mình chỉ đứng làm nền cho bạn, chị quả thực hoàn toàn không hề khiêm tốn giả tạo. Nhưng trên thực tế, khuôn mặt đó có phù hợp để phản ánh khí chất của Quan Âm hay không lại là chuyện khác.)

Cơ mà tiên sinh thấy sao? Mái tóc búi cầu kỳ kiểu Nhật rất hợp với Mitsuko phải không ạ?

...Vâng, khi đến trường, Mitsuko thi thoảng vẫn làm tóc như vậy. Mitsuko nói mẹ nàng thích con gái để kiểu đầu đó. Dù sao mấy trường kiểu thế này cũng không bắt buộc học viên mặc

đồng phục, giả sử vẫn tóc kiểu Nhật hay mặc kimono mà không mang quần váy hakama cũng chẳng ai để ý, tùy mỗi người thôi. Tôi đây cũng không mặc hakama bao giờ. Thỉnh thoảng Mitsuko bận đồ Tây, nhưng lúc nàng bận đồ Nhật thì quanh đi quẩn lại chỉ có kimono thôi. Trong ảnh, nhờ kiểu tóc trông Mitsuko trẻ ra vài tuổi chứ thực sự thì nàng đã hăm hai, tức là chỉ thua tôi có một tuổi tiên sinh ạ - nếu còn sống thì năm nay, 1928 - nàng bước sang tuổi hăm ba. Nhưng Mitsuko cao hơn tôi khoảng một tấc và đẹp lộng lẫy như thế nên kể cả khi không tỏ ra kiêu kỳ thì nàng vẫn toát ra sự tự tin phải không ạ? Mà cũng có thể vì tôi mặc cảm tự ti. Về sau, kể cả khi hai đứa gần gũi, tôi vẫn có chút tôn sùng Mitsuko như thể nàng là chị mình mặc dù tôi lớn tuổi hơn.

Vâng, khoảng thời gian đó, khi tôi với Mitsuko chưa quen biết mấy thì có vẻ những chuyện ngồi lê đôi mách nọ chưa đến tai Mitsuko vì thái độ của nàng vẫn không hề thay đổi mảy may. Tôi từ lâu đã bị thu hút bởi dung mạo của cô, trước khi người ta đồn thổi thì mỗi khi Mitsuko đi qua tôi thường nán lại gần. Nàng luôn luôn đi thẳng như thể không hề trông thấy tôi, vạn vật như tươi tắn, rạng rỡ hơn phía sau mỗi bước chân nàng. Tôi nghĩ, nếu lời đồn đến tai Mitsuko thì nàng ắt phải ít nhiều chú ý đến tôi. Tôi để mắt tới Mitsuko xem nàng có miễn cưỡng hay có thái độ gì không, nhưng nhân vì nàng không thể hiện sự thay đổi nào, càng lúc tôi càng dạn dĩ, dạn dĩ đến mức tới gần hơn để được nhìn trộm khuôn mặt đáng yêu của nàng lần nữa. Một ngày nọ trong giờ nghỉ trưa chúng tôi bất ngờ chạm trán ở phòng giải lao, và thay vì thờ ơ bước qua như thường lệ, Mitsuko vì lý do nào đó lại mỉm cười khả ái với tôi. Tôi cúi đầu

chào Mitsuko theo bản năng, rồi nàng đến bên tôi và nói:

“Em rất tiếc vì đã gây rắc rối cho chị. Xin đừng nghĩ xấu về em.”

“Em nói gì cơ? Chị mới là người phải xin lỗi em chứ.” Tôi đáp.

“Chị có làm gì đâu mà phải xin lỗi. Giá mà chị hiểu sự tình... Cẩn thận đấy, có người muốn gài bẫy chúng ta!”

“Thật sao? Ai mới được?” Tôi hỏi.

“Ông giám đốc đây. Em không thể giải thích ở đây, hay ta đi đâu ăn trưa nhé? Rồi em sẽ kể hết cho chị nghe.”

“Em thích đi đâu thì chị theo đó.”

Sau đó hai chúng tôi đến một nhà hàng gần Công viên Tennoji. Vừa ăn trưa, Mitsuko vừa bắt đầu kể rằng tác giả của mấy tin đồn ác ý kia chính là lão giám đốc. Bị ông ta làm bẽ mặt trước mọi người liên tục trên lớp đường nhiên là tôi khó chịu rồi, và tôi cũng không tránh khỏi ý nghĩ rằng ông ta chẳng tốt đẹp gì. Nhưng khi tôi hỏi lý do trời ơi nào khiến ông ta muốn phát tán một tin đồn như vậy thì Mitsuko bảo mục đích là nhắm vào nàng, để làm thế nào đó hủy hoại danh giá của nàng. Tất cả xuất phát từ lời cầu hôn của một chàng trai, mà anh chàng này lại thừa kế gia tài của dòng họ M. giàu có và nổi tiếng bậc nhất Osaka.

Mitsuko thì không thiết tha lắm nhưng gia đình nàng thì rất ư là sẵn đón mỗi hôn sự này, còn nhà bên kia cũng nhiệt tình đón nhận nàng, một chín một mười. Tuy nhiên, hình như con gái của một ông ủy viên hội đồng thành phố cũng được ướm hỏi cho cậu M., thế là Mitsuko trở thành đối thủ của nàng. Mặc dù

Mitsuko chẳng ham hồ tranh giành nhưng gia đình ông ủy viên thì xem nàng như một kẻ địch đáng gờm của con gái. Thêm nữa cậu thiếu gia M. lại mê một nhan sắc của Mitsuko, thậm chí còn viết thư tình cho nàng, Mitsuko đúng là đáng gờm thật.

Bấy giờ, vây cánh của ông ủy viên thi nhau bới móc nhược điểm của Mitsuko và đơm đặt mọi thứ họ có thể nghĩ ra được, rồi thậm chí còn bịa chuyện nàng cặp kè yêu đương lăng nhăng với một người đàn ông khác; như thế chưa đủ, họ rút cuộc quay ra hời lộ ông giám đốc nhà trường. À vâng, trước đó ít lâu - tôi e là chuyện càng lúc càng rắc rối không tưởng được tiên sinh ạ - Mitsuko bảo lão ta ngỏ ý nhờ cha nàng cho nhà trường vay một ngàn yên để sửa chữa tòa nhà. Nhà Mitsuko giàu sụ, một ngàn yên có là bao, cha mẹ nàng chắc chẳng lẩn cán gì chuyện đề nghị quyên góp một cách thẳng thắn đâu. Nhưng hỏi mượn tiền như thế có dị không hả tiên sinh, ai đời vay có một ngàn yên để sửa một tòa nhà như thế. Thấy lời đề nghị đó quá kịch cớm, cha Mitsuko thẳng thừng từ chối. Mitsuko bảo lão giám đốc thường kêu gọi gia đình các học viên khá giả cho mượn tiền kiểu đó, nhưng mượn xong không thấy trả bao giờ. Nếu khoản vay được sử dụng đúng mục đích thì nhà trường đã mang bộ mặt khác, nhưng ông ta cứ để cho tòa nhà xuống cấp, xập xệ như chuồng lợn vậy!

...Tiên sinh nói sao cơ? Không có đâu tiên sinh ạ, nghe nói lão đã đút túi làm của riêng hết rồi. Mitsuko bảo, lão giám đốc ấy là tổ sư nịnh hót đám học viên con nhà giàu, còn mẹ vợ lão nữa, mẹ ấy dạy theo, cứ đến Chủ nhật hai vợ chồng lúc nào cũng bận rộn sắp xếp mấy cuộc thăm viếng với mục đích xin xỏ. Thực ra vợ chồng lão sống rất xa xỉ. Ai chịu cho vay tiền thì họ quý hóa

lắm, còn không là họ trở mặt nói xấu sau lưng ngay. Trường hợp Mitsuko, cả hai vợ chồng đã ghét nàng sau vụ mượn tiền thì chớ, ông ủy viên kia còn tìm đến nhờ cậy họ thì đủ biết còn trò hèn hạ nào họ không làm.

“Thế nên người ta mới đem chị ra để bầy em, chị hiểu chưa?” Mitsuko nói.

“Cháy nhà mới ra mặt chuột, thật không ngờ! Chị có biết gì đâu. Rõ nực cười, chị với em mãi hôm nay mới quen nhau cơ mà. Thế mà đơm đặt đủ điều kinh khủng như vậy, chị cũng không tưởng tượng được là có người lại tin vào mấy chuyện nhảm nhí đó!”

“Chính bởi thế nên chị mới dễ dàng bị đưa vào tròng,” Mitsuko đáp. “Người ta nói ra nói vào là cũng tại tin đồn, mà ở trường chị và em không hề nói chuyện với nhau. Chả hiểu sao mà có đứa bảo nó trông thấy tụi mình rủ nhau lên tàu đi Nara Chủ nhật tuần trước đây!”

Tôi hoảng hốt: “Chết, ai lại đơm đặt như thế chứ?”

“Có vẻ là mẹ vợ ông giám đốc, chị ạ. Vợ chồng họ xảo quyệt hơn chị tưởng nhiều, cẩn thận đó.”

3

Vâng, Mitsuko một mực xin lỗi, xin tha thứ hết lời, làm tôi càng thêm cảm động. “Không, không, em có làm gì sai đâu.” Tôi an ủi cô nàng. “Tại thằng cha khốn nạn ấy hết, thầy thợ gì cái lão ấy!... Họ bàn tán về chị sao cũng được, nhưng em còn trẻ, lại là con gái chưa chồng, không được để quân đê tiện đó hãm hại!”

“Có dịp phân trần tất cả với chị, em vui lắm. Thế là em đã trút được gánh nặng trong lòng.” Mitsuko nhoẻn miệng cười. “Nhưng có lẽ tội mình không nên gặp nhau như thế này nữa kéo lại rước thêm lời ra tiếng vào.”

“Tiếc quá, mãi đến giờ mình mới quen nhau!” Không hiểu sao ý nghĩ ấy làm tôi buồn lắm.

“Nếu Kakiuchi không phiền thì em rất muốn làm bạn với Kakiuchi,” Mitsuko nói. “Lần sau chị qua nhà em chơi nhé? Mặc ai nói ngược nói xuôi, em không sợ.”

“Chị cũng vậy. Chẳng may dư luận xấu quá thì chị sẽ nghỉ học, chẳng tới cái trường thảm hại này nữa...”

“Em có ý này, Kakiuchi ạ. Chị có muốn trêu người thiên hạ bằng cách cho họ thấy tội mình thân nhau cỡ nào không? Chị coi có được không?”

“Làm thế được đấy, rồi xem bộ mặt của lão giám đốc ra sao.”

Tôi rất khoái trá với ý định đó.

“Sẽ vui phải biết!” Mitsuko đáp, vỗ tay như một đứa trẻ tinh nghịch. “Thế tụi mình đi Nara vào Chủ nhật này nhé?”

“Đi chứ! Để xem bọn vô công rồi nghề kia nói gì khi nghe tin này!”

Vậy là chưa đầy một tiếng, rào cản cuối cùng giữa tôi và Mitsuko đã bị hai đứa phá bỏ.

Một trong hai đứa đề nghị đi xem phim ở Shochiku, lúc này về trường đã quá trễ rồi. Chúng tôi la cà nguyên buổi chiều còn lại đến khi Mitsuko từ biệt tôi vì cần mua mấy thứ và quay bước dọc theo phố Shinsaibashi. Tôi bắt taxi từ Nippombashi đến văn phòng của chồng ở Imabashi. Như thường lệ, tôi gọi điện cho anh ấy, hai vợ chồng lại ra ga Hanshin lên tàu về nhà.

Nhưng lần này anh ấy nhận xét: “Hôm nay mình có vẻ phấn khởi nhỉ. Có chuyện gì mà vui quá vậy?”

Tôi nghĩ thầm: “Thật thế sao? Lẽ nào là vì Mitsuko?” Tôi bèn nói: “Vâng, hôm nay em được kết bạn với một người tuyệt lắm!”

“Ai thế hả mình?”

“Một cô gái xinh đẹp tuyệt trần ạ! Mình biết nhà ông Tokumitsu buôn len ở Semba không? Con gái nhà ấy đó.”

“Sao mình lại quen người ta?”

“Cô ấy học cùng trường với em - chẳng là có đứa nào tung tin đồn nhảm về em và cô ấy...” Tôi không có gì phải giấu chồng nên kể hết từ chuyện cãi cọ dớ dẩn với lão giám đốc trở đi.

“Trường với chả lớp! Nếu cô ấy đẹp thì tôi cũng muốn gặp cho biết!” Chồng tôi đùa.

“Thế nào Mitsuko cũng đến thăm vợ chồng mình mà. Em đã hứa đi Nara với cô ấy vào Chủ nhật tới nếu được.”

“Được chứ sao không.” Chồng tôi cười. “Mình cẩn thận, thế nào lão giám đốc cũng tức điên lên cho mà xem!”

Hôm sau đến trường đã thấy dân tình xôn xao chuyện chúng tôi đi ăn trưa và xem phim với nhau. Thôi thì đủ kiểu thêu dệt, bàn tán - tiên sinh thừa biết lòng dạ đàn bà rồi đấy.

“Hôm qua cậu tản bộ quanh Dotombori hả Kakiuchi?”

“Chắc là vui lắm nhỉ?”

“Cậu đi với ai thế?”

Nhưng Mitsuko thích thú ra mặt và đến thẳng chỗ tôi như cố tình phô diễn tình bạn của hai đứa vậy. Cứ thế hai ba hôm sau chẳng mấy chốc tại tôi đã thành một cặp bài trùng. Lão giám đốc nghe chừng điên tiết lắm nhưng chỉ quắc mắt lườm mà không nói năng gì. Mitsuko hỏi liệu tôi có thể làm bức tranh Quan Âm giống nàng hơn nữa hay không: “Không biết lão ta sẽ nói gì đây?” Vì vậy, tôi cố gắng vẽ giống nàng hơn nhưng lão giám đốc lại thôi không đến lớp nữa. Việc đó làm bọn tôi mừng lắm.

Thật ra chúng tôi cũng không cần đi Nara, nhưng hôm ấy là một ngày Chủ nhật cuối tháng Tư đẹp trời nên tôi gọi điện hẹn nàng ở ga cuối Ueroku để dành cả buổi chiều lang thang quanh triền núi Wakakusa thoải mái. Dẫu là người tinh tế, Mitsuko vẫn còn nét trẻ thơ, nàng mang nửa tá quýt lên đỉnh núi rồi vừa thả chúng xuống dốc vừa hét: “Hãy xem đây!” Mấy trái quýt lăn lông lốc xuống tận chân núi, một trái nảy qua bên kia đường lăn vào cổng nhà nào đang mở. Hình như nàng rất khoái chí với trò

chơi đó.

“Mitsuko, đi lượm lá dương xỉ không?” Tôi đề nghị. “Ngọn núi kế bên có nhiều dương xỉ với một tặc lắm.” Chúng tôi ở lại hái mấy thứ thảo mộc đó đến tối.

...Chúng tôi loanh quanh chỗ nào ở núi Wakakusa ư? Núi đó có ba đỉnh tiên sinh chắc biết, chúng tôi chơi trong thung lũng giữa hai đỉnh núi phía trước - ở đó có thể trông thấy cả những mầm cây mới nhú, chúng đặc biệt thơm ngọt nhờ việc đốt cỏ khô mỗi mùa xuân. Đại để lúc chúng tôi quay về qua ngọn núi thứ nhất thì trời trở tối, xuống dốc được nửa đường hai đứa đã thấm mệt bèn ngồi nghỉ một lát.

Đột nhiên Mitsuko nghiêm mặt.

“Kakiuchi ơ, có điều này em muốn cảm ơn chị.” Tôi hỏi nàng là cảm ơn chuyện gì, nàng mỉm cười ranh mãnh bảo: “Nhờ chị mà xem chừng em không phải cưới cậu M. đó nữa.”

“Thật à? Chuyện xảy ra thế nào?”

“Tin đồn lan nhanh lắm. Bọn họ đều biết chuyện tụi mình hết rồi.”

“Tôi qua em vừa bị giáo huấn đấy.” Mitsuko nói tiếp: “Mẹ gọi em ra hỏi thực hư chuyện người ta kháo nhau ở trường, em bảo: ‘Dạ đúng là có tin đồn nhưng sao mẹ biết?’ Bà nói: ‘Vấn đề không phải ở chỗ đó, nói mẹ nghe sự thực có đúng vậy không con.’ ‘Vâng, con thừa nhận con và Kakiuchi là bạn tốt - vậy thì sao?’ Mẹ hình như ngẩn ra một lúc. ‘Ờ, bạn bè tốt thì chả có gì xấu, nhưng người ta đồn đại con làm chuyện thiếu đứng đắn phải không?’ Em mới hỏi mẹ thiếu đứng đắn có nghĩa là gì, mẹ đáp là mẹ đâu có biết gì hơn, nhưng không có lửa làm sao có khói. ‘Ôi chà, con hiểu rồi, bạn ấy rất ưng vẻ ngoài của con nên nhờ con làm mẫu, thành ra đám bạn học tẩy chay chúng con. Ở trường nữ sinh đây rầy bọn lắm mồm, đứa nào xinh xắn một chút là bị đặt điều nói xấu luôn luôn, nên con cũng hiểu tại sao chúng nó lại như vậy.’ Mẹ em bắt đầu có vẻ xuôi xuôi. Mẹ bảo ‘Không phải lỗi của con’ nhưng bảo em cũng không nên thân thiết với người bạn ấy quá. Kiểu như: ‘con gái tuổi này phải biết giữ gìn thanh danh, đừng có gây điều tiếng’. Có vậy thôi. Rõ ràng là đàn em của ông ủy viên đã nhúng tay vào việc lan truyền tin đồn đến tai M. và người nhà anh ta trước khi mẹ biết chuyện. Nên em dám chắc là mẹ nghĩ vụ cưới xin hỏng rồi.”

Điều Mitsuko nói làm tôi bận lòng.

“Chị biết là em hả hê,” tôi nói. “Nhưng còn mẹ em? Chờ xem, bác ấy sẽ không để em chơi với chị nữa. Chị không muốn mẹ em hiểu nhầm về hai đứa mình.”

“Chị đừng lo,” Mitsuko quả quyết. “Em đã dự tính kể cho mẹ nghe chuyện lão giám đốc tham lam xảo trá, lúc nào cũng ra về ta đây, đi khắp nơi đơm đặt, khi không vay được tiền thì ngậm máu phun người, đã thế lại còn ăn hối lộ của ông ủy viên nữa. Cơ mà thôi, chưa kể vội. Em lo mẹ biết chuyện, không cho em đến cái trường chết tiệt ấy nữa thì sao em gặp chị được.”

“Mitsuko đáo để nhỉ!”

“Ừ, em cũng có chiêu của mình chứ.” Mitsuko đáp, khúc khích cười. “Muốn ăn thua là cứ phải lấy độ trị độ.”

“Dù thế thì vụ cưới xin của em thế là đi tong rồi, con gái ông ủy viên chắc vui lắm.”

“Thế thì cả em với cô nàng đều phải cảm ơn chị.”

Chúng tôi tiếp tục trò chuyện hơn một tiếng đồng hồ. Tuy là vẫn thường leo lên đỉnh Wakakusa nhưng chưa bao giờ tôi ở lại đến khi chạng vạng, thế nên đó là lần đầu trong đời tôi được thấy quang cảnh rộng lớn đắm chìm trong sương đêm. Vừa nãy loáng thoáng còn vài người lai vãng dọc sườn núi mà bây giờ suốt từ đỉnh đến chân núi chẳng còn ma nào nữa. Hôm ấy du khách kéo đến rất đông, trên triền núi xanh ngắt rải rác đầy vỏ quýt, chai sake rỗng và rác. Bầu trời hazy còn le lói ánh tà dương nhưng lại có thể trông thấy thành phố Nara lên đèn bên dưới: xa xa phía bên kia thung lũng, ánh sáng từ các xe điện lên núi Ikoma kéo dài thành một vòng cung như tràng hạt thoát ẩn thoát hiện qua làn sương tím. Mải nhìn vào những đốm sáng lập

lòe đó làm tôi cơ hồ ngạt thở, Mitsuko bảo: “Kìa, trời tối rồi. Cô quạnh làm sao!”

“Mừng là chị không phải một thân một mình ở đây. Nếu không, chị sợ chết khiếp mất.”

Mitsuko thở dài. “Giả sử được đi cùng người yêu tới một nơi thanh vắng thế này thì quá hợp.”

“Chỉ cần có Mitsuko bên cạnh, mình ngồi đây cả đời cũng được.” Tôi tự nhủ. Mitsuko đang ngồi duỗi chân, còn tôi khom người trong ánh hoàng hôn bên nàng, tôi chỉ trông thấy đường nét trông nghiêng của một gương mặt xinh đẹp, nhưng trời lại quá tối để đọc được biểu cảm trên đó. Đằng sau mũi đôi tất tabi của nàng chỉ còn ánh sáng yếu ớt lóe lên từ những con cá heo bằng vàng trên mái Đông Đại Tự phản chiếu lên nền trời mờ ảo tranh tối tranh sáng.

“Trễ rồi. Về thôi.” Mitsuko đột nhiên bảo vậy. Lúc chúng tôi xuống núi đi tới nhà ga thì đã khoảng bảy giờ.

“Chị đói bụng quá, còn em?” Tôi hỏi.

Mitsuko có vẻ lo lắng về giờ giấc “Hôm nay em phải về sớm. Em không nói cho ai biết là mình đi Nara.”

“Nhưng chị đói muốn chết. Đằng nào cũng trễ rồi, về bây giờ hay lát nữa có khác gì nhau.” Rồi tôi kéo nàng vào một nhà hàng đồ nướng nho nhỏ.

“Vợ về muộn mà ông xã chị không cần nhằn hả?” Trong lúc ăn, Mitsuko hỏi.

“Anh ấy quen rồi,” tôi đáp. “Với lại chị đã bảo với anh ấy rằng em là bạn chị mà.”

“Anh ấy nghĩ sao?”

“Chị khen em nức nở thành thử anh ấy bảo nên mời em đến chơi, anh ấy cũng muốn gặp em.”

“Ông xã chị có vẻ rộng lượng nhỉ.”

“Thật tình cái ông chồng chị ấy à, vợ làm gì cũng kệ, chẳng phản nản bao giờ. Rộng lượng quá thành ra nhàm chán...”

Cho đến lúc ấy tôi chưa thổ lộ một lời với Mitsuko về bản thân, nhưng rồi tôi kể cho nàng nghe tất tậ từ chuyện lấy chồng đến những rắc rối khi đi ngoại tình, và thậm chí cả việc tiên sinh đã tốt bụng với tôi đến nhường nào khi không quản bận rộn mà ân cần lắng nghe tôi lải nhải chuyện riêng.

Nghe tôi bảo có quen biết với tiên sinh, Mitsuko ngạc nhiên lắm.

“Ông ấy là bạn chị thật hả?” Mitsuko bảo không biết tôi có cho nàng cùng qua thăm tiên sinh một ngày nào đó không, vì nàng cũng hâm mộ tiểu thuyết của tiên sinh. Lần nào gặp Mitsuko, nàng cũng hẹn tôi lần sau tới nhà tiên sinh, nhưng chả hiểu sao ý định đó mãi không thực hiện được.

Nàng còn hết sức tò mò muốn nghe về vụ ngoại tình của tôi. Nàng hỏi: “Ồ. Chị đoạn tuyệt với người ta luôn à?”

Thấy tôi bảo rằng vẫn chưa dứt tình thì nàng nói: “Mỗi tình lãng mạn như thế thì dứt bỏ sao đành? Nếu là em ấy hả, hôn nhân và tình yêu phải phân biệt rạch ròi. Ông xã chị có nghi ngờ gì không?”

“Chắc là có, nhưng giả sử có nghi thật anh ấy cũng không thèm nói. Thôi, chí ít chuyện đó cũng không làm vợ chồng chị xích mích.”

“Anh ấy tin tưởng vợ ghê!”

“Thực ra anh ấy cứ đối xử với chị như trẻ con, chị bất bình lắm.” Tôi đáp.

Gần 10 giờ tối hôm ấy tôi mới về nhà.

“Em về hơi muộn đó.” Chồng tôi nhăn nhó bảo.

Thấy anh ấy ủ rũ, tôi hơi động lòng thương. Nghĩ cảnh chồng ngóng vợ bên mâm cơm hoài không thấy đành thui thủi ngồi ăn một mình, tôi thấy tội lỗi mặc dù chẳng làm gì khuấy tất. Dĩ nhiên ngày trước đi hẹn hò với nhân tình tôi lang thang đến mười giờ hơn mới vác mặt về, nhưng chuyện đó đã qua rồi. Nhà tôi có thể đã ít nhiều sinh nghi. Chẳng hiểu sao tôi lại có cảm giác y hệt trong quá khứ.

5

Dạ, cũng thời gian đó tôi hoàn thiện bức tranh Quan Âm và đưa nhà tôi xem thử.

“Hừm, vậy đây là chân dung cô bạn Mitsuko của mình hả? Tôi bảo này, mình xuất chúng thật đấy.”

Nhà tôi trải bức tranh ra chiếu tatami, đang giờ cơm mà cứ ăn một miếng là anh ấy lại quay sang nhìn tranh. “Thực tình Mitsuko đẹp thế cơ à?” Nhà tôi hỏi vẻ không tin. “Mình có chắc là vẽ giống người thực việc thực không?”

“Chắc chứ, nếu không dư luận đã chẳng ầm ĩ thế! Mà Mitsuko ngoài đời còn có nét gợi cảm chứ không chỉ đẹp thanh thoát thế này đâu. Thần thái đó không thể phản ánh qua hội họa Nhật Bản được.”

Tôi đã dồn rất nhiều công sức cho bức tranh nên không thể không nghĩ rằng mình đã thành công tốt đẹp. Phần nhà tôi cứ khen nức nở. Quả thực kể từ lúc bắt tay vào học vẽ, chưa bao giờ tôi nỗ lực hay miệt mài đến thế.

“Sao không đem đóng khung nhỉ?” Nhà tôi đề nghị. “Xong xuôi mình có thể gọi Mitsuko đến ngắm.”

Tôi cho đó là ý tưởng hấp dẫn nên cất bức họa đi, tính đem tới một cửa hàng khung tranh ở Kyoto làm cho đẹp. Một ngày

nọ, tôi đã cho Mitsuko biết về nguyện vọng của mình.

“Nếu chị muốn đóng khung thì liệu có nên trau chuốt lại một chút không nhỉ? Dĩ nhiên đẹp thì có đẹp, khuôn mặt rất giống em nhưng thân hình vẫn chưa ổn lắm.”

“Không ổn à? Tại sao?”

“Em không thể diễn tả bằng lời được.”

Mitsuko hoàn toàn thành thực, giọng điệu không chút khoa trương và không mấy may bóng gió rằng nàng tự thấy hình thể của mình đẹp hơn nhiều. Nhưng tôi cũng nhận ra là nàng không được hài lòng cho lắm.

“Vậy mong rằng khi nào đó em sẽ làm mẫu khỏa thân cho chị.”

Nàng đồng ý ngay.

“Làm mẫu cho chị thì có gì đâu!”

Tôi nhớ là sau cái hôm Mitsuko hứa làm mẫu, thì chiều ngày tiếp theo chúng tôi rời trường sớm và Mitsuko về nhà tôi.

Trên đường, nàng nói: “Em sợ chồng chị sẽ hoảng hồn khi thấy em khỏa thân trong phòng ngủ.” Mitsuko có vẻ gì đó khoái trá hơn là ngại ngùng, nàng nhìn tôi với ánh mắt tinh quái như thể hai đứa đang làm một việc khuất tất.

“Đâu khắc có đó,” tôi nói. “Nhà chị có một phòng kiểu Tây ở tầng hai, ở đó đảm bảo không ai thấy gì hết.”

Khi tôi đưa nàng lên lầu, bước vào phòng ngủ của hai vợ chồng thì nàng reo lên: “Thích quá đi! Cái giường to này đẹp thật!” Mitsuko đưa mắt nhìn về phía biển và nhún nhảy làm tấm nệm lò xo bật tung từng.

Nhà vợ chồng tôi dựng ngay bên bờ biển nên cảnh trí nhìn từ căn buồng trên gác rất diễm tình. Sáng ra ngủ nướng là việc bất khả thi vì hướng đông và hướng nam đều lắp cửa sổ bằng kính nên sáng ra ánh nắng đã chói chang... Những lúc trời quang mây tạnh, có thể phóng tầm mắt qua rừng thông bên kia vịnh tới núi Kishu và ngọn Kongo.

...Đi bơi ấy hả tiên sinh? Dạ, bơi được chứ. Dọc mé bờ biển đằng ấy rất nguy hiểm vì ra xa một chút thôi là độ dốc thay đổi đột ngột, nhưng ở Koroen có một bãi tắm tử tế. Cứ đến mùa hè là bãi biển đông nghẹt. Hôm đó là một ngày giữa tháng Năm và Mitsuko bảo: “Ước gì mùa hè đến sớm. Em sẽ ra đây tắm biển mỗi ngày.” Rồi nàng nhìn căn phòng một lượt, bảo: “Khi nào lấy chồng, em cũng muốn có buồng ngủ giống như chị.”

“Phòng Mitsuko mai kia lớn hơn nhiều. Người con gái như Mitsuko sẽ được gả vào một gia đình giàu có phải không?”

“Vâng, nhưng một khi kết hôn, em nghĩ mình sẽ chẳng khác gì cá chậu chim lồng.”

“Đôi khi chị cũng thấy vậy...”

“Ơ kìa, không phải đây là thánh địa bất khả xâm phạm của vợ chồng chị hay sao? Ông xã biết chị đưa em lên đây mà không mắng cho à?”

“Sao anh ấy lại phản đối? Em là khách quý cơ mà.”

“Dù sao người ta cũng nói rằng buồng ngủ của đôi uyên ương là một chốn thiêng liêng...”

“Vậy tạo dáng ở đây là đúng quá còn gì - thân thể người con gái cũng thiêng liêng đâu có kém. Mau lên, cởi đồ lẹ lẹ, tận dụng lúc ánh sáng đang thuận lợi.” Tôi giục giã.

“Lỡ ai đó ngoài biển nhìn vào thì sao?”

“Đừng ngốc như thế. Thuyền đậu tí ngoài khơi thì thấy cái gì!”

“Ừ, nhưng mà mấy cái cửa sổ... Chị đóng cửa sổ và kéo rèm lại hộ em đi!”

Tôi thường mở toang tất cả cửa sổ, tuy mới tháng Năm nhưng mặt trời đã chói chang đến nhức mắt. Cửa đóng lại một lúc, căn phòng chẳng mấy chốc đã nóng hầm hập làm hai đứa mồ hôi. Mitsuko bảo nàng cần khoác một tấm vải trắng để bắt chước tấm áo choàng của Quan Âm nên tôi bèn gỡ tấm ga giường ra đem dùng tạm. Mitsuko bước ra phía sau tủ áo, cởi thắt lưng và kimono, rồi xõa tóc ra chải lại cho mượt, cuối cùng quấn hồ chiếc ga giường quanh tấm thân trần của nàng và tạo dáng Quan Âm.

“Xem này!” Mitsuko bảo, vừa đứng trước tấm gương trên cửa tủ, vừa ngây ngất trước vẻ đẹp của chính mình. “Bây giờ chị có nghĩ là phải tẩy xóa bức tranh không?”

“Chao ôi, người đâu mà đẹp đến thế!”

Tôi thấy Mitsuko có lỗi với mình cũng phải, kiểu như tôi muốn biết tại sao nàng lại giấu tôi một báu vật như vậy. Gương mặt trong tranh giống Mitsuko nhưng thân hình thì dĩ nhiên không giống, vì tôi vẽ dựa trên thân hình của cô Y. Người mẫu cho tranh Nhật thì chỉ cốt cần khuôn mặt đẹp, còn vóc dáng cô Y thì không được nuốt nà lắm, nước da có vẻ sần sùi lại vừa đen vừa xỉn, trong con mắt kẻ tình đời, nếu đem đặt cạnh Mitsuko thì tương phản như mực với tuyết.

“Sao Mitsuko lại giấu chị thân hình đẹp đẽ này?” Tôi hỏi,

giọng trách móc. “Quá đáng lắm! Quá đáng lắm!”

Không hiểu có gì mà hai mắt tôi cứ rưng rưng. Tôi choàng tay ôm Mitsuko từ phía sau rồi nép khuôn mặt đầm nước mắt của mình vào tấm vải choàng trên bờ vai nàng và hai đứa cùng nhìn trân trân vào gương.

Mitsuko có vẻ bối rối.

“Kìa Kakiuchi làm sao thế?” Trông thấy những giọt nước mắt của tôi phản chiếu trong gương, Mitsuko hỏi.

“Những thứ quá đẹp dễ thường làm chị muốn khóc.” Tôi đáp, ghì chặt nàng vào lòng. Tôi chẳng gắng gượng lau nước mắt làm gì.

6

“Thôi, có lẽ xong việc rồi. Em mặc quần áo đây.” Mitsuko nói.

“Đừng, em không được làm thế!” Tôi vùng vằng lắc đầu. “Để chị ngắm em thêm chút nữa đi!”

“Vớ vẩn, ai lại đứng trần truồng thế này cơ chứ?”

“Có gì mà không được! Mà em đã trần truồng đâu! Bỏ nốt cái này ra.” Tôi vừa nói vừa tóm lấy tấm khăn trải giường Mitsuko đang quấn quanh người còn cô nàng chật vật níu lại và hét lên: “Buông ra! Buông ra!” Cuối cùng, tôi nghe thấy tiếng xé vải rít lên.

Điều đó làm tôi nổi cáu, nước mắt giàn dụa. “Được rồi, cóc cần nữa! Không ngờ em nhát đến thế - giờ thì hết bạn hết bè!” Tôi cắn mạnh một góc của tấm ga giường, nghiêng răng kéo thật mạnh cho rách toạc.

“Chị điên rồi!”

“Chị chưa gặp ai lạnh lùng như em! Không phải chúng mình đã hứa là không giấu nhau điều gì sao? Đồ dối trá!”

Lúc đó chắc là tôi bị trúng tà hay sao ấy. Về sau Mitsuko kể lại rằng tôi chăm chăm nhìn nàng, mặt cắt không còn giọt máu và run lẩy bẩy như thể đang nổi cơn cuồng mê vọng tưởng. Và Mitsuko cũng run rẩy yên lặng nhìn vào đôi mắt tôi. Nàng

không còn tạo dáng Quan Âm hiền hậu quý phái nữa, nàng đứng đó, khuyu một chân, những ngón chân chụm vào nhau còn hai cánh tay sượng sùng bắt chéo trước ngực, yếu đuối một cách đẹp đẽ. Tôi thấy động lòng, toan chùn tay thì vừa thoáng trông thấy bờ vai tròn trịa qua lần vải rách, cơn điên lại nổi lên làm tôi chỉ muốn xé toang tấm ga giường. Tôi đã mất trí thực sự và bắt đầu giết mạnh tấm vải trên người Mitsuko. Trước sự tàn bạo của tôi, Mitsuko sợ hãi và im lặng, mặc tôi làm gì tùy thích. Chúng tôi nhìn xoáy vào nhau như hai kẻ không đội trời chung. Sau khi lột sạch những gì còn lại của tấm vải tả tơi trên người Mitsuko, trên môi tôi nở một nụ cười đắc thắng rất điềm tĩnh, thâm độc. Đang từ hân hoan đắc thắng, tôi lập tức sững sờ trước tòa thiên nhiên của người con gái tuyệt sắc cuối cùng đã được phơi bày.

“Ôi, mình điên rồi!” Tôi khóc, hai hàng nước mắt rơi lã chã. “Thân thể em đẹp quá! Chị giết em đây!” Vừa nói tôi vừa một tay nắm lấy bàn tay run rẩy của Mitsuko, tay kia kéo gương mặt nàng lại gần đôi môi tôi cũng đang tiến sát.

Đột nhiên tôi nghe tiếng Mitsuko khóc nức nở. “Chị ra tay đi, giết em đi! Em muốn thế!”

Tôi cảm nhận hơi thở nóng ấm của nàng trên mặt mình và trông thấy những giọt nước mắt chảy dài trên mặt nàng. Tôi và nàng nuốt những giọt lệ chan hòa trong lúc siết trọn hai thân hình trong vòng tay của nhau.

Ngày hôm đó, tôi nào cố ý giấu chồng nhưng lại không đã động với anh ấy việc mình đưa Mitsuko về nhà, nên anh ấy vẫn đợi vợ đi học về ghé qua văn phòng. Chờ mãi không thấy, nhà tôi mới gọi điện về. “Mình phải báo cho tôi chứ. Làm tôi mong cả buổi chiều.”

“Xin lỗi mình, em quên băng đi mất. Em và Mitsuko nổi hứng về nhà ta chơi.”

“Mitsuko vẫn ở đó với mình hả?”

“Dạ, nhưng cô ấy về ngay bây giờ.”

“Mình giữ bạn ở nhà thêm chút nữa. Tôi về ngay đây.”

“Vậy mình lẹ lên.”

Ngoài miệng tôi nói thế chứ thâm tâm tôi chẳng thích chồng về nhà chút nào. Sau những chuyện xảy ra vào chiều hôm đó, lòng tôi lằng lằng sung sướng. Một ngày tươi đẹp làm sao! Một việc nhỏ nhất cũng làm tim tôi đập liên hồi, bước chân tôi cứ nhẹ như không chạm đất vậy tiên sinh ạ. Tôi sợ chồng về sẽ phá tan tành cái cảm xúc tuyệt diệu đó. Tôi chỉ muốn được ở bên Mitsuko, mãi mãi chỉ có hai người. Thậm chí chẳng cần phải nói chuyện, tôi chỉ đơn giản ngắm nàng trong im lặng thôi cũng được... Được ở bên nàng là tôi hạnh phúc vô biên.

“Chị bảo này, Mitsuko”, tôi nói. “Ông xã chị vừa gọi điện bảo là anh ấy sắp về. Em tính làm gì đây?”

“Chết dở, làm gì bây giờ?”

Mitsuko vội vàng mặc quần áo. Đã năm giờ chiều, cô nàng mặc cái ga giường đã hai, ba tiếng đồng hồ. “Em về trước, không gặp chồng chị thì có sao không nhỉ?”

“Anh ấy bảo muốn gặp em... Em chịu khó chờ chút đi được không?”

Mặc dù yêu cầu Mitsuko ở lại nhưng trong thực tâm tôi chỉ mong nàng đi khỏi trước khi nhà tôi về. Hôm nay phải là một ngày hạnh phúc trọn vẹn, tôi chẳng muốn kỷ niệm tươi đẹp này bị phá đám bởi một kẻ thứ ba. Với tâm trạng đó nên thấy chồng,

tôi bất bình là lẽ đương nhiên. Chắc tôi trông khó chịu ra mặt. Phần vì mới gặp nhà tôi lần đầu, phần vì thái độ của tôi với anh ấy nên Mitsuko cũng chẳng nói chẳng rằng. Nàng cảm thấy tội lỗi thì phải. Cả ba người nghe chừng đều tỏ ra miễn cưỡng và lơ đãng như mỗi người ngồi chuyện riêng. Ông chồng thọc gậy bánh xe làm tôi khó ở, sao mà tôi bức mình anh ta thế không biết.

“Hai người ở nhà chắc vui lắm?” Anh ấy hỏi, ráng kiếm chuyện để nói với Mitsuko.

“Hôm nay tụi em tận dụng buổi ngủ làm xưởng vẽ mình ạ,” tôi lạnh nhạt đáp. “Em muốn tĩa tốt lại bức họa Quan Âm nên mới nhờ Mitsuko làm mẫu.”

“Thế thì chắc người mẫu của mình phải vất vả lắm phải không, vì mình vẽ có giới gì cho cam.”

“Vâng, nhưng vì danh dự của Mitsuko em phải cố gắng chứ ạ.”

“Mình cố nữa cũng vô vọng thôi. Mitsuko quá là xinh đẹp.”

Trong lúc vợ chồng tôi nói dăm câu làm quà, Mitsuko cứ bên lên cúi đầu cười khúc khích. Cuộc trao đổi kết thúc và nàng về nhà sớm.

7

Tôi có đem theo một số thư từ ngày trước của hai đứa ở đây nếu tiên sinh có nhã ý muốn xem. Vẫn còn nhiều lắm. Không thể cầm theo tất cả nên tôi chỉ chọn ra vài bức tiêu biểu có thể khiến tiên sinh hứng thú. Tôi đã sắp xếp ít nhiều theo thứ tự nên tiên sinh làm ơn xem mấy bức thư đầu tiên ấy ạ. Tôi giữ lại tất cả thư Mitsuko gửi, tiên sinh sẽ thấy cả vài bức Mitsuko trả lại cho tôi nữa, lý do tại sao thì tôi sẽ giải thích sau.

(Ghi chú của tác giả: “Một số” thư từ trao đổi mà cô Kakiuchi nói được gói chặt thít trong một chiếc khăn lụa khoảng hai mươi lăm phân vuông gần như sắp bục ra, bốn đầu khăn chặt vật lắm mới buộc lại được. Các đầu ngón tay Kakiuchi ửng đỏ khi cố cạy cái nút thắt con con cứng đầu cứng cổ để mở cái bọc ra. Một chồng giấy hoa lá cành xoắn ào ra như thác lũ: thư nào cũng để trong phong bao được trang trí với những họa tiết tranh mộc bản diêm dúa, rực rỡ. Phong thư xinh xinh chỉ đủ nhét vừa một tờ giấy viết thư của phụ nữ gấp lại làm tư, chúng được tô điểm những bông văn anh thảo, linh lan, uất kim hương và chân dung các mỹ nữ theo phong cách của họa sĩ Takehisa Yumeji in bằng bốn hay năm màu mực. Cảnh tượng ấy khiến tôi hơi sửng sốt. Phụ nữ Tokyo không đời nào chọn loại phong bao lòe loẹt màu mè như thế. Ngay cả khi viết thư tình, một người

đàn bà Tokyo vẫn ưu tiên loại giấy giản dị hơn. Nếu ai đó đem những thứ này đến trước mặt nàng, sẽ bị cho là sỗ sàng không chấp nhận được. Còn một người đàn ông, nếu như là người Tokyo, nhận được những lời bày tỏ được gói ghém trong loại phong bao đó thì sẽ lập tức ác cảm với người gửi. Nói tóm lại, đích thị chỉ có phụ nữ Osaka mới ưa chuộng kiểu trang trí hoa hòe hoa sói này. Và nếu nghĩ tới việc đây còn là những lời ướm át giữa hai người đàn bà, thì chúng càng có vẻ quá đà hơn nhiều lắm. Ở đây, tôi trích lại vài dòng minh họa cho tình cảm nồng nhiệt gửi gắm trong đó, tuy nhiên cũng xin mạn phép mô tả loại giấy mực họ đã sử dụng. Đối với tôi, đôi khi cách thức trang trí những bức thư còn tiết lộ nhiều điều hơn cả nội dung thư nữa.)

(Ngày 06 tháng Năm, Kakiuchi Sonoko gửi Mitsuko. Bao thư dài hơn mười phân, rộng hơn năm phân 3/4, họa tiết quả anh đào và hình trái tim trên nền hồng. Có tất cả năm trái anh đào chín đỏ trên cành vẽ bằng mực đen. Mười quả tim chồng nhau thành từng đôi theo chiều dọc, hàng trên màu tím lợt, hàng dưới thếp nhũ vàng. Hai mép trên dưới của phong bì cũng thếp nhũ vàng nốt. Dây thường xuân màu lục nhạt in trên mặt giấy viết thư cùng với những dòng kẻ chấm màu bạc lóng lánh. Kakiuchi viết bằng bút máy nhưng độ chính xác của các chữ lược tự cho thấy cô được đào tạo hẳn hoi về thư pháp và hiển nhiên là một học trò xuất sắc về môn này khi còn đi học. Nét chữ của cô là phiên bản mềm mại của thư pháp Ono Gado - cởi mở, lịch thiệp như người ta hay bảo, hoặc nói khó nghe thì có chút lả lơi, buông tuồng. Đặc điểm đó rất phù hợp với họa tiết trên phong thư.)

Mitsu thân yêu,

Tí tách, tí tách... Đêm nay mưa xuân nhẹ rơi. Lắng nghe tiếng mưa trút nước lên những đóa mao bào đồng ngoài cửa sổ, chị ngồi lặng lẽ bên bàn giấy trong ánh sáng tỏa ra từ chiếc chụp đèn bằng len đỏ mà em móc tặng. Không hiểu sao đêm u buồn đến thế, nhưng thấy tiếng nước rỏ bên hiên nhà chị, cứ tưởng như giọt giọt đang thủ thỉ êm đêm: Tí tách, tí tách... Mưa đang thăm thì chi đó? Tí ta, tí tách... Phải rồi! Mitsuko, Mitsuko, Mitsuko... Mưa đang gọi tên người thương của chị. Tokumitsu, Tokumitsu... Mitsuko, Mitsuko... Toku, Toku, Toku... Mitsu, Mitsu, Mitsu... Vô tình chị đã lấy bút viết kín tên em trên hết mấy đầu ngón tay của bàn tay trái, lần lượt từ ngón cái đến ngón út rồi...

Em hãy tha thứ cho sự ngốc nghếch của chị.

Gặp em mỗi ngày mà vẫn viết thư thăm hỏi thì có kỳ không nhỉ? Nhưng mỗi khi ở trường, chị rất ngại đến gần em, lúc nào cũng phải dè chừng mới lạ chứ. Trước khi yêu, chị em mình cứ khoe khoang tình cảm trước bạn dân thiên hạ như thế, mà bây giờ khi mọi lời đồn đoán trở thành sự thực sao mình lại sợ bị người ta dòm ngó thế! Điều đó có nghĩa là chị nhút nhát ư? Chao ôi, giá mà chị mạnh mẽ! Mạnh mẽ, mạnh mẽ hơn nữa để bất chấp cả Thần, cả Phật, cả cha mẹ, cả chồng...

Chiều mai em có giờ học trà đạo không? Ba giờ chiều em qua nhà chị nhé? Đến hay không hãy dùng ám hiệu như thường lệ cho chị biết. Xin em hãy tới! Chị như bông mẫu đơn trắng cắm trong bình xanh trên bàn phải héo hơn vì đợi chờ. Em mà làm mẫu đơn bé nhỏ thất vọng thì chị e nó sẽ khóc mất. Gương trên tủ quần áo nói rằng gương muốn được phản chiếu hình em. Nên Mitsu phải đến đây!

Giờ nghỉ trưa ngày mai chị sẽ đứng dưới sân trường, chỗ cây tiêu

huyền. Đừng quên ám hiệu của tui mình nhé.

Sonoko

(Ngày 11 tháng Năm, Mitsuko gửi Sonoko. Phong bì chiều dài 11 phân 3 li; chiều rộng 7 phân 26 li. Phong bao màu hồng cánh sen, ở chính giữa là họa tiết bàn cờ vuông kích thước một tấc, phía trên rải rác những lá tam diệp thảo bốn cánh, bên dưới có hai lá bài Ách cơ, Sáu bích chồng lên nhau. Bàn cờ và lá tam diệp thảo màu bạc, quả tim trên quân Ách màu đỏ, hình hoa trên quân bích màu đen, thư trên giấy tuyền một màu nâu đậm, chữ nghiêng viết bằng mực trắng còn các dòng thì đổ dốc về phía tay mặt. Thư pháp của Mitsuko kém điệu nghệ hơn, tưởng như viết ngoáy, nhưng những nét lớn và đậm đó thể hiện sự sôi nổi vô tư khiến ta cảm thấy gần gũi.)

Ma chère Soeur Mlle Jardin,

Chị yêu dấu của em ơi, cả ngày hôm nay Mitsu bực bội quá chừng! Hết bẻ trụ cả hoa cắm ở góc buồng lại mắng mỗ Ume vô tội đáng thương (tên cô đầy tớ theo hầu Mitsuko) - Cứ Chủ nhật là tâm trạng Mitsu lại ức chế. Cả ngày hôm nay cô bé ấy không được gặp chị! Tại sao cô bé không được đến thăm chị khi Ông Xã gớm ghiếc có nhà?

Em tưởng ít ra cũng gọi điện được cho chị Sonoko, nhưng nhắc máy lên thì nghe đâu chị đi Naruo với Ông Xã để hái dâu đại mất rồi!

Vậy thì chúc hai người vui vẻ!

Chị ác lắm! Ác lắm!

Em chịu không nổi chị ơi! Không chịu đâu!

Mitsu đang khóc một mình.

Hức hức...

Em uất ức chẳng nói nên lời nữa rồi.

Ta Soeur Clair

(Ta Soeur tiếng Pháp là “Em gái của chị” và Clair, tức “ánh sáng”, là nghĩa đen của cái tên Mitsuko (Quang Tử) trong tiếng Nhật. Ma chère Soeur nghĩa là “chị thân yêu”, Mlle chỉ người chưa chồng, Jardin (vườn) tương tự cũng là nghĩa đen của cái tên Sonoko (Đình Tử). Lý do Mitsuko viết “Mlle Jardin” chứ không phải “Mme Jardin” được giải thích ở phần tái bút.)

Em sẽ không gọi chị của em là “Madame”.

Hay “Bà” - thấy mà ghê, nghĩ đến mà em rùng cả mình!

Lỡ chồng chị nghe được thì chết dở phải không?

Chị coi chừng nhé!

Mà sao chị ký tên dưới thư là Sonoko?

Sao chị không viết “Chị của em”?

(Ngày 18 tháng Năm, Sonoko gửi Mitsuko. Bao thư chiều dài 12 phân 7 li, rộng 7 phân 3 li. Hoa văn sọc đan chéo chồng lên nền đỏ tía vẩy những đốm màu bạc: trên ngọn ba cây anh đào lớn là hình bán thân từ phía sau của một nàng maiko. Bề mặt phong bao in năm màu đỏ tía, tím, bạc, đen, xanh lam vô cùng sắc sỡ làm chữ viết rất khó đọc, địa chỉ được ghi ở mặt sau. Giấy viết dài 21 phân 60 li, rộng 13 phân 9 li, choán đến 2/3 trang giấy là hình một cành huệ trắng uốn cong về tay trái tương phản với viền đỏ bóng màu hồng, chỉ một phần ba còn lại có dòng kẻ để ghi chép. Chữ viết ngay ngắn và tinh tế, nhỏ hơn cả cỡ Bát Hào phủ kín tờ giấy.)

Cây kim trong bọc đã phải lòi ra, chị đã lường trước ngày này...

mọi chuyện vỡ lở rồi em ạ.

Đêm qua thật là khủng khiếp. Không biết Mitsu mà ở đó thì sẽ hãi hùng đến mức nào. Chồng chị và chị - ôi, thứ lỗi cho chị khi dùng từ này - gã chồng gớm ghiếc và chị lâu lắm rồi mới cãi nhau một trận long trời lở đất. À, mà không phải lâu, chính ra là từ lúc lấy nhau đến giờ mới cãi nhau to thế! Vợ chồng chị đã khắc tính khắc nét từ trước nhưng chưa bao giờ có một trận đấu khẩu tàn khốc như đêm qua. Đến một người đàn ông ôn hòa, hiền lành như thế còn phải nổi cơn thịnh nộ cơ đấy! Giờ ngồi tự vấn lại chị thấy cũng là lẽ đương nhiên. Chị ăn nói khó nghe thật. Sao chị lại ngang ngược với chồng như vậy nhỉ? Và tại sao đêm qua đó chị lại cứng đầu thế? Không phải là chị thấy mình có lỗi. Chính anh ấy mới quá đáng, gọi chị là con đàn bà phóng đảng, vô liêm sỉ, đọc nhiều sách vở ba xu nên rửng mỡ, sỉ vả chị chưa đủ anh ấy còn buộc tội em là con hồ ly tinh, phá hoại hạnh phúc gia đình người khác. Anh ta muốn mắng chửi chị thế nào cũng được, nhưng động chạm tới Mitsu yêu dấu là chị không chịu nổi.

“Nếu tôi phóng đảng sao anh lại lấy tôi?” Chị đập lại. “Anh thì chính nhân quân tử đến mức nhân nhục lấy một người đàn bà mình căm ghét để được cha mẹ cô ta bao tiền ăn học cơ mà? Anh thừa biết tính tôi còn gì nữa? Đồ tiểu nhân hèn hạ!”

Rồi đột nhiên anh ta chụp cái gạt tàn vung lên dọa chị, xong lại ném nó vào tường. Anh ấy không dám động đến chị, chỉ đứng nhìn như trời trồng, mặt mũi thì tái mét.

“Nào, cứ đánh tôi thẳng tay - anh làm gì tôi cũng cóc quan tâm.” Chị chế nhạo nhưng anh ta chỉ làm thinh. Từ đó chị tuyệt nhiên không nói năng gì với anh ấy nữa.

...Để tôi kể tiên sinh nghe chi tiết chuyện cự cãi trong thư

hôm nọ. Chắc tôi đã kể với tiên sinh rồi, nhưng tôi và chồng cơ bản là không tài nào hòa hợp được, kể cả về phần thể xác lẫn tâm hồn. Từ ngày lấy nhau chúng tôi chưa bao giờ được tận hưởng hạnh phúc hôn nhân thật sự. Anh ta bảo tôi chỉ biết có bản thân. Và rằng tôi không biết nỗ lực vun vén chứ chẳng phải do không hợp nhau. Anh ấy còn nói: “Với cái thái độ của cô thì tôi dù có cố gắng đến đâu cũng đổ sông đổ bể. Làm gì có cuộc hôn nhân nào được hoàn hảo. Chỉ là ở bề ngoài thôi, cô có chắc những người mà cô thực sự hiểu thì chưa từng bao giờ than vãn? Tôi chẳng lạ gì nếu người ngoài ganh ghét vợ chồng mình, có lẽ tại chúng ta quá hạnh phúc so với họ. Từ bé cô đã được chiều chuộng, cô đòi hỏi quá nhiều mà không biết mình sinh ra may mắn thế nào. Người chồng lý tưởng nhất thế gian cũng chẳng thỏa mãn được một người như cô.”

Đó là mấy câu anh ta nhảy đi nhảy lại suốt những cái kiểu ăn nói đạo mạo ra vẻ ta đây làm tôi sôi máu. “Cứ như tôi thấy thì anh chả bao giờ biết rung động.” Tôi cay độc đáp lại. “Cái loại đàn ông như anh nào có ra dáng con người.” Có thể anh ấy đã cố làm hòa nhưng tính nết chúng tôi cứ đối nhau chan chát. Tôi lúc nào cũng cáu bẳn vì anh ấy cứ coi tôi là đứa trẻ, khác nào giấu cột tôi. Có lần tôi còn bảo: “Anh giỏi giang, bằng cấp đầy mình nên trong mắt anh, tôi bất quá chỉ là con nhãi ranh, nhưng với tôi thì anh chỉ là thằng bù nhìn!”

Tôi tự hỏi trong lòng người đàn ông đó còn có tí đam mê nào không? Có khi nào nhà tôi khóc lóc, ngạc nhiên hay giận dữ như bao người khác không? Không chỉ làm tôi thấy đơn độc và khổ sở, bản chất lạnh lùng của chồng từ lâu đã kích thích sự phản uất rồi tò mò về những quan hệ ngoài luồng trong tôi. Đó cũng

là lý do xui khiến tôi đi ngoại tình trước đó rồi lại dan díu với Mitsuko và kéo theo hàng loạt sự việc sau này.

8

Đại để lần trước đó, tôi ngoại tình ngay khi mới lấy chồng. Hãy còn là một thiếu nữ trong sáng ngây ngô, ít nhiều rụt rè nên còn thấy có lỗi với anh ấy. Tuy nhiên lần này tôi không còn cảm giác đó, tiên sinh cứ xem thư là biết. Nói thật với tiên sinh, trải qua những việc lén lút sau lưng nhà tôi mà anh ta không biết thì tất tôi phải thạo đời và tinh quái dần lên để che giấu những điều mình định làm chứ. Thế mà anh ta vẫn mù mờ nào có biết gì và cứ xem tôi như trẻ con. Lúc đầu tôi không chịu kiểu cách bề trên của chồng đâu, tôi càng bực thì anh ta càng được thể cười nhạo tôi, cuối cùng tôi nghĩ: “Được lắm, nếu anh nhìn tôi như con nít, thì đợi mà xem đứa con nít này xỏ mũi anh nhé! Tôi diễn vai thiếu nữ hư hỏng, mỗi lần đòi hỏi anh ta điều gì là lại vờ quậy phá rồi quay ra nịnh nọt.” Tôi nhủ thầm: “Cứ việc xem tôi là đứa nhóc con đi, nhưng không phải anh mới là người bị lòn sao? Xỏ mũi người như anh đúng là việc dễ nhất trần đời!”

Chơi xỏ chồng mới khoái chứ, tôi còn phải ngạc nhiên với tài đóng kịch của mình đấy. Có lúc anh ta mới nói vài lời động chạm là tôi đã bù lu bù loa hoặc khóc rống lên rồi.

Tiên sinh là tiểu thuyết gia ắt phải hiểu rõ hơn tôi, nhưng tâm tính con người hình như có thể hoàn toàn thay đổi tùy vào hoàn cảnh phải không ạ? Ngày trước tôi rất dễ cảm thấy ân hận,

áy náy, hay tự trách mình: “Ôi, mình không nên làm thế!”... về sau tôi nổi loạn đến độ chẽ giữu lương tâm mình, tự hỏi sao mình lại yếu đuối, dễ bị bắt nạt đến thế... Vụng trộm với một người đàn ông khác là sai quấy, cái đó khỏi nói, nhưng dan díu với một người phụ nữ, một người cùng giới tính với tôi thì có tội gì? Tôi bụng bảo dạ rằng bất kể tôi và Mitsuko thân mật đến đâu thì chồng tôi cũng chẳng có quyền gì mà xen vào giữu. Trên thực tế, tình cảm tôi dành cho Mitsuko gấp mười, gấp trăm lần tình cảm tôi đã dành cho người tình cũ.

Sở dĩ tôi táo tợn đến thế cũng có phần tại nhà tôi, từ thời sinh viên anh ta đã cầu kỳ, đứng đắn phát gổm lên rồi nên chẳng khó khăn gì để đạt sự tín nhiệm của nhạc phụ tương lai. Anh ta lúc nào cũng khư khư nếp sống khuôn phép chừng mực, cái gì lạ lùng hay chệch khỏi quan niệm phổ thông một chút là không tài nào hiểu nổi, nên tôi tin chắc anh ta chẳng bao giờ đặt câu hỏi về quan hệ giữu tôi và Mitsuko. Chồng tôi những tưởng hai người chỉ là bạn bè. Thoạt đầu anh ta không hay biết chúng tôi gần gũi với nhau đến thế nào nhưng sau một thời gian thì bắt đầu sinh nghi. Có gì lạ đâu, trước kia ở trường về tôi thường tạt qua văn phòng anh ấy, nhưng dạo gần đó tôi về trước một mình. Rồi cứ ba ngày một lần, Mitsuko thế nào cũng qua thăm tôi, hai người lại ở trong căn phòng trên gác hàng giờ liền. Anh ấy thấy tò mò cũng phải, tôi gọi Mitsuko đến làm mẫu kiểu gì mà tranh thì vẽ mãi chưa xong. Tất nhiên tôi thỉnh thoảng cũng đến nhà Mitsuko, chủ yếu sau khi tôi cảnh báo nàng việc nhà tôi đã ngờ ngợ.

“Chúng mình phải cẩn thận, Mitsu ạ,” tôi bảo. “Hôm nay chị sang bên em nhé?”

...Không đâu thừa tiên sinh, mẹ cô ấy chẳng may xem chừng tôi. Bà ấy đã biết những lời đồn đại ở trường là do ông ủy viên phát tán. Tôi cũng chẳng muốn chuốc lấy sự ngờ vực nên mỗi khi tới, tôi đều luôn nỗ lực lấy lòng phía nhà Mitsuko. Mẹ Mitsuko dần dần đem lòng ngưỡng mộ “chị Kakiuchi” và bảo con gái: “Con chơi với người bạn tử tế như vậy mẹ rất vui.” Có vẻ như tôi không gặp trở ngại gì khi gọi điện hay ghé thăm Mitsuko... nhưng bên cạnh bà mẹ còn có cô đầy tớ Ume của nàng, và bao nhiêu con mắt hiếu kỳ trông vào nữa. Đẳng đó đâu được thoải mái như ở nhà tôi.

“Cứ thế này mãi thì không hay,” Mitsuko bảo. “Bây giờ mẹ em đã tin tưởng chị thì không thể để vuột mất cơ hội này.” Rồi nàng đề nghị: “Em nghĩ ra rồi! Mình đi dã ngoại khu du lịch suối nước nóng mới ở Takarazuka được không chị?”

Thế là chúng tôi đã đi Takarazuka. Lúc đi tắm cùng nhau ở phòng tắm riêng, Mitsuko bảo: “Chị thật là thiên vị! Toàn đòi em khỏa thân mà không chịu cho em nhìn chị.”

“Chị đâu dám,” tôi phản đối. “Da dẻ em đẹp quá nên chị ngại không dám cho em nhìn vào nước da đen xỉn của mình. Mong là em không thấy ghê.”

Sự thực là khi đứng trần truồng trước Mitsuko lần đầu tôi cảm thấy khó chịu vô cùng. Da Mitsuko không chỉ trắng mịn như trứng gà bóc, mà thân hình nàng cũng mảnh mai cân đối hoàn hảo. So với Mitsuko, thân thể tôi bỗng trở nên xấu xí làm sao...

“Chị cũng đẹp mà!” Nàng bảo tôi. “Chúng mình có khác nhau mấy đâu.” Về sau tôi tin lời Mitsuko và thôi không nghĩ ngợi

nữa. Nhưng đó là lần đầu tiên tôi biết thế nào là mặc cảm.

Vâng, tiên sinh đọc thư của Mitsuko cũng biết là có một hôm Chủ nhật tôi đi hái dâu với nhà tôi. Thực ra tôi chỉ mong ngóng đi Takarazuka lần nữa nhưng chồng tôi nhân lúc đẹp trời muốn đưa vợ đi Naruo. Tôi miễn cưỡng đồng ý vì nghĩ cũng nên chiều chồng một lần. Tuy vậy, tôi không tài nào tận hưởng được chuyến đi với chồng vì lòng dạ chỉ một mực hướng về Mitsuko. Càng nhớ nhung Mitsuko bao nhiêu thì tôi càng chướng tai gai mắt bấy nhiêu với ông chồng đang vất vả kiếm chuyện tâm tình, nếu không muốn nói là trong lòng như có lửa đốt, chẳng thể đáp lại anh ấy câu nào. Cả ngày tôi rầu rĩ. Ý chừng nhà tôi lúc ấy đã quyết tâm làm cho ra nhẽ. Nhưng anh ta vẫn giữ bộ mặt đăm chiêu như thường, anh ấy vốn không phải loại người ruột để ngoài da, tôi nào biết anh cũng đang giận tôi.

Tối về, biết được mình bỏ lỡ một cuộc điện thoại, tôi giận cá chém lung tung cả nhà trên nhà dưới. Sáng hôm sau thì bức thư trách móc của Mitsuko đến tay. Tôi điện thoại cho nàng ngay lập tức và hẹn gặp nhau tại ga Umeda, lên tuyến Hankyu. Chúng tôi không dừng lại ở trường mà đi thẳng đến Takarazuka luôn. Từ ấy về sau, ngày nào rảnh trong tuần tụi tôi đều đến Takarazuka. Cũng là lúc tụi tôi lấy về bộ kimono đôi và chụp bức hình lưu niệm tôi đưa tiên sinh xem đó ạ...

Sau hôm đi hái dâu khoảng một tuần, buổi chiều cỡ ba giờ hơn gì đấy, tôi và Mitsuko đang nói chuyện trong phòng ngủ thì chị đầy tớ Kiyo chạy tất tả lên lầu báo ông chủ đã về.

“Sao về giờ này hả trời?” Tôi quỳnh quáng kêu lên. “Nhanh, Mitsu!” Lúc xuống chào anh ấy chắc mặt mũi đứa nào đứa nấy đều hoảng hốt.

Trong lúc đó, chồng tôi đã thay comlê sang bộ kimono bằng vải xéc sáng màu. Thấy hai người chúng tôi, anh hơi cau mày, bất chợt nhận xét: “Hôm nay ở văn phòng không có việc gì nên tôi về sớm. Hai người hình như là cúp học thì phải.” Anh ta bảo tôi: “Nhân lúc có khách, ta cùng ngồi nhâm nhi trà bánh với nhau nhé?”

Thế là cả ba người ngồi xuống nói chuyện một cách lịch sự như không có gì bất thường xảy ra. Nhưng nghe Mitsuko lơ đãng gọi “Chị Hai”, tôi bỗng giật thót cả người.

“Đừng quá thân mật,” tôi thường bảo nàng như vậy. “Gọi là chị Sono, đừng gọi Chị Hai. Em quen mồm như thế có ngày để lộ ra ngoài.”

Lần nào tôi nói vậy cô nàng cũng làm mình làm mẩy. “Chị giữ khoảng cách như thế em ghét lắm! Chị không thích được em coi như chị gái sao?... Đi mà, cho em gọi Chị Hai đi - em sẽ cảnh giác nếu có người ngoài mà.” Nhưng ngày ấy cuối cùng đã đến.

Sau khi Mitsuko đi, giữa tôi và chồng chỉ có một sự im lặng khó xử. Tối hôm sau, anh ta bỗng hỏi tôi kiểu như chuyện vừa mới xảy ra ban nãy: “Có chuyện quái gì vậy hả? Tôi chả hiểu dạo này mình cư xử ra sao cả.”

“Có gì mà không hiểu?” Tôi đáp trả. “Tôi chẳng thấy có gì quái gở hết.”

“Mình với cô Mitsuko kia hơi quá suồng sã rồi đó,” nhà tôi tiếp tục. “Chính xác cô ấy là gì với mình?”

“Tôi rất quý mến Mitsuko! Chúng tôi là chị em tốt.”

“Tôi biết mình quý người ta nhưng quý là quý thế nào?”

“Là tình cảm! Tình cảm không phải thứ có thể giải thích

được!” Tôi cố tình lên giọng thách thức với chủ ý không thể để lộ sự yếu đuối của mình trước anh ta.

Nhà tôi đáp: “Đừng có nhạy cảm quá, mình không bình tĩnh mà trình bày được à? ‘Quý’ thì có đủ kiểu, vả lại ở trường người ta đang xì xào. Tôi chỉ hỏi vì lo người ngoài hiểu lầm thì bất lợi cho mình. Ngộ nhớ thiên hạ làm ầm lên, bao điều xấu xa sẽ đổ lên đầu mình cả. Mình là người lớn, đã có chồng rồi... Mình sẽ đối mặt ra sao với cha mẹ Mitsuko? Và đâu chỉ mình, lỡ người ta nghĩ tôi dung túng cho vợ thì tôi biết biện bạch thế nào.”

Anh ta nói trúng phóc, nhưng tôi vẫn mạnh miệng cãi cố.

“Thôi đủ rồi.” Tôi bảo chồng. “Tôi không thích mình can thiệp vào chuyện tôi chọn bạn bè ra sao. Mình tha hồ giao thiệp với người ngoài, vậy tôi hy vọng mình cũng chiều tôi mà cho tôi làm theo ý thích! Tôi dám làm thì dám chịu chứ bộ.”

“À, mình với cô ấy là bạn bình thường thì tôi chẳng có cơ xen vào. Nhưng hai người đi học về mỗi ngày, cứ thậm thà thậm thụt đóng cửa hú hí với nhau sau lưng tôi như thế là không đứng đắn.”

“Ô? Ra là anh thấy vậy à? Đầu óc anh tự vẽ ra chuyện đồi bại, anh mới là người cư xử không ra làm sao chứ?”

“Nếu tôi có lỗi thì tôi xin lỗi. Hy vọng chỉ là do tôi tưởng tượng ra. Nhưng thay vì buộc tội tôi, sao mình không tự vấn lương tâm của mình? Mình có chắc là không làm gì đáng xấu hổ chứ?”

“Đấy, anh lại nói cái kiểu đó! Anh biết là tôi thấy Mitsuko hấp dẫn nên mới làm bạn với cô ấy. Anh cũng nói nếu người ta đẹp đến thế, anh cũng muốn tận mắt nhìn còn gì? Thích ở gần người

đẹp là lẽ thường, với hai người đàn bà thì nó giống như thưởng thức nghệ thuật vậy. Anh suy diễn không đứng đắn thì anh mới là người không đứng đắn!”

“Được thôi, nhưng các cô có thưởng thức tác phẩm nghệ thuật thì làm ơn hãy đường đường chính chính trước mặt tôi chứ đừng có đóng cửa im ỉm vậy... Mà sao lúc tôi về các cô trông hoang mang lo lắng thế? Còn nữa, Mitsuko cứ Chị Hai thế này thế nọ với cô như thế tôi khó chịu lắm, con cái một nhà đâu mà chị với chả em.”

“Hoang đường! Bộ anh không biết nữ sinh xưng hô thế nào hả? Đàn bà con gái chơi thân thì nhận nhau là chị em một nhà. Mỗi anh thấy thế là kỳ cục thôi!”

Tối hôm đó nhà tôi nói dai hơn bình nhật. Thường thì mỗi khi tôi ra về khó chịu là anh ta cũng bỏ đi, nói: “Bó tay với cô rồi.” Nhưng lần này anh ta không thôi chất vấn.

“Đừng có dối trá quanh co nữa, Kiyo kể hết cho tôi nghe rồi.” Anh ấy còn bảo thêm là đã biết tôi không chỉ có vẽ vời, và muốn tôi thú nhận hành động của mình.

“Tôi làm gì mà phải thú nhận. Tôi không phải họa sỹ chuyên nghiệp đi thuê người mẫu vẽ tranh, hội họa là sở thích của tôi. Nghiêm túc, sòng phẳng gì ở đây.”

“Thế sao mình không vẽ luôn tại đây mà cứ phải lên lầu?”

“Vẽ ở đây thì sao á? Anh đi mà xem nghệ sỹ trong xưởng họa ấy, ngay cả dân chuyên nghiệp có phải lúc nào cũng cầm đầu cầm cổ vào làm việc đâu. Phải từ tốn, vẽ theo cảm hứng thì tranh mới đẹp.”

“Ờ thế nào cũng được, tôi chỉ thắc mắc là mình có thực lòng

muốn vẽ cho xong hay không thôi.”

“Tôi không cần phải vội. Mitsuko xinh đẹp như thế, tôi không tài nào rời mắt được - không chỉ khuôn mặt mà dáng vóc của cô ấy cũng đẹp tuyệt trần. Khi Mitsuko làm mẫu tôi nghiên cứu cô ấy hàng giờ liền mà không vẽ nổi một nét ấy chứ.”

“Mình nhìn cô ta khỏa thân lâu như vậy mà cô ta không ngại à?”

“Dĩ nhiên là không. Đàn bà nhìn nhau việc gì phải ngượng, có ai được ngưỡng mộ mà lại chê.”

“Cứ cho là như thế, thì người ngoài họ vẫn sẽ nghĩ mình bị khùng nên mới để con gái nhà người ta trần truồng giữa ban ngày ban mặt.”

“Bởi vì tôi không tầm thường như anh. Anh không bao giờ muốn được trông thấy một minh tinh màn bạc xinh đẹp khỏa thân sao? Với tôi, ngắm nhìn thân hình đẹp cũng giống ngắm nhìn phong cảnh đẹp. Tôi bị hút hồn, rồi thế nào đó tôi hạnh phúc, tôi hân hoan vì mình sống trên đời. Nước mắt tôi trào ra. Nhưng có lẽ điều đó chẳng thể giải thích cho một người không biết cảm thụ cái đẹp.”

“Cảm thụ cái đẹp thì liên quan gì? Cô bệnh hoạn thì có.”

“Còn anh là đồ nhỏ nhen.”

“Đồ lỗ bịch! Cô đọc lắm tiểu thuyết ba xu nên hóa điên rồi.”

“Không thể chịu nổi anh nữa!” Tôi gạt đi, cố gắng kết thúc cuộc tranh luận.

“Cái cô Mitsuko ấy, tôi không tin cô ta là người đàn ông hoàng tử tể, không thì đã chẳng chễm chệ xộc vào buồng ngủ nhà này phá đám vợ chồng mình. Dễ thường cô ta là kẻ xấu. Cô mà cứ qua lại

với loại người như vậy sớm muộn cũng tự chuốc lấy tội nợ.”

Anh ta công kích người con gái tôi yêu, thà anh ta đánh tôi còn hơn, nghe anh ta thóa mạ Mitsuko tôi đã phát điên lên. “Cái gì cơ! Anh có quyền gì mà nói bạn thân nhất của tôi như vậy hả? Tôi đảm bảo trên đời không thể có người thứ hai xinh đẹp, dịu hiền được như Mitsuko! Mitsuko là nữ thần, tâm Mitsuko cũng sáng như Quan Âm! Anh bôi nhọ cô ấy thì chính anh mới là người xấu! Rồi anh sẽ phải hối tiếc!”

“Đấy, thấy chưa! Cô ăn nói như mất trí vậy! Cô mê muội phát điên rồi!”

“Anh là đồ hủ lậu!”

“Thế nào mà cô lại biến thành loại đàn bà lăng loạn, phóng đảng thế? Vô liêm sỉ!”

“Không phải tính tôi sẵn thế à? Anh đã biết rồi mà còn can rầy chịu nhục kết hôn với người đàn bà như vậy? Chắc là anh chỉ muốn được bố mẹ vợ bao tiền học rồi đi nước ngoài. Ra là vậy.”

Người chồng điềm đăm hàng ngày của tôi đã phải sôi máu. Trán anh ta nổi gân và lần đầu tiên anh to tiếng lên với tôi.

“Cái gì? Cô nhắc lại xem!”

“Ờ, vậy tôi cứ nói đi nói lại nhé! Anh không phải chính nhân quân tử, anh lấy tôi vì tiền. Đồ đê tiện!”

Thế là anh ta đứng bật dậy, giường nắm đấm về phía tôi, rồi có cái gì trắng trắng vụt qua đập vào tường. Tôi cúi đầu né theo bản năng nên không hề hấn gì cả, nhưng anh thực sự đã cầm cái gạt tàn mà ném. Tôi giận điên người, vì chưa bao giờ chồng tôi dùng vũ lực với vợ cả.

“Anh muốn thế à? Tôi cảnh cáo anh, tôi trầy vi tróc vẩy gì thì ba tôi biết ngay. Cứ tự nhiên, giở hết ngón nghề đi. Đánh tôi đi! Giết tôi đi! Tôi thách đấy! Tôi bảo anh giết tôi đấy!”

“Đồ ngu xuẩn!”

Chồng tôi nói có vậy. Trong lúc tôi nửa tỉnh nửa điên, vừa sứt sùi vừa la ó, anh ta chỉ nhìn bằng ánh mắt thờ ơ.

Tôi và chồng không nói gì với nhau nữa. Ngày hôm sau chúng tôi chỉ trừng trừng nhìn nhau, thậm chí tối đến vào buồng ngủ mà không ai nói câu nào. Tuy nhiên, chừng nửa đêm anh ta lại quay sang nắm lấy vai tôi và kéo về phía mình. Tôi mặc kệ anh ta, giả vờ ngủ.

“Đêm qua tôi hơi nóng,” nhà tôi nói. “Nhưng mình phải hiểu rằng cũng vì tôi yêu mình thôi. Tôi không phải người tinh tế, bề ngoài tưởng như vô cảm nhưng tôi nghĩ thực lòng tôi không lạnh lùng chút nào. Lỗi ở tôi thì tôi sẽ sửa, nhưng mình có thể tôn trọng đề nghị của tôi được không? Mình làm bất kể cái gì tôi cũng không xen vào, chỉ xin mình đừng gặp Mitsuko nữa. Mình chỉ cần hứa với tôi vậy thôi.”

“Không!” Tôi nhắm nghiền mắt, lắc đầu nguầy nguậy.

“Mình không nghe thì thôi, nhưng chí ít cũng đừng cho cô ta vào phòng ngủ của chúng mình hay đi chơi riêng với cô ta nữa. Từ giờ mình đi học cùng tôi, về nhà cùng tôi nhé?”

“Không!” Tôi lại lắc đầu. “Tôi không chịu bị kiểm tỏa nữa đâu. Tôi phải được tự do!”

Và tôi quay lưng vào anh ta.

9

Sau cơn tam bành lục tặc đó, tôi không còn biết trời cao đất dày gì nữa. Sao phải bận tâm? Tôi chỉ muốn được ở bên Mitsuko. Nhưng sáng hôm sau tôi vội vã đến trường thì chẳng thấy tăm hơi Mitsuko. Tôi gọi về nhà nàng thì nghe bảo nàng đi thăm họ hàng ở Kyoto, sốt ruột muốn gặp nàng cộng thêm dư âm trận đấu khẩu hôm qua nên tôi gửi vội bức thư ấy, cơ mà gửi xong lại tự hỏi nàng sẽ nghĩ gì về bức thư cuồng dại như vậy. Bất chợt tôi lại lo lắng nhớ Mitsuko nói nàng ấy náy trước chồng tôi và giữ khoảng cách với tôi thì sao.

Sáng hôm sau, trong lúc tôi đợi dưới bóng cây tiêu huyền, trước mặt tất cả mọi người nàng ủa đến bên tôi gọi “Chị Hai”.

“Em vừa nhận được thư của Chị Hai. Em lo quá, phải đến gặp chị ngay!”

Mitsuko choàng tay lên vai tôi và nhìn đăm đúi, đôi mắt ngân lệ.

“Mitsu em ơi, chắc những lời chồng chị nói làm em đau lòng lắm...” Tôi bắt đầu nức nở. “Mitsu có giận không? Chị xin lỗi, lẽ ra chị không nên viết bức thư ấy.”

“Không thành vấn đề, chỉ cần chị viết thư cho em thì ai nói gì em cũng mặc kệ. Cơ mà chị có chắc là sẽ không vì chồng mà

quay lưng lại với em chứ? Chị cam đoan với em được không, Chị Hai?”

“Ngốc! Trong thư chị đã bảo như thế, lại gọi cả điện thoại cho em còn gì? Bất kể sóng gió thế nào chị cũng đâu thể sống thiếu em được? Anh ta mà dám cầu nhau cấm cửa thì nhất định phải trả giá!”

“Bây giờ chị nghĩ thế nhưng biết đâu sẽ mệt mỏi chán ghét em. Có lẽ cuối cùng người chị yêu thương vẫn là chồng chị. Người ta nói vợ chồng tối lửa tắt đèn có nhau mà...”

“Chị không coi mình là vợ người đàn ông đó. Chị vẫn là người đàn bà tự do. Nếu em muốn bỏ trốn, Mitsu ơi, chị sẽ đi cùng em đến chân trời góc bể nào mà em muốn!”

“Ôi chị của em! Thật không chị? Chị nói chắc đấy chứ?”

“Chắc như đinh đóng cột! Chị sẵn sàng rồi, lúc nào đi cũng được.”

“Em cũng sẵn sàng! Nếu chẳng may em vĩnh biệt cuộc đời, chị có đi cùng em không, Chị Hai?”

“Có, chị nguyện chết cùng em! Em sẽ chết cùng chị chứ Mitsu?”

Sau lần gây gổ với chồng, tình cảm của tôi và Mitsu càng thắm thiết. Nhà tôi vẫn không nói gì, chắc là anh ấy đã bó tay. Lợi dụng điều đó, tôi càng thể hiện lộ liễu hơn.

“Anh ta bỏ cuộc rồi,” tôi bảo Mitsuko. “Khỏi phải lo.”

Thế là cô nàng cũng được nước làm tới, nếu nhà tôi có về trong lúc hai đứa đang ở trong buồng ngủ, nàng bảo tôi đừng xuống dưới đó chào anh ta làm gì. Tất nhiên Mitsuko không tự giác xuống nhà rồi. Đôi khi nàng nán lại đến tận mười, mười

một giờ đêm.

Mitsuko bảo: “Chị gọi điện về nhà em hộ em nha Chị Hai?” Còn tôi đứng ra cam đoan với bà mẹ rằng con gái bà đang ăn tối cùng gia đình bên này và sẽ về đúng giờ. Cô đầy tớ Ume của nàng sẽ theo cô chủ vào taxi. Thường chỉ có hai đứa tôi ăn tối trên nhà, nhưng cũng thỉnh thoảng tôi mời chồng lên dùng bữa với chúng tôi vì anh ta cũng vô công rồi nghề; với lại đã mời là anh ta đồng ý nên ba người ngồi ăn cùng nhau. Bây giờ Mitsuko chẳng ngại ngần gọi tôi là Chị Hai ngay trước mặt anh ấy. Có khi nửa đêm nửa hôm, cô nàng còn nổi hứng gọi điện thoại cho tôi.

“Cái gì thế Mitsuko, biết mấy giờ rồi không? Em vẫn thức à?”

“Chị Hai đi ngủ rồi hả?”

“Bây giờ là hai giờ sáng... Chị đang ngủ say.”

“Dạ, chị tha lỗi cho em... Gọi điện đúng lúc hai người đang yên ổn trong chăn ấm nệm êm với nhau.”

“Biết thế nên em mới gọi hả Mitsu?”

“Đằng ấy có lứa có đôi, em đây chăn đơn gối chiếc vò vố một mình, em thấy cô đơn quá. Khuya lắm rồi nhưng em mãi không chợp mắt được.”

“Thực tình, đúng là hết thuốc chữa! Đừng quấy chị, ngủ đi! Mai em có thể đến gặp chị mà.”

“Ngủ dậy là em đến luôn nên chị phải đuổi chồng ra khỏi giường sớm sớm đó nghe chưa!”

“Được rồi, đừng lo.”

“Chị chắc không?”

“Ừ, chị hiểu rồi.”

Chúng tôi sẽ ba hoa qua điện thoại như vậy tầm hai mươi phút hay nửa tiếng. Dần dà những cánh thư, mảnh giấy bí mật giữa chúng tôi cũng không còn bí mật lắm nữa, tôi còn để nguyên thư Mitsuko viết hớ hênh trên mặt bàn... Tất nhiên nhà tôi không phải là hạng đi đọc lén thư từ của người khác, tôi không có gì phải lo như trước kia mỗi lần đọc xong thư là tôi thường vội vã bỏ vào ngăn kéo khóa lại...

Cứ như tình hình cho thấy, tôi cũng ý thức được là tôi với chồng động một cái có thể sinh sự bất cứ lúc nào nhưng rồi lại chuyển sang nhượng bộ nhau, thế nên tôi càng trở nên mê đắm, thành nô lệ của yêu đương. Ngay giữa lúc đó, thì một sự tôi không thể ngờ tới ập đến, một tiếng sét giữa trời quang. Đó là ngày mùng ba tháng Sáu. Buổi trưa Mitsuko thăm tôi đến độ năm giờ chiều, sau đó hai vợ chồng tôi ăn tối đến tám giờ, một tiếng sau, khoảng hơn chín giờ cô đầy tớ báo tôi có điện thoại từ Osaka.

“Từ Osaka? Ai thế nhỉ?”

Kiyo đáp: “Người ta không nói, chỉ bảo là muốn bà chủ nghe điện thoại ngay.”

Khi tôi cầm máy hỏi ai gọi thì chỉ nghe tiếng đáp gọn lỏn: “Em đây, em đây Chị Hai ời.” Hình như Mitsuko thì phải. Nhưng tôi khó lòng nghe rõ từng lời, không biết do đường dây trực trặc hay người kia nói nhỏ quá, cứ như ai đó gọi điện chơi xỏ vậy.

“Ai đấy?” Tôi hỏi lại. “Làm ơn xưng danh và nói cho rõ tiếng, số máy bên đó gọi là bao nhiêu?”

“Là em mà Chị Hai. Em gọi đến Nishinomiya, 1234.” Lúc nghe

giọng bên kia lặp lại số điện thoại nhà mình, tôi biết ngay là Mitsuko. “Em bảo này, em đang ở Osaka, khu Namba ấy, có chuyện kinh khủng lắm, quần áo của em bị ăn cắp rồi!”

“Quần áo của em? Em làm cái quái gì vậy hả?”

“Em đang đi tắm. Đó là một nhà hàng trên xóm ăn chơi, người ta có bồn tắm kiểu Nhật...”

“Nhưng sao em lại mò đến đó?”

“Dạ. Thực tình em đã muốn kể hết cho Chị Hai nghe, mà thôi chuyện đó chị nghe sau cũng được mà... Chị giúp em với, em bây giờ tiến thoái lưỡng nan. Em cần bộ kimono đôi đó chị, càng sớm càng tốt.”

“Từ nhà chị là em đến thẳng Osaka hả?”

“Ừm... Dạ vâng.”

“Em ở đó với ai vậy?”

“Một người mà chị không biết, Chị Hai à... Nếu không có kimono đó khéo đêm nay em khởi về nhà luôn. Chị ơi, em xin chị đây, chị nhờ ai đó mang đến cho em được không?”

Giọng Mitsuko nghe nức nở. Phần tôi, đầu óc rối bời, trống ngực đập thình thịch còn hai đầu gối bắt đầu run lẩy bẩy. Nhưng khi tôi hỏi là mang đến đâu thì nàng chỉ nói đang ở một nhà hàng tôi chưa nghe thấy bao giờ tên là Izutsu ở Kasayamachi, nơi một khu phố ăn chơi tí phía nam đại lộ cầu Tazaemon. Ngoài kimono ra, nàng còn yêu cầu cả thắt lưng theo bộ mà cũng may là tôi có đủ, cộng thêm dây lưng buộc lót, dải thắt eo và vớ. Quái lạ là mấy món ấy cũng bị ăn cắp mất.

“Đồ lót thì sao?” Tôi hỏi.

“Không cần ạ.” Nàng đáp. “Chúng nó chưa lại có đồ lót thôi.”

Vốn tôi định nhờ một người tin cẩn chuyển quần áo đến tay Mitsuko nhưng phải mất một tiếng, đến tận mười giờ thì muộn mất, nên tôi quyết là sẽ không nhờ ai nữa cả, tự gọi taxi để tới đó gấp.

Khi hỏi Mitsuko tôi có nên đích thân mang đồ tới được không thì tôi nghe đâu có tiếng ai bên cạnh mớm lời cho nàng.

“Có lẽ thế thì ổn hơn chị ạ... À hay là chị đưa cho Ume, nó hẳn đang đợi em ở Umeda, tuyến Hanshin đấy. Nó không biết em đang ở đâu nên chị chỉ đường cho nó nhé. Bảo con nhỏ hỏi thêm Suzuki nữa.”

Rồi tôi nghe như có tiếng thì thầm bàn bạc gì đó. Một lúc sau, Mitsu lưỡng lự tiếp lời: “Em rất xin lỗi vì phải quấy quả chị nhưng có một người nữa cũng bị mất đồ. Chị mang thêm bộ kimono hay comlê của ông xã đến nữa được không? Một trong hai thứ đều được cả. À còn nữa chị ạ... Chị có thể mang thêm hai, ba chục yên thì em xin đội chị ơn suốt đời.”

“Chị lo được, em cứ đợi.” Tôi đáp.

Gác máy xong, tôi lập tức gọi một chiếc taxi. Tôi chỉ bảo chồng gọn lỏn rằng phải đến Osaka một lúc, Mitsuko cần sự giúp đỡ. Rồi tôi lên gác mở tủ lấy chiếc kimono đôi, phụ kiện kèm theo và một trong những bộ kimono mùa hè bằng vải xéc đẹp nhất của chồng, thêm cả đai lưng nhuộm bằng cách thắt nút và áo khoác haori. Tất tât bọc trong một vuông vải và được chị đẩy tứ tuần ra lối vào cho tôi.

Dĩ nhiên nhà tôi sinh nghi. “Sao mình lại đem đồ đến cho cô ta vào giờ này?” Tôi vừa bước khỏi nhà toan chui vào taxi thì

anh ta hỏi. Chắc hẳn trông tôi vừa nhợt nhạt vừa lấm lét, tôi thường không bao giờ ra đường mà không làm tóc và trang điểm.

“Tôi không biết nhưng em nó cần cái áo kimono đôi,” tôi đáp, cố tình kéo mép vải thò ra ngoài gói đồ cho anh ta thấy. “Mitsuko bảo cần cái này bằng được, nên tôi đem đến cửa hàng ở Osaka cho cô ấy. Chắc nó định tham gia hội diễn không chuyên nào đó. Tôi sẽ bảo taxi đợi, xong việc về ngay.”

Lúc đầu, tôi định đi thẳng tới nhà hàng Izutsu vì lúc ấy tầm chín giờ rưỡi là đã muộn rồi, nhưng sau đó tôi quyết định đến ga Hanshin đón Ume trước để cố gắng tìm hiểu xem cô ta biết gì không. Khi tới nhà ga tôi trông thấy Ume đứng thấp thỏm nhìn quanh ở ngay giữa lối vào trung tâm. Từ trong taxi, tôi gọi và vẫy cô ả.

“Ô, cô Kakiuchi đây à!” Cô ta nhìn như vừa giật mình vừa xấu hổ.

“Mày đang đợi Mitsu hả? Có sự cố nào đó xảy ra, Mitsu vừa gọi cho ta xong. Ra đây đi với ta!”

“Ơ, đi với cô ạ?”

Ume ngập ngừng không biết tính sao, nhưng tôi đã lôi cô ta vào taxi và thuật lại vài ý chính của cuộc điện thoại giữa tôi và Mitsuko trong lúc đi đường.

“Gã đi cùng Mitsuko là ai vậy hả? Ume nói ta nghe được không?” Ume câm như hến, mặt mũi căng thẳng lắm nhưng kệ, tôi tiếp tục: “Ume chắc chắn biết điều gì đó. Đây không phải lần đầu Mitsuko đi chơi với hắn ta đúng không? Nói đi, chuyện ra sao thì ta cũng không làm khó mày đâu, mà còn được thưởng

hậu nữa...” Tôi rút một tờ mười yên và lấy giấy gói lại trước mặt Ume.

“Không, không ạ,” cô ta phản đối, “cô tốt với con quá.”

Nhưng tôi đã dúm tiền vào thắt lưng Ume. “Đừng phí thời gian nữa.”

“Không biết con có phải đi cùng cô Kakiuchi đến một nơi như thế không. Lỡ con bị mắng thì sao?”

“Sao lại bị mắng? Mitsu muốn ta đưa Ume tới mà.”

“Cô chủ gọi điện bảo vậy ạ? Con lo lắm...”

Ume có vẻ dè chừng mắc lừa tôi. “Không có gì phải sợ,” tôi trấn an. “Ta cũng mới biết thôi, Mitsu gọi cho ta mà.”

“Dạ, nhưng con thắc mắc tại sao cô không để ý chuyện gì từ trước. Con cũng thấy phiền lòng suốt...”

“Ô hay? Chuyện này xảy ra đã lâu chưa?”

“Lâu rồi cô ời, ít thì cũng phải tháng Tư; con không chắc.”

“Người đàn ông đi cùng Mitsuko là ai?”

“Con cũng không biết cô à. Cô chủ đưa tiền bảo con lấy mà xem phim, rồi đến giờ thì đứng đợi cô ở Umeda. Con không đoán được cô chủ đi đâu. Con tưởng cô chủ hẹn gặp cô Kakiuchi đâu đó. Những hôm về muộn, cô cũng xúi con nói hai người đến nhà cô Kakiuchi.”

Tôi hỏi Ume việc này có thường xuyên xảy ra không.

“Cũng khó nói lắm ạ. Cô Mitsuko kêu là đi học trà đạo hoặc đến nhà cô Kakiuchi, nhưng trông cô lúc nào cũng có vẻ lấm lét. Cô bảo có chút công chuyện rồi bỏ đi một mình thôi ạ.”

“Mày có cam đoan là mày nói thật không?”

“Con dối cô làm gì? Cô Kakiuchi không thấy nghi ngờ bao giờ à? Cô không nghĩ có chuyện mờ ám đang diễn ra sao?”

“Ta ngu dại thật. Bấy lâu nay bị người ta bịp bợm, chà đạp mà không biết, mãi đến giờ mới trắng mắt ra. Độc ác đến thế là cùng!”

“Vâng, cô chủ con e rằng không được có lương tâm cho lắm... Lần nào gặp cô, con cũng thấy áy náy. Con tội cho cô quá...”

Ume có vẻ thật lòng ái ngại cho tôi, nên mặc dù ghét phải trút bầu tâm sự với cô ta nhưng tôi đau khổ và giận dữ quá nên cứ thế là phơi bày hết lòng dạ cho cô.

“Nghe này Ume ời, chắc mày cũng hiểu tâm trạng ta. Có nằm mơ ta cũng không thấy ngày này. Gần đây, vì Mitsu mà ta sinh sự với chồng. Ta có ngờ nghếch tới đâu chẳng nữa nhưng nếu không quá si mê Mitsu thì ta đã bắt quả tang được hai đứa nó. Thôi kệ vậy, nhưng sao cô ta có thể mặt trơ mày trên điện thoại

cho ta đêm nay chứ? Cô ta thật không xem ta ra gì!”

“Đúng là không chấp nhận được! Nhưng biết đâu cũng bất đắc dĩ vì gặp đường cùng.”

“Mitsuko làm sao ta cũng không quan tâm - chủ của mày dám nói với ta là đi ăn hàng với bạn trai, rồi lại còn tắm chung cơ đấy! Mày cũng thấy hai năm rởm rồi còn gì nữa!”

“Dạ phải, nhưng cô nhà con bị mất hết quần áo thì làm sao trần truồng về nhà được?”

“Nếu là ta thì cứ trần truồng luôn cho xong. Thà cởi truồng về nhà còn hơn mặt dày mày dạn mà gọi điện như vậy!”

“Lang chạ cho lắm giờ bị cướp, ầu cũng là báo ứng.”

“Thì đây, cho đáng đời chúng nó mất cả tiền lẫn áo quần, còn mỗi bộ đồ lót che thân...”

“Quả đúng thật cô ạ. Cho đáng đời!”

“Bộ kimono đôi, ta sắm về không phải để sử dụng cho tình huống như thế này... Cô ta còn lợi dụng ta đến mức nào nữa đây?”

“Cô chủ hôm nay rõ có phước nên mới chọn bộ kimono đó! Không có cô Kakiuchi lo liệu thì cô ta biết làm thế nào? Nói đại lỡ cô Kakiuchi không thèm đến thì cô ta biết làm thế nào đây?”

“Ta cũng định kê xác chúng nó. Nhưng nghe tiếng sọt sùi ở đầu dây bên kia ta hoảng quá, không tưởng tượng nổi là có chuyện gì. Chủ của mày đáng hận như vậy nhưng ta nào có hận được đâu, nghĩ đến cảnh Mitsuko trần truồng run rẩy ta lại động lòng thương... Ume, mày đứng ngoài trông vào có thể cho là lộ bịch nhưng sự tình nó vậy.”

“Vâng, con cũng hiểu cảm giác của cô...”

“Nhờ mang quần áo cho mình chưa đủ còn nhờ mang cả cho nhân ngãi nữa, hai đứa nó thì thà thì thâm sau điện thoại kiểu như cố tình để ta nghe thấy - đời thuở nhà ai thế không? Trước bàn dân thiên hạ Mitsu leo lẻo gọi ta là Chị Hai, rồi bảo ngoài Chị Hai ra không ai được thấy em khỏa thân hết. Ta tự hỏi cô ả với thằng kia trần truồng cùng nhau thì ra làm sao?”

Lúc ấy, tôi mãi nói hăng đến nỗi không biết mình đang đi đâu. Có vẻ như chúng tôi đã rẽ về phía Tây ra đại lộ Sakai tại Shimizucho; tôi nhớ rằng có trông thấy ánh đèn của thương xá Daimaru ở khu Shinsaibashi phía trước mặt, nhưng trước đó xe đi về hướng nam dọc đại lộ cầu Tazaemon cơ, thế rồi bác tài bảo: “Đến Kasayamachi rồi, các vị muốn dừng ở đâu?”

“Tôi đang tìm một nhà hàng tên là Izutsu,” tôi nói.

Đi lòng vòng một lúc nhưng taxi không tìm được nhà hàng Izutsu, tôi đành hỏi một người dân trong vùng thì họ bảo đó không phải nhà hàng mà là quán trọ.

“Vậy quán trọ đó ở đâu ạ?” Tôi hỏi.

“Chị nhìn phía trước có đoạn phố nổi be bé thì xuống đây.”

Dù không xa Soemoncho và đại lộ Shinsaibashi là mấy nhưng khu dân cư này khá hẻo lánh và chìm trong bóng tối. Có vài nhà geisha, mấy quán ăn lẫn nhà trọ nhỏ nhưng căn nào căn ấy diện tích khiêm tốn, nhỏ hẹp và yên lặng như nhà ở. Từ đầu phố nơi người ta chỉ, chúng tôi chỉ trông thấy một chiếc đèn treo trên mái hiên có dòng chữ “Khách sạn Izutsu” be bé.

“Đợi ở ta ở đây, Ume.” Tôi bảo và một mình đi tiếp.

Khách sạn Izutsu mang tiếng là khách sạn nhưng nom có vẻ

như một cửa hiệu làm ăn mờ ám ở cuối phố. Hé bức màn cửa, tôi do dự một lúc rồi cất tiếng gọi mấy lần thì không thấy đáp, nhưng có ai đó hình như đang bận nghe điện thoại trong bếp. Rốt cuộc tôi đành hét to: “Xin chào!” Thế là một cô hầu phòng bước ra. Dường như vừa trông thấy tôi, cô đã nhận ra là ai rồi. Tôi chưa kịp nói một lời, cô ta đã mời tôi vào và dẫn lên gác hai.

“Người phụ nữ quý khách đợi đã đến rồi ạ.” Vừa nói cô hầu vừa kéo cửa. Tôi bước vào căn phòng rộng ba chiều và bắt gặp một thanh niên trắng trẻo chừng hai mươi tuổi đang ngồi ngay ngắn trên sàn.

“Xin lỗi, chị có phải bạn của Mitsuko không ạ?” Y hỏi.

Nghe tôi xưng danh, y ngồi thẳng lưng lên rồi cúp rập người xuống đất.

“Tôi không biết làm thế nào để xin lỗi chị về sự việc xảy ra đêm nay. Tự Mitsuko sẽ phải có đôi lời ngắn gọn giải thích với chị. Mitsuko bảo không dám đối mặt chị, nhất là trong tình trạng hiện giờ, nên mong chị đợi cô ấy thay bộ kimono chị đã mất công mang đến hẵng.”

Gương mặt cân đối và ẻo lả ưa nhìn của gã thanh niên có vẻ sẽ vừa mắt Mitsuko; cặp mày lá liễu và đôi mắt nhỏ dài làm hắn trông giảo hoạt song lúc gặp ban đầu tôi đã nghĩ: “Anh chàng xinh trai ra phết!” Y cũng mất quần áo thì phải, nhưng hiện y đang mặc một bộ kimono nhẵn nhụi bằng tơ sọc thường thường, về sau tôi mới nghe nói là y mượn của nhân viên khách sạn.

“Quần áo tôi mang đến cho cô cậu thay đây.” Tôi nói, đưa y gói đồ.

Y đỡ lấy một cách lịch sự. “Cám ơn chị rất nhiều.” Đáp rồi, y kéo cánh cửa ở góc phòng, đặt gói đồ vào buồng trong rồi nhanh nhẹn đóng lại nên tôi chỉ kịp nhác thấy một tấm khăn trải giường bên dưới.

Thuật lại mọi diễn biến đêm đó cho tiên sinh nghe thì sẽ rất mất thời giờ. Nên đại ý là đằng nào quần áo cũng đã mang đến tận nơi rồi, tôi quyết định rằng có gặp Mitsuko cũng không được tích sự gì vì còn có ông tướng ngồi đó. Tôi gói ba mươi yên vào tờ giấy đưa y, bảo: “Tôi đi đây, anh hãy đưa cái này cho Mitsuko.”

Y một mực không chịu.

“Không, không, chị vui lòng ở lại, cô ấy sẽ ra ngay,” y bảo, rồi lại cúi rạp lần nữa. “Đáng ra Mitsuko mới là người phải phân trần, nhưng tôi nghĩ bản thân cũng nợ chị một lời giải thích. Hy vọng chị sẵn lòng lắng nghe những điều tôi muốn nói.”

Rõ ràng Mitsuko thấy khó lòng giáp mặt tôi nên cô nàng và người tình đã thỏa thuận để y thay mặt đối phó với tôi lúc cô đang thay quần áo. Gã thanh niên lịch thiệp bèn bảo: “Tôi bị mất ví nên không có danh thiếp để đưa chị, nhưng tên tôi là Watanuki Eijiro. Tôi sống gần cửa hàng của ông Tokumitsu ở Semba.” Watanuki trình bày rằng hồi Mitsuko còn sống ở Semba, tức là cuối năm ngoái, thì nàng và y đã phải lòng nhau và còn định sẽ nên vợ nên chồng. Tuy nhiên, sang xuân thì nảy sinh vụ mai mối với cậu M. kia nên đôi uyên ương sợ kế hoạch kết hôn đổ bể. Cũng may mà lời đồn đại về mối tình đồng giới đã dẹp tan ý định cưới xin của cậu M.

...Vâng, màn mào đầu của anh ta đại để thế. Watanuki khẳng

định là y và Mitsuko chưa bao giờ cố tình lợi dụng tôi mặc dù thoát tiên sự việc có vẻ đi theo chiều hướng đó. Dần dần, tình cảm cuồng nhiệt của tôi đã khiến Mitsuko xiêu lòng mà đáp trả lại, dần dà tình yêu nàng dành cho Chị Hai còn hơn gấp bội với y. Watanuki đã ghen lồng ghen lộn; nếu có người bị lợi dụng thì chính là anh ta chứ không phải ai khác. Và mặc dù chưa gặp bao giờ nhưng anh ta đã nghe Mitsuko kể lể mọi thứ về tôi. Nàng nói với Watanuki rằng, tình yêu giữa hai người đàn bà và tình yêu nam nữ khác nhau một trời một vực, nếu y không chịu cho nàng đi gặp Chị Hai thì nàng cũng không thèm nhìn mặt y nữa. Mới đây Watanuki đã phải chiều theo ý nguyện của nàng.

“Chị Hai tôi cũng có chồng,” Mitsuko bảo. “Và tôi cũng sẵn sàng cưới anh. Nhưng tình yêu giữa vợ chồng là một chuyện mà tình yêu của hai người phụ nữ là chuyện khác, anh phải ý thức được là tôi sẽ suốt đời không bao giờ bỏ rơi Chị Hai. Anh không ưng thì khỏi cưới tôi luôn đi!”

Watanuki nói tình yêu của Mitsuko dành cho tôi là hoàn toàn chân thật. Tôi lại thấy ngờ ngợ như đang bị lừa nhưng Watanuki khéo ăn khéo nói đến mức chẳng chừa cho tôi chỗ nào để vặn vẹo cả. Anh ta nhận lỗi vì đã giấu diếm tôi mối quan hệ với Mitsuko, và yêu cầu Mitsuko hãy bảo tôi chấp nhận tình trạng này vì anh ta đã chấp nhận rồi. Mitsuko hiểu rằng làm thế có lợi hơn cả, nhưng mỗi lần đối diện với tôi, nàng đều thấy khó mà thổ lộ ra được. Nàng cứ bụng bảo dạ rằng phải chờ cơ hội tốt đã, cuối cùng ai ngờ sự vụ lại thành ra như đêm nay.

Bên cạnh đó, Mitsuko đã nói qua điện thoại rằng hai người họ bị ăn cắp nhưng thực ra không phải là một vụ trộm thông thường - những kẻ cắp quần áo đó không phải đám đạo chích

mà là dân cờ bạc. Càng nghe anh ta kể tôi càng ngẫm thấy ông trời có mắt. Theo lời y, đêm ấy ở phòng nào đó có mấy người đang đánh bạc thì cảnh sát ở đâu đến làm cuộc vây ráp. Nghe thấy tiếng kêu la nháo nhác, Mitsuko và Watanuki hoảng hốt co giò bỏ cửa chạy lấy người, trốn theo đường mái nhà sang bên hàng xóm rồi núp dưới giàn phơi, lúc đó nàng mặc mỗi chiếc quần lót còn anh ta thì bận đồ ngủ. Các con bạc mạnh ai nấy chuồn mỗi thằng một hướng, đa phần trót lọt nhưng có một cặp nam nữ chậm chân cứ dáo dác đi lại vòng quanh hành lang trước cửa phòng để mở, nơi Mitsuko và Watanuki vừa bỏ chạy rồi vào trốn luôn trong đó. Hắn và cô ả hình như cũng biết là thanh tra chuyên vây bắt các con bạc với thám tử theo dõi những chuyện vụng trộm ngoài luồng là không can hệ đến nhau, nên bày kế giả làm một đôi tình nhân đương hẹn hò. Tuy nhiên, mấy ông điều tra viên thông thái ngoài dự tính của cặp trai gái nên đã cho cả đôi vào diện tình nghi, giải về đồn cảnh sát. Đôi này lấy luôn hai bộ kimono mà Mitsuko và Watanuki bỏ lại trong chiếc hộp cạnh giường. Tiên sinh biết đấy, lúc cảnh sát ập vào thì quần áo họ đang vắt một nẻo vì họ đã thay sang quần áo của quán trọ để đánh bạc. Vì vậy, họ cứ quơ áo xống ở bên giường mà mặc để vờ đóng vai vô tội. Sau cuộc thoát hiểm trong gang tấc, thấy tình hình tạm yên ổn, Mitsuko và Watanuki quay lại mới hay quần áo, ví tiền với túi xách đều bị cuỗm gọn gàng, người chủ quán đã bị cảnh sát tóm cổ thành thử chẳng còn biết bầu víu vào đâu. Thậm chí hai đứa còn không thể về nhà.

Theo Watanuki thì còn một mối quan ngại nữa, là cảnh sát có thể sẽ xác minh danh tính đôi nam nữ bằng vé tàu trong túi xách của Mitsuko và danh thiếp của anh ta để trong ví. Ngộ nhỡ

người ta tiến hành truy cứu đến hai gia đình thì đúng là đại họa, nên Mitsuko gọi điện cho Chị Hai cũng vì đã bị dồn đến chân tường. Hắn nói nếu Chị Hai đã tử tế lặn lội đến đây, quan tâm che chở cho Mitsuko nhường ấy thì thôi nên giúp cho trót, chịu khó về Ashiya cùng Mitsu rồi bảo là hai chị em tối nay mãi xem phim. Anh ta còn nói, nếu cảnh sát có gọi, thì trăm sự nhờ tôi tìm cách quanh co mà thuyết cho họ vài lời có lý có tình.

“Thưa chị Kakiuchi, tôi biết đêm nay chị rất giận nhưng có điều này tôi buộc phải cầu xin chị.” Một lần nữa anh ta cúi rạp, đầu chạm sàn nhà. “Tôi có mệnh hệ gì cũng mặc, chỉ mong chị đưa Mitsuko về nhà an toàn. Xin mang ơn chị mãi mãi.” Dứt lời, anh ta chấp hai bàn tay như đang cầu nguyện.

Về phần tôi, mặc dù thấy đau khổ vì bị ngược đãi nhưng tôi lại dễ mềm lòng, không thể từ chối. Tuy vậy trong nỗi uất hận khôn tả tôi chỉ im lặng một hồi trờng trờng nhìn Watanuki quỳ mọp trước mặt mình. Rốt cuộc tôi nhượng bộ, vồn vện đáp: “Được thôi.”

Watanuki lại dập đầu.

“Chao ôi!” Anh ta thở dài nảo nuột, giọng điệu thống thiết lâm ly. “Thế là chị nhận lời rồi. Đa tạ chị đã trút đi gánh nặng trong lòng tôi.” Sau đó anh ta nhìn chăm chú vào mắt tôi để dè chừng phản ứng rồi mới nói thêm vào: “Được vậy tôi sẽ mời Mitsuko ra đây, nhưng trước khi gọi cô ấy, tôi còn điều nữa phải thỉnh cầu chị. Sự việc đêm nay khiến Mitsuko rất đau lòng nên tôi hy vọng chị sẽ không nhắc đến nữa. Có được không ạ? Chị hứa là sẽ không đả động gì nữa nhé?”

Tôi cũng không thể thoái thác được điều đó, và thế là lập tức anh ta gọi Mitsuko phía sau cánh cửa trượt.

“Chị ấy hiểu cả rồi.” Anh ta đảm bảo. “Ra đi em!”

Nãy tôi còn nghe đâu tiếng sột soạt sau cánh cửa như là Mitsuko đang mặc kimono, chứ lúc này chỉ còn sự im lặng như tờ như thể nàng đang căng tai ra nghe ngóng những điều tôi và Watanuki trao đổi. Vài phút sau khi Watanuki gọi, cửa mới mở. Cánh cửa nhích sang mỗi lúc vài phần, từng chút một, rồi Mitsuko xuất hiện với đôi mắt đỏ ké và sưng húp vì khóc.

Tôi muốn thấy vẻ mặt của nàng, nhưng khi bắt gặp ánh mắt của tôi, Mitsuko cúi mặt, lặng lẽ xích lại và núp sau bóng cậu trai kia. Tôi thấy Mitsuko đang cắn môi, thấy cái mi mắt sưng húp, thấy hàng mi dài và sống mũi thanh tao của nàng trong lúc nàng ngồi ngẩn ra đó, bàn tay giấu trong tay áo, dáng vẻ tội nghiệp, thân hình vẹo sang một bên, áo trong xộc xệch. Tôi nhìn nàng và chợt nhớ ra đây là bộ kimono đôi của chúng tôi, rồi tôi nghĩ về lúc chúng tôi cùng đi đặt may, cùng mặc để chụp hình chung. Cơ thịnh nộ của tôi lại nổi lên: “Trời ơi là trời, phải chi tôi đừng may bộ kimono đó!” Giá mà tôi được lao đến Mitsuko xé toạc bộ kimono ra thành trăm mảnh - nói không ngoa đâu tiên sinh ạ, nếu chỉ có hai đứa ở đây thì tôi đã chẳng buồn khách khí!

Watanuki có vẻ cũng đánh hơi được cơn tam bành lục tặc của tôi, nên trước khi tôi và Mitsuko kịp mở miệng anh ta đã hối hả giục mọi người lên đường rồi ào đi thay đồ. Sau đó dù đám nhân viên khách sạn không chịu nhưng anh ta cứ nằng nặc thanh toán hóa đơn bằng món tiền tôi vừa đưa. Và để đề phòng mọi rủi ro dù nhỏ nhất, anh ta lại yêu cầu tôi lần nữa:

“Ồ, vâng thưa chị Kakiuchi... Xin lỗi vì đã gây rắc rối cho chị, nhưng tôi nghĩ tốt nhất là chị nên điện thoại về nhà và gọi luôn

cả cho gia đình Mitsuko.”

Chính tôi cũng đang lo việc ở nhà nên gọi về cho cô giúp việc: “Có nghe được gì từ phía nhà Mitsuko không? Tôi đưa Mitsuko qua bên đó trước rồi sẽ về nhà.”

“Dạ,” Kiyo đáp, “ban nãy họ gọi tới nhưng tôi không biết nói sao với người ta. Thành thử tôi không dǎ động gì đến giờ giấc, chỉ nói là hai cô đi Osaka thôi ạ.”

“Nhà tôi đi ngủ chưa?”

“Chưa, ông chủ vẫn còn thức.”

“Bảo anh ta là tôi về ngay thôi.”

Sau đó, tôi điện thoại đến nhà Mitsuko. “Tối nay chúng con đi xem phim ở rạp Shochiku, sau đó đói quá nên tạt vào nhà hàng Tsuruya. Chẳng may đã khuya quá rồi, con xin đưa Mitsuko về ngay ạ.” Tôi bảo mẹ Mitsuko.

Bà chỉ đáp: “Ồ, vậy thôi à? Trễ rồi nên ban nãy bác gọi về nhà con xem sao.” Căn cứ vào giọng điệu đó, chắc chắn bà chưa bị cảnh sát hỏi thăm.

Sự vụ nghe chừng đã dàn xếp ổn thỏa và mọi người quyết định đi về bằng taxi càng sớm càng tốt. Watanuki đã tiêu hết phân nửa chỗ 30 yên tôi đưa, nhưng anh ta vẫn vung tay bồi dưỡng tiền quà cho nhân viên nhà trọ để đảm bảo không còn rắc rối gì nữa, và dặn họ phải đối đáp thế nào trong trường hợp chính quyền điều tra xét hỏi. Trong lúc cấp bách, xem ra Watanuki vẫn rất cẩn trọng. Cuối cùng chúng tôi cũng cuốn gói khỏi chỗ đó, lúc đến khoảng mười giờ hơn và đã dành gần một tiếng ở đó nên chắc lúc này đã quá mười một giờ. Tôi nhớ ra là mình bảo Ume đợi nên chạy ra ngoài gọi, gặp cô ta đang tha

thần loanh quanh trên phố - tôi kêu Ume vào taxi luôn. Watanuki cũng bình tĩnh vào xe, bảo: “Tôi sẽ đi cùng mọi người một đoạn.”

Mitsuko ngồi cạnh tôi ở ghế sau còn Ume và Watanuki ngồi trên cái ghế gấp nhỏ đối diện chúng tôi. Trong lúc chiếc taxi tăng tốc, bốn người ngồi đối diện nhau không ai mở miệng nói một tiếng. Watanuki cuối cùng phá tan sự im lặng khi chúng tôi đi đến cầu Muko.

“Em tính làm sao đây?” Anh ta buột miệng như thế vừa nghĩ đến điều gì. “Có lẽ em không nên đi tàu về nhà... Em thấy sao, Mitsuko?” Watanuki hỏi. “Em muốn xuống xe ở đâu?”

Sở dĩ Watanuki nói thế bởi Mitsuko sống cách ga Ashiyagawa có năm, sáu trăm mét, chỗ mấy ngọn đồi bờ tây con sông gần vườn anh đào Shiomizakura nổi tiếng. Tuy nhiên, có đoạn đường xuyên qua một rừng thông vắng vẻ và rất nguy hiểm vì ở đó đã xảy ra nhiều vụ cưỡng hiếp và cướp của; Mitsuko mỗi lần về nhà buổi tối đều phải bắt taxi từ ga về ngay cả khi có Ume đi kèm. Tôi đề nghị đổi taxi tại Ashiyagawa, nhưng Ume nói như vậy không được vì cánh tài xế trong khu ấy biết mặt cả chủ lẫn tớ nên phải nhảy taxi trước khi đến đó.

Cả chặng đường Mitsuko không nói một lời. Thỉnh thoảng, nàng khẽ thở dài, nhìn dăm dăm vào Watanuki ngồi đối diện như thể ngấm ngấm bày tỏ điều gì. Anh ta cũng nhìn nàng, vẻ bí mật như vậy và nói: “Được rồi, đến cầu Narihira thì chúng mình đổi taxi.”

Tôi biết rõ lý do Watanuki đề nghị như vậy. Đường từ cầu Narihira đến ga Hankyu cũng nguy hiểm không kém: dọc bờ kè

là rặng thông toàn những cây cao lớn, không phải chỗ để ba người đàn bà chân yếu tay mềm đi lại. Anh ta đơn giản là muốn được ở bên Mitsuko càng lâu càng tốt nên mới nghĩ đến việc đổi xe và hộ tống chúng tôi đến tận nhà ga để bắt chiếc taxi khác. Sở dĩ anh ta biết cây cầu và đường ra ga mặc dù anh ta bảo sống ở gần cửa hàng nhà Tokumitsu ở Semba, có lẽ là bởi anh ta và Mitsuko vẫn thường đi dạo với nhau quanh đó. Nghĩ vậy, tôi định nói: “Bọn tôi không thể để người ta trông thấy đi với đàn ông được! Ba người đàn bà với nhau thì mới có cách mà lý do lý trấu chứ, thôi anh về đi. Anh nói tôi phải đảm bảo là Mitsuko về được nhà, nếu anh không về trước thì tự tôi bỏ về luôn đấy.”

Nhưng Ume hưởng ứng và đồng tình với mọi ý kiến của Watanuki. “Ý tưởng rất hay! Cứ thế mà làm!” Cô ả hình như đang vào hùa cùng anh ta. “Làm phiền cô Kakiuchi quá, liệu cô sẽ đi với mọi người đến ga Hankyu chứ?”

Tôi bắt đầu ngờ rằng Ume cũng nhúng tay vào vụ này. Khi ra khỏi taxi chỗ cầu Narihira và đi xuống con đường tối đen như mực dọc bờ kè, cô ả bảo: “Lảng vảng ở chỗ tối thế này mà không có đàn ông đi kèm thì sợ chết mất, cô Kakiuchi nhỉ?” Cô ta cố tình túm áo tôi lôi đi, kể lẽ nào là có vụ cưỡng hiếp cô nọ cô kia gì đó mới xảy ra trên đoạn đường này để giữ cho tôi và cô ta đi trước Watanuki và Mitsuko một đoạn. Đôi trai gái ở phía sau tôi chừng mười mét, vẫn đang nhỏ to gì đó - tôi không nghe thấy tiếng đáp của Mitsuko nhưng nàng có vẻ đang đồng tình với Watanuki.

Đến trước cửa nhà ga Watanuki tách nhóm, ba người phụ nữ chúng tôi lại chìm trong im lặng trên chiếc taxi về nhà Mitsuko.

“Ồi con tôi!” Bà Tokumitsu vừa nói vừa chạy ra chào chúng

tôi. “Sao về trễ thế hả?” Trông bà có vẻ ái ngại và cứ luôn miệng cảm ơn tôi. “Xin lỗi, gia đình bác làm phiền con quá.”

Tôi và Mitsuko đều khó xử, sợ nói chuyện lâu thì lại làm lộ điều gì, nên khi bà mẹ Mitsuko đề nghị gọi taxi cho tôi, tôi bảo thôi, có xe ngoài kia đợi sẵn rồi và thiếu điều bỏ chạy khỏi ngôi nhà ấy.

Tôi bắt xe lửa Hankyu quay về Shukugawa một lần nữa, rồi từ đó đi Koroen bằng taxi, về đến nhà cũng vừa đúng lúc nửa đêm. Kiyo ra cửa đón.

“Nhà tôi đã ngủ chưa?” Tôi hỏi.

“Vừa ban này còn thức,” cô trả lời, “nhưng giờ ông chủ đã lên giường rồi ạ.”

Tôi nghĩ vậy cũng hay. Có thể anh ta ngủ mà không biết vợ về. Tôi mở cửa thật khê hết sức có thể và rón rén vào phòng. Có một chai vang trắng để mở trên bàn cạnh giường, chồng tôi hình như đang ngủ say, chần trùn kín đầu. Anh ấy đâu mấy khi lại uống rượu trước khi đi ngủ, tửu lượng của chồng tôi rất tồi, tôi nghĩ có lẽ vì lo quá không chợp mắt được mà anh ta đành uống một ít để dễ giấc ngủ.

Len lén chui vào giường bên cạnh chồng, tôi cố gắng không làm ảnh hưởng đến tiếng thở nhẹ nhàng của anh ta nhưng không tài nào chợp mắt được. Càng ngẫm nghĩ về việc vừa qua tôi càng phần nộ, giận dữ đến bầm gan tím ruột. “Làm thế nào để báo thù bây giờ?” Tôi nghĩ. “Bằng mọi cách mình phải bắt con ranh đó trả giá!” Tôi kích động đến nỗi bắt gặp chính mình vươn tay lấy nửa ly rượu trên bàn nóc cạnh một hơi. Tôi cũng chẳng giỏi rượu chè gì cho cam, mình mấy lại rã rời qua một

buổi tối đảo điên nên hơi men cứ thế bốc thẳng lên đầu. Cảm giác thật không dễ chịu tí nào - bỗng tôi lên cơn đau nửa đầu như thể máu khắp thân đang dồn hết lên, từ đáy dạ dày trào lên một cơn buồn nôn. Tôi thở hổn hển, muốn khóc òa: “Các người dám biến tôi thành đồ ngu ngốc như vậy! Cứ chờ xem!” Ngay cả khi bị suy nghĩ đó dần vụt, tôi vẫn cảm nhận được trống ngực đang đánh liên hồi như tiếng rượu sake đổ ồ ạt từ thùng ra, và ngay sau đó để ý thấy trái tim nhà tôi cũng đang thổn thức như vợ, còn hơi thở ấm nóng của anh càng lúc càng dồn dập. Sự hồi hộp và tiếng hô hấp của hai vợ chồng mỗi lúc một dữ dội, hòa cùng nhịp với nhau, tưởng như một lúc nào đó hai quả tim đều muốn nổ tung, và ngay khi đó tôi nhận thấy cánh tay anh ấy đang siết chặt tôi. Một lúc sau, hơi thở hổn hển của nhà tôi tiến đến gần và đôi môi nóng hổi của anh âu yếm sau dải tai: “Mình về thôi vui lắm.”

Không hiểu sao anh khiến con mắt tôi dâng trào dòng lệ rồi tôi òa khóc: “Tôi bị người ta sỉ nhục!” Rồi tôi quay sang ôm chặt chồng, nước nỡ đau thương nhắc đi nhắc lại: “Người ta sỉ nhục tôi! Sỉ nhục tôi!” và siết chặt lấy anh trong vòng tay mình.

“Có chuyện gì thế?” Anh ấy dịu dàng hỏi. “Ai sỉ nhục mình? Mình kể cho tôi nghe xem nào, mình cứ khóc như vậy sao tôi hiểu được? Có chuyện gì thế?”

Vừa nói anh ta vừa lấy tay lau nước mắt vừa vỗ về trấn an vợ khiến tôi càng tủi thân hơn. Tôi như ngập tràn trong sự hối hận. Tôi nhủ thầm: “Ôi, chồng mình mới tử tế làm sao. Mình đáng bị trừng phạt... Từ giờ đến lúc lìa đời, mình sẽ một mực chung thủy với tình yêu của anh ấy, không bao giờ dính líu đến Mitsuko nữa.”

“Đêm nay em sẽ kể hết với mình, nhưng mong mình hãy tha thứ cho em.”

Rốt cuộc tôi đã thuật lại tất cả với chồng.

Thưa tiên sinh, tôi thấy mình đã hoàn toàn hồi cải. Sáng hôm sau, tôi dậy sớm hơn chồng hai tiếng để xuống bếp nấu cơm, rồi lại cẩn thận chuẩn bị quần áo cho anh và tận tay chăm nom những công việc mà trước giờ chỉ quen phó mặc tất cả cho đầy tớ.

“Hôm nay mình không đi học à?” Nhà tôi đang đứng soi gương thất cầ vạt trước khi đi làm thì cất lời hỏi.

“Chắc em chẳng đến trường nữa đâu,” tôi vừa đứng cạnh giúp chồng mặc áo khoác vừa trả lời, rồi ngồi xuống gấp chiếc kimono anh ấy thay ra.

“Sao không đến trường nữa? Lẽ nào mình định thôi học như thế?”

“Trường lớp kiểu đó thì học hành gì... Với lại em cũng không muốn đụng độ với người mà em không muốn gặp.”

“Hừm. Cứ như mình kể cho tôi thì thôi học là hợp lý.” Nhà tôi có vẻ cảm kích nhưng cũng có chút lo lắng như thể lấy làm tiếc cho tôi: “Quanh đây đâu phải chỉ có mỗi một trường đó.” Anh ấy tiếp lời, giọng thông cảm: “Mình muốn học vẽ sao không đi tìm một trường mỹ thuật tử tế? Tôi cũng thích được cùng mình lên phố mỗi sáng.”

Tôi phản đối: “Từ nay về sau tôi không muốn ra khỏi nhà nữa. Dẫu học chỗ nào thì cũng có được tích sự gì đâu.”

Kể từ hôm đó, tôi quyết tâm trở thành một người nội trợ đảm đang ở nhà làm lụng từ sáng đến tối. Về phía nhà tôi, anh ấy xem ra cũng mừng trước sự thay đổi của vợ. Tôi đã trở thành một con người mới, không còn bướng bỉnh như trước. Chồng tôi muốn được trở về nếp sống ngày nào khi hai đứa cùng nhau vui vẻ đi đi về về, tôi cũng muốn được quán quýt với chồng cả ngày. Tôi nghĩ nếu có nhà tôi bên cạnh tôi mới mong quên được Mitsuko, chứ lỡ tôi lại sẩy chân vào chuyện trăng hoa ong bướm nữa thì... Nhưng không, tuy là rất muốn đi chơi với nhà tôi nhưng lỡ vô tình gặp Mitsuko ngoài đường thì tính sao đây? Nếu chuyện đó xảy ra, chắc chắn tôi sẽ không thềm nói gì với cô ả, nhưng gượng đã, chẳng hạn một ngày Mitsuko đột ngột tìm đến thì ứng phó thế nào bây giờ? Chắc hẳn tôi sẽ đứng như trời trồng, mặt mày tái mét, chân tay run lẩy bẩy, thậm chí là ngất xỉu ngay trên thềm nhà.

Ra khỏi nhà tôi còn sợ nữa là lên Osaka; có một hôm tôi đánh liều đi đến tận đường xe điện thì vừa nhác thấy ai đó hao hao Mitsuko là đã tôi đã co cẳng chạy như bị mai phục. Hết sức kiềm lại tiếng trống ngực liên hồi, tôi tự nhủ: “Không được, mình không được phép ra ngoài.” Kể từ đó, tôi nhốt mình trong nhà như một kẻ đã chết, chỉ quanh quẩn làm nội trợ như giặt giũ, lau chùi thôi. Mỗi ngày tôi đều nghĩ đến việc đốt trụi xấp thư trong ngăn kéo. Và quan trọng hơn cả là tổng khứ bức chân dung Quan Âm đi. Nhưng mỗi lần đứng trước tủ, bụng bảo dạ là “Hôm nay mình phải đốt cho bằng hết những thứ chết tiệt này đi” thì tôi lại nhận thấy rằng một khi cầm những thư từ ấy

trong tay chắc chắn mình sẽ không kiềm được mà lôi ra đọc lại. Thành thử tôi còn sợ đến nỗi chẳng dám mở ngăn kéo. Cứ thế cả ngày dài trôi qua, hễ chồng về là tôi vui mừng khôn xiết vì gánh nặng trên vai được giải tỏa.

“Dạo này từ sáng đến đêm không lúc nào em không nghĩ về mình - mình lúc nào cũng ở trong tâm trí em. Mình có nghĩ về em không?” Tôi nói, quàng tay ôm cổ anh ta thật chặt. “Mình lúc nào cũng phải yêu thương chăm sóc em, để trong lòng em không còn chỗ cho ai khác nữa!” Bấy giờ tôi chỉ còn biết nương tựa vào tình yêu của chồng. Lúc nào tôi cũng bảo: “Mình yêu em thật nhiều, thật nhiều vào nhé...”

Trong cơn kích động, một buổi tối tôi suýt phát điên và gào lên: “Mình yêu tôi như thế chưa đủ!”

Nhà tôi cố an ủi tôi: “Đúng là giòn cười tươi khóc!” Anh ấy hẳn quá ngạc nhiên trước cô vợ gàn.

Tôi sợ nhất là một ngày nào đó Mitsuko đột ngột xuất hiện trước cửa nhà và dù muốn hay không tôi buộc phải mặt đối mặt với cô ta. Cũng may là tuy trớ trêu nhưng Mitsuko cũng không có gan vác mặt đến nhà tôi. Trong lòng, tôi nguyện tạ ơn trời phật và cảm ơn số mệnh đã an bài. Nói là ý trời cũng đúng, vì thực tình nếu không có cái đêm hôm ấy thì có lẽ không bao giờ tôi đoạn tuyệt được với Mitsuko.

Cuối cùng tôi bình tâm trở lại, tự nhủ rằng khổ nhục đau đớn đến đây là hết, rốt cuộc chỉ là một cơn ác mộng mà thôi... Khoảng hai tuần đã qua kể từ đêm hôm ấy, bây giờ đang giữa tháng Sáu và ở bãi biển trước nhà tôi mọi người bắt đầu đổ về bơi lội - từ năm ngoái những trận mưa mùa hạ đã ngớt, và chỉ có

những ngày nắng đẹp nối tiếp nhau. Thường thì chồng tôi chẳng có việc gì làm ở văn phòng nhưng bữa nọ lại vợ đâu được một vụ, thế là anh ta nói sẽ hoàn thành công việc sớm để hai đứa còn sắp xếp đi nghỉ mát. Bỗng một hôm, khi tôi đang làm thạch anh đào trong bếp thì chị giúp việc chạy vào báo có điện thoại gọi từ bệnh viện SK ở Osaka.

Tôi thấy có sự đáng ngờ nên trả lời: “Ai nằm viện thế không biết. Cô hỏi lại xem ai gọi điện đây.”

Kiyo bảo: “Không phải bệnh nhân đâu mợ ạ. Là người của bệnh viện, người ta muốn đích thân nói chuyện với mợ.”

“Ô? Là thật.” Trong lòng bất an, tôi ra nghe điện thoại, cảm ống nghe lên mà tay run lấy bầy.

“Chị Kakiuchi đây à?” Người đàn ông đầu dây bên kia hỏi lại hai, ba lần cho chắc rồi đột ngột trầm giọng, hỏi một câu rất lạ đời: “Xin lỗi vì đã làm phiền chị, nhưng có phải chị đã cho cô Nakagawa mượn một cuốn sách dạy tránh thai bằng tiếng Anh không?”

“À, vâng, tôi đã cho một người mượn cuốn sách như thế, nhưng thực sự tôi không quen biết cô Nakagawa. Có lẽ người mượn sách của tôi đã đưa cho cô ấy chẳng.”

“Tôi hiểu,” giọng nói ồm ồm đáp lại. “Chị cho cô Tokumitsu Mitsuko mượn sách phải không?”

Thực tình tôi đã chờ ông ta hỏi câu này nhưng vừa nghe đến cái tên ấy thì lập tức toàn thân tôi như bị điện giật. Vâng, tháng trước tôi đã cho Mitsuko mượn sách vì cô ta nói bạn Nagakawa nào đó của cô không muốn dính bầu.

“Chị Hai, chắc là chị biết cách tránh thai hiệu quả nhỉ?”

Mitsuko hỏi.

“Nói em nghe, chị có một quyển sách cực hay về tránh thai,” tôi đáp. “Sách xuất bản ở Hoa Kỳ, người ta bày vẽ nhiều cách lắm.” Tôi cho Mitsuko mượn nhưng lại quên khuấy cái cô Nagakawa nọ.

Không hiểu vì lý do gì mà cuốn sách lại gây họa ở bệnh viện. Người đàn ông không thể nói rõ hơn qua điện thoại, nhưng đại ý là cô Tokumitsu có dính líu đến vụ việc và hiện cô ấy đang hết sức lo lắng nên mới cực chẳng đã phải bí mật đến xin lời khuyên của chị. Cô Tokumitsu cũng rất khổ tâm vì đã gửi cho chị biết bao nhiêu thư mà vẫn bật vô âm tín. Cho nên chị làm ơn gặp cô ấy càng sớm càng tốt. Vì một số nguyên nhân, nhân viên bệnh viện không nên đến gặp chị trực tiếp. Tốt hơn cả là chị nên đích thân trao đổi với cô Tokumitsu và giữ cho bệnh viện SK trên danh nghĩa là đứng ngoài bê bối này. Nếu chị không đồng ý, về sau bị làm khó thì bệnh viện không chịu trách nhiệm.

Tôi đã ngờ ngợ rằng đây là mưu mô của Mitsuko và Watanuki bày ra. Tuy nhiên, đúng là dạo đó báo chí đang rầm rộ đưa tin về các vụ nạo phá thai, phản ánh vụ bắt giữ tay bác sĩ nào đó hoặc công kích một số bệnh viện. Như tôi đã kể, cuốn sách của tôi mô tả đầy đủ cả những cách phá thai bằng thuốc cấm hoặc phương tiện cơ giới nên tôi có thể dễ dàng hình dung ra việc cô Nagakawa đã phạm sai lầm, một người không chuyên không xử lý được hậu quả và rốt cuộc phải vào viện. Tôi không hay biết gì về tình hình của Mitsuko bởi tôi đã dặn dò với người giúp việc là hễ nhận thư của cô ta thì không được đưa cho bà chủ mà phải hủy ngay. Người đàn ông ở bệnh viện hình như đang ở tình thế khẩn cấp nên bắt buộc tôi trong ngày hôm đó phải gặp Mitsuko.

Tôi cũng gọi điện hỏi ý kiến chồng, anh ấy bảo: “Sự việc ra nông nổi này thì mình thực sự không thể thoái thác được đâu.”

Thế là tôi bảo họ biết rằng mình đã sẵn sàng để bàn bạc với Mitsuko, và bên kia đáp rằng phía bệnh viện sẽ đưa cô ta đến ngay lập tức.

Điện thoại gọi lúc hai giờ chiều thì chỉ nửa tiếng sau Mitsuko đã xuất hiện. Ngay cả khi bệnh viện yêu cầu phải đi ngay lập tức, tôi thừa biết Mitsuko lúc nào chẳng cà kê dè ngỗng một, hai tiếng đồng hồ trước khi ra đường, thật không ngờ là cô nàng đến sớm như vậy. Nửa giờ trôi qua mà đã có tiếng chuông cửa réo âm ỉ, tiếng guốc lạch cạch trên lối vào bằng bê tông... Cửa nẻo trong nhà tôi đều mở toang và từ cửa trước, một làn gió nhẹ ùa vào hành lang làm lan tỏa mùi nước hoa quen thuộc. Rủi thay chồng vẫn chưa về, tôi đứng bất động, bối rối tự hỏi có cách nào bỏ trốn chẳng.

Kiyo ra mở cửa, tôi nghe tiếng Mitsuko gọi tên mình khi chạy vào nhà. Trông cô tái mét.

“Biết rồi, biết rồi, Mitsuko đây à?” Tôi nói, toan bước ra chào. Nhưng rồi tôi do dự không biết phải làm gì, nghĩ ngợi bâng quơ: “Hãy khoan... Cứ bảo cô ta đợi ở phòng khách.”

Thế rồi tôi vội vã chạy lên lầu, nằm vật ra giường để con tim lấy lại bình tĩnh. Đứng dậy, tôi khoác lên người một chiếc áo đồ hòng che giấu khuôn mặt tái nhợt, uống một ly rượu vang trắng và nặng nề bước xuống cầu thang.

Tim tôi đập thình thịch khi trông thấy màu sắc chói lọi từ hoa văn trên bộ kimono của Mitsuko qua hàng tre bên lối vào.

Hình như cô nàng đang ngồi lau mồ hôi trên mặt bằng khăn tay. Mitsuko thoáng nhìn thấy tôi thông qua bóng cây và cất tiếng chào, miệng cười tươi rói như không thể đợi lâu hơn để được gặp tôi.

“Ghét quá đi, bao lâu nay chẳng liên lạc được với Chị Hai.” Cô ta đổi giọng, thăm dò phản ứng của tôi: “Từ đó đến giờ có nhiều chuyện xảy ra lắm chị ạ... Mỗi lần tự đặt mình vào vị trí của chị, tưởng tượng chị đã cảm giận em đến mức nào, em cảm thấy thật khó xử khi phải đến đây.” Sau đó, cô ta lại nói năng tình cảm như trước. “Thực tình Chị Hai vẫn còn giận em phải không?” Mitsuko hỏi, nhìn thẳng vào mắt tôi.

“Cô Tokumitsu,” tôi nghiêm nghị đáp, “hôm nay tôi gặp cô không phải vì việc ấy.”

“Nhưng Chị Hai chưa tha thứ cho thì em chưa dám nói.”

“Thôi đi, tôi vừa bị bệnh viện SK truy hỏi về trường hợp của cô Nakagawa, và chồng tôi cũng chỉ cho phép tôi bàn bạc việc đó với cô thôi. Đừng đem việc khác ra nói. Về chuyện đêm hôm nọ lỗi tại tôi ngu muội, tôi chẳng đổ lỗi cho ai, tức giận ai được ngoài chính mình. Từ nay trở đi cô chớ gọi tôi là ‘Chị Hai’ nữa. Nếu cô không chịu thì tôi không thể làm việc với cô được.”

Nghe vậy Mitsuko thất vọng ra mặt và bắt đầu xoắn chiếc khăn mùi soa thành một sợi dây cuốn quanh ngón tay. Đôi mắt cô nhìn xuống, nhìn như sắp khóc đến nơi.

“À, mà đó không phải lý do cô sốt sắng đến đây hỏi thăm tôi sao? Cô có gì để nói thì nói đi.”

“Nếu đó là tâm tư của Chị Hai...” Mitsuko lại giả giọng thân mật, “thì e bao nhiêu lời lẽ đã nghẹn lại trong họng em rồi, sao

còn dám thốt ra thành tiếng. Nhưng nói thật với chị, cú điện thoại vừa này thực ra không liên quan đến cô Nagakawa.”

“Ơ hay, thế thì liên quan đến ai?”

Mitsuko hơi cau mày và khẽ cười. “Liên quan đến em ạ.”

Tiên sinh thử tưởng tượng xem - thật quá là mặt trời mây trên! Dẫn xác đến nhờ tôi giúp đỡ vì cô ả trót có mang với Watanuki! Cô ả còn muốn tôi phải nuốt thêm bao nhiêu cay đắng ê chề nữa? Cả người tôi run bần bật lên nhưng tôi vẫn cố kiềm chế cảm xúc trong lòng, nhỏ nhẹ đáp trả: “Vậy ra cô mới là người vào viện?”

Mitsuko gật đầu. “Dạ vâng. Kể ra em cũng muốn vào viện nhưng họ không nhận.”

Thoạt tiên cô nàng kể lể có vẻ chẳng đâu vào đâu. Tuy nhiên, sau một hồi nghe Mitsuko trình bày thì có vẻ là cô ấy đã thử nhiều phương pháp khác nhau trong cuốn sách tôi cho mượn nhưng vẫn không ăn thua. Mitsuko lo sợ rằng nếu để mặc cái thai như vậy thì thế nào cũng có người phát hiện ra, nên phải xoay xở mãi mới mua được mấy loại thuốc kê trong sách từ một dược sĩ là người quen của Watanuki ở Doshomachi. Mitsuko đã uống thuốc. Tất nhiên họ chẳng hó hé gì với ông dược sĩ, chỉ đến mua những thức cần thiết rồi cố gắng hết sức phối hợp các loại thuốc, nên có lẽ đã xảy ra nhầm lẫn đâu đó.

Đêm qua Mitsuko bỗng đau bụng dữ dội và khi bác sĩ đến, cô bị xuất huyết nặng. Ông ta là bác sĩ riêng của gia đình Tokumitsu, nhưng sau khi nghe cả Mitsuko và Ume giải thích hoàn cảnh của họ và yêu cầu ông giấu cha mẹ Mitsuko để chữa trị cho cô ta thì ông này thở dài: “Tình hình rất tệ. Thực sự là

tôi bó tay. Ca này chỉ còn nước đi mổ, nếu cô quen biết với phòng khám chuyên khoa thì đến mà bảo người ta giúp. Chứ tôi chỉ cấp cứu tạm thời được thôi.” Sau đó ông ta lịch sự cáo lỗi đi về.

Mitsuko quen biết giám đốc bệnh viện SK nên sáng nay cô ta đến đó yêu cầu họ giúp đỡ. Nhưng khám xong thì Mitsuko cũng chỉ nhận được câu trả lời tương tự: Bọn họ hoàn toàn bó tay. Hình như ông giám đốc xây bệnh viện này được là nhờ có ông bố Tokumitsu hỗ trợ tiền nong, nhưng khi Mitsuko kể chuyện phá thai và cầu xin sự can thiệp thì ông ta chỉ biết xin lỗi rồi rút.

Ông giám đốc bệnh viện nói: “Nếu cô đến sớm một chút thì bất cứ bác sĩ nào ở đây cũng có thể xử lý được, tuy nhiên gần đây chúng tôi phải thận trọng hơn trước, chắc cô cũng hiểu tại sao. Ngộ nhỡ có gì sơ suất thì không chỉ tôi mà cả gia đình cô cũng dính vào vụ bê bối này, tôi còn mặt mũi nào mà biện bạch trước mặt ông cụ nhà cô. Mà sao giờ này mới đến khám? Phải chi cô chịu đi bác sĩ sớm hơn một tháng khi tình trạng chưa ra nông nổi này thì tôi còn xử lý được.”

Mitsuko kể lại rằng ngay trong lúc nói chuyện với ông giám đốc cô vẫn đau bụng và thỉnh thoảng lại chảy máu nữa, chắc ông ta lo ngại rằng Mitsuko ngồi đây mà có mệnh hệ gì thì bệnh viện SK sẽ bị nghi ngờ, và sự vụ sẽ nghiêm trọng hơn nữa nếu ông ta chỉ biết thụ động ngồi nhìn bệnh nhân quần quai. “Ai dám bày cho cô làm như thế?” Ông ta hỏi. “Cô hãy cho tôi biết danh tính người đó và loại thuốc cô đã sử dụng. Trong tình huống bất buộc, chính tôi sẽ tiến hành ca mổ và cố gắng hết sức để giữ bí mật cho cô, với điều kiện người chỉ cho cô cách phá thai này đứng ra làm chứng nếu chẳng may sự việc vỡ lở.”

Mitsuko nói đó là nguyên do cô ta kể cho ông giám đốc về việc mượn tôi cuốn sách và những điều có liên quan; Mitsuko cũng đề cập đến việc tôi đã làm theo sách và lúc nào cũng thành công nên cô nàng tưởng các phương pháp đó cũng có hiệu quả với mình. Ông giám đốc nghĩ ngợi một lúc rồi bảo có khi không cần đến bác sĩ, một người nghiệp dư nhưng quen tay biết đâu lại có thể ứng phó dễ dàng trong tình huống như thế này. Ở một số quốc gia, phụ nữ thường tự xử lý các vấn đề như vậy với nhau mà không cần ai trợ giúp. Và nếu tôi có nhiều kinh nghiệm như thế, thì tốt nhất là cô ta nên gọi tôi đến. Tóm lại, ông ta sẵn sàng miễn thuế là tôi đồng ý chịu trách nhiệm, nhưng chẳng hạn tôi không chịu thì tôi có nên phủi tay việc cho cô ta mượn sách dẫn tới một loạt rắc rối và mặc kệ cô ta chẳng? Không như bác sĩ, tôi có thể làm mà không cần lo lắng bị phát giác, và dù sao đi nữa sự việc này cũng khó lòng gây rắc rối nghiêm trọng đến tôi.

...Vâng, Mitsuko thuật lại những điều ông ta đã nói như vậy ạ.

“Chị Hai, em xin chị,” cô nàng van vãn. “Em cầu xin chị thế này chẳng ra thể thống gì, nhưng càng để lâu cơn đau càng khủng khiếp. Em chịu không nổi nữa, em ốm chết mất, nếu chị nói sẽ chịu trách nhiệm thì em mới yên tâm lên bàn mổ được.”

Tôi hỏi nếu chịu trách nhiệm thì sẽ phải làm những gì? Mitsuko nói hoặc là đi đến bệnh viện để đứng ra đảm bảo trước sự chứng kiến của ông giám đốc và người thứ ba, hoặc viết ra thành giấy trắng mực đen để sử dụng khi cần sau này. Nhưng giả mà tôi làm những việc như thế đấy, lời Mitsuko nói có mấy phần đáng tin? Trông cô ta chẳng có vẻ ốm đau của một người

vừa bị xuất huyết đêm hôm trước, đã vậy cô ả còn ra ngoài đi bộ được mới lạ. Còn nữa, cô ta nói đã nhờ nhân viên trong bệnh viện gọi điện cho tôi, nhưng tại sao một nhân viên như thế lại lợi dụng cả cái tên Nakagawa để góp phần nhúng tay vào vụ này? Tôi linh cảm thấy có điều gì mờ ám, đang lưỡng lự có nên nói ra hay không.

Nhưng ngay lúc đó Mitsuko kêu lên: “Ôi, đau quá! Em lại lên cơn đau rồi!” Và bắt đầu lấy tay xoa bụng.

“Có chuyện gì vậy?”

Tôi nói chưa dứt tiếng Mitsuko trông đã tái mét, rồi cô nàng quỵ xuống, vật vã vì đau trên chiếu. “Chị Hai! Đỡ em vào buồng tắm với!” Cô nàng nài nỉ. Tôi bối rối hoảng hốt ôm lấy Mitsuko và đỡ cô ta dậy. Vậy là Mitsuko bắt đầu lão đảo về phía trước, dựa vào vai tôi thở hổn hển.

Tôi đứng đợi bên ngoài và gọi với vào trong hỏi thăm, nhưng Mitsuko càng lúc càng rên la tợn.

“Em không chịu nổi nữa Chị Hai ơi!”

Ngay lập tức, tôi lao đến, vừa nắm lấy đôi vai Mitsuko vừa gào lên. “Can đảm lên! Có ra cái gì chưa?”

Mitsuko lắc đầu, rồi thở hổn hển dứt đoạn như thể đang thật sự hấp hối: “Em sắp chết, chị ơi, em biết mình sắp chết rồi... Cứu em.” Mitsuko lại thều thào gọi Chị Hai, hai bàn tay siết chặt cổ tay tôi.

“Kìa Mitsu! Sao em có thể chết như vậy được?”

Bỏ ngoài tai những lời động viên an ủi, Mitsuko ngược nhìn đăm đăm với ánh mắt ngây dại như không còn trông thấy gì nữa. “Chị Hai sẽ tha thứ cho em phải không? Có Chị Hai ở bên cạnh lúc này, em chết cũng vui lòng...”

Hình như cô nàng đang đóng kịch, nhưng đúng là hai bàn tay níu riết lấy tôi đang lạnh dần.

“Để chị đi gọi bác sĩ nhé?” Tôi hỏi.

Mitsu phản đối: “Không được đâu, như vậy sẽ liên lụy đến chị. Nếu em sắp chết, chị cứ để em chết thế này.”

Dẫu sao thì tôi cũng không thể để cô ấy nằm lơ lửng ở phòng khách được, thế nên tôi gọi Kiyoko giúp một tay đưa Mitsuko lên lầu, vào phòng ngủ của hai vợ chồng. Tóm lại là mọi việc xảy ra quá bất ngờ, tôi chẳng đủ thời gian trải nệm cho Mitsuko nằm nữa, dù tôi có e sợ việc đưa cô ta vào phòng ngủ, nhưng cửa nẻo dưới nhà đều để mở toang cho nguôi cơn nóng đầu hè, nhờ hàng xóm láng giềng dòm qua ngó lại thì sinh chuyện lôi thôi. Xong xuôi, tôi tính gọi cho chồng và Ume. Nhưng Mitsuko không chịu để Chị Hai đi, cứ níu riết lấy tay áo tôi.

“Chị Hai không được bỏ rơi em!”

Mitsuko bình tĩnh hơn một chút và có vẻ không đau đớn lắm, thế là tôi nhẹ cả người. Nếu thế này, có lẽ không cần gọi bác sĩ nữa.

Trước tình hình đó, tôi bảo cô hầu gái xuống nhà dọn dẹp buồng tắm ngay lập tức vì lúc này không thể rời Mitsuko được. Tôi định đưa nàng mấy viên thuốc nhưng nàng một mực từ chối.

“Đừng! Chị Hai nới giúp em cái dây lưng.”

Tôi nới lỏng dây lưng, cởi đôi tất tabi trắng vấy máu của Mitsuko rồi đem cùn và bông đến lau sạch chân tay cho cô nàng. Trong khi đó, cô lại bắt đầu lên cơn co giật.

“Ôi đau quá! Nước, nước!”

Mitsuko huơ tay vớ được cái gì xé tan cái đó, từ khăn trải giường đến gối, cô nàng vật vã trên giường, nằm cong như con tôm. Tôi mang đến một ly nước nhưng cô nàng cứ giãy đành đạch không chịu uống, tôi đành phải dùng sức đè cô xuống và mớm nước thẳng vào miệng. Mitsuko có vẻ thích thú và nuốt ừng ực. Cô ta lại thét lên: “Đau quá, đau quá! Trời ơi, chị trèo lên lưng em rồi ấn xuống đi!” Mitsuko tiếp tục bảo tôi phải đấm bóp, mát-xa chỗ này chỗ kia còn tôi thì răm rắp nghe lời. Tuy nhiên, hễ tôi tưởng cô ta bớt đau thì cô ta lại bật lên tiếng kêu thảm thiết, cứ như không thể nào khá lên được. Trong khoảnh khắc ngắn ngủi không bị cơn đau hành hạ, Mitsuko sụt sùi cay đắng nói như thể đang độc thoại: “Than ôi, trời phạt em vì đã đổi xử với Chị Hai không ra gì... Không biết em chết rồi Chị Hai có tha thứ cho em không...”

Dứt lời dường như Mitsuko càng quằn quại trong đau đớn hơn bao giờ hết, cô ấy còn khẳng định rằng đã gồng ra được một cục máu. Cô nàng cứ gào lên mãi: “Sắp ra rồi, ra rồi!” Nhưng lúc nào tôi nhìn cũng chẳng trông thấy cái gì đang ra cả.

“Em tưởng thế nào ấy chứ, chị có thấy gì đâu”.

“Không ra thì em chết mất! Có lẽ chị không quan tâm em sống chết thế nào.”

“Nói thế mà nghe được à!”

“Vậy sao chị không giúp một tay mà lại để em đau đớn thế này... Chắc hẳn chị biết phải làm gì chứ không như mấy tay bác sĩ...”

Cũng tại tôi đã từng bảo Mitsuko: “Không việc gì, chỉ cần một tí thủ thuật ấy mà.” Tuy nhiên ngay lúc Mitsuko la “Sắp ra rồi!”

thì tôi đã vỡ ra rằng từ đầu đến cuối đây chỉ là trò vờ vĩnh của cô nàng... Quả thực Mitsuko lừa tôi thế nào được, nhưng tôi vẫn cứ nhắm mắt làm tối còn cô ta thấy tôi vào hùa thì càng mặc sức diễn tiếp vở kịch cho sâu. Hai đứa tôi kẻ tung người hứng, cứ thế làm trò.

...Dạ, đến đây chắc tiên sinh cũng đã hiểu rõ đầu đuôi. Thực ra chính tôi đã lao đầu vào cái bẫy mà Mitsuko giăng ngay trước mắt mình... Không đâu ạ, tôi chưa bao giờ hỏi cô ấy hay thậm chí thắc mắc cái thứ đồ đồ ấy là gì. Có lẽ Mitsuko lấy đâu được máu giả người ta dùng trên sân khấu.

“Vậy là chị không giận em chuyện hôm đó nữa phải không? Chị Hai thực sự tha thứ cho em phải không?”

“Em dám lừa chị lần nữa thì chị sẽ để mặc em chết đấy!”

“Vậy chị cũng đừng bỏ rơi hay lạnh lùng với em như vậy nữa!”

Chưa đầy một tiếng sau, hai chị em tôi lại tíu tít thân mật như trước, và tôi bỗng lo sợ nhà tôi về sớm. Gương vỡ lại lành, sau tất cả mọi sự đã xảy ra, lúc này tôi càng tha thiết với Mitsuko hơn bao giờ hết. Tôi không muốn phải xa cô dù trong chốc lát, nhưng trong hoàn cảnh của chúng tôi thì biết phải làm sao để được gặp Mitsuko mỗi ngày?

“Bọn mình làm gì đây? Mai Mitsu quay lại nhé?”

“Em sang nhà chị có sao không?”

“Chị không biết nữa.”

“Thế thì chúng mình đi Osaka đi! Mai em gọi cho chị nhé, lúc nào thì tùy chị.”

“Chị sẽ gọi cho em.”

Chúng tôi tâm sự đến gần tối thì Mitsuko mới chuẩn bị quần áo ra về.

“Em đi đây, ông xã chị sắp về rồi...”

“Ở lại thêm chút nữa đi mà!” Bây giờ lại đến lượt tôi nài nỉ.

“Chị đừng không nhẽo như trẻ con thế! Một vừa hai phải thôi chứ. Đàng nào mai em chẳng gọi chị, chị chịu khó chờ đi.”

Mitsuko đi tầm năm giờ chiều thì phải. Tôi cứ đinh ninh là có sự cố thì chồng tôi sẽ cố gắng về sớm hơn thường lệ, tức là trước sáu giờ tối nhưng hình như vì công việc yêu cầu nên anh ta vẫn phải ở lại văn phòng. Một tiếng sau vẫn chưa thấy anh ta đâu. Trong lúc chờ đợi, tôi dọn dẹp căn phòng, sắp xếp giường chiếu, nhặt đôi tất bẩn Mitsuko vứt lại trên sàn - trước khi về nàng đã mượn đôi tất sạch của tôi - và lơ đãng nhìn những vết đỏ loang lổ. Tôi thấy như đang ở trong mộng. Giải thích với chồng thế nào bây giờ? Tôi có nên nói với anh ta là chúng tôi ở trên này không? Hay là giữ im lặng nhỉ? Phải lấy lý do gì để tiếp tục qua lại với Mitsuko đây?

Trong lúc đang mãi đắm chiều nghĩ ngợi thì tôi nghe tiếng Kiyoko gọi với lên cầu thang, thông báo ông chủ đã về. Tôi nhét đôi tất dơ vào một ngăn tủ áo và xuống nhà.

“Người ta gọi điện xong rồi thế nào hả mình?” Vừa trông thấy tôi là chồng tôi hỏi ngay.

“Họ làm khó dễ em, đến khổ, sao mình không về sớm hơn?”

“Tôi cũng muốn lắm nhưng còn đang bận việc. Có chuyện quái quỷ gì vậy?”

“Bên bệnh viện gọi em đến ngay, nhưng em chẳng biết có nên đến hay không, thế là khát họ sang ngày mai...”

“Mitsuko đi rồi à?”

“Vâng, nhưng Mitsuko cứ nài em ngày mai cùng đến bệnh viện thì cô ta mới chịu về.”

“Cuốn sách là của mình cho mượn, vậy mình có bị quy kết gì không?”

“Được cái Mitsuko hứa là sẽ không cho ai mượn nữa. Đúng là tiến thoái lưỡng nan! Đằng nào mai em vẫn nên đến thăm người ốm. Không thể vờ như không biết đến cô Nakagawa được...”

Và thế là cuối cùng tôi đã kiếm được một cái cớ để ra khỏi nhà vào ngày mai.

Đêm đó tôi không thể đợi đến sáng, tám giờ chồng vừa ra khỏi nhà là tôi chạy như bay đến cái điện thoại.

“Chị Hai, vẫn còn sớm mà? Chị dậy rồi hả?”

Vẫn là giọng nói hôm qua tôi đã nghe, tuy nhiên những lời ngọt ngào thân thuộc của Mitsuko truyền qua điện thoại khiến trái tim tôi đập nhanh hơn cả lúc cô ấy trò chuyện trực tiếp với tôi.

“Mitsu đang ngủ à?”

“Điện thoại của chị đánh thức em đây!”

“Chị đi lúc nào cũng được. Em cũng đi luôn chứ?”

“Dạ, em sẽ sửa soạn thật nhanh. Chín giờ rưỡi chị đến ga Umeda nhé?”

“Em có chắc là ra ga được không đây?”

“Chắc chứ sao không!”

“Em có rảnh cả ngày không Mitsu? Có được về trễ không?”

“Giờ giấc không thành vấn đề.”

“Chị cũng vậy.” Tôi đáp.

Đúng 9 giờ 30 tôi có mặt ở ga Umeda nhưng chẳng thấy bóng dáng Mitsuko đâu. Thời gian càng trôi tôi càng bồn chồn nháp

nhỏm, tự hỏi không biết là cô ta đang rề rà tô son điểm phấn như thường lệ hay lại định cho tôi ăn một quả lừa. Tôi định tìm bất điện thoại công cộng để gọi về nhà Mitsuko nhưng lại thôi, sợ lúc cô ta đến mình lại bỏ đi đâu mất.

Mười giờ hơn rớt cuộc mới thấy cô hối hả chạy vào ga để gặp tôi.

“Chị Hai chờ lâu chưa?” Cô vừa hỏi vừa thở hổn hển. “Chúng ta sẽ đi đâu?”

“Mitsu có biết chỗ nào thơ mộng, yên tĩnh không? Chị muốn dành cả ngày bên em mà không bị quấy rầy.”

“Thế thì đi Nara nhé?”

Phải rồi, ở Nara lần đầu chúng tôi có một chuyến dã ngoại vui vẻ bên nhau, ở Nara tôi đã cảm ơn ký ức về quang cảnh ngọn núi Wakakusa lúc chiều tà... Làm sao có thể đã quên một nơi đầy ý nghĩa như thế?

“Hay lắm! Chúng mình lên núi Wakakusa đi!” Nghĩ đến thôi tôi đã thấy sung sướng rồi... Như thường lệ, mỗi khi xúc động đôi mắt tôi lại rưng rưng. “Nhanh lên nào. Chúng mình đi thôi!” Tôi giục Mitsuko, chạy thật nhanh đến chiếc taxi mà chân như không chạm đất.

“Em nghĩ cả đêm mới kết luận đi Nara đây.”

“Đêm qua chị cũng nghĩ ngợi lung tung gì không biết nữa, chẳng ngủ được.”

“Ông xã chị về nhà lúc em vừa đi khỏi hả?”

“Hơn một tiếng sau anh ta mới về cơ.”

“Anh ta nói gì không?”

“Hôm nay chị muốn quên đi chuyện đó, để lúc khác nói sau.”

Đến Nara, chúng tôi bắt xe buýt từ ga tàu đến chân núi Wakakusa. Khoảng thời gian đó trong năm trời oi bức, nhiều sương, không được như chuyến đi lần trước. Lên đến đỉnh đồi, hai chị em nhẽ nhại mồ hôi. Chúng tôi ngồi nghỉ ở một quán trà nhỏ trên đó, vì nhớ lại lúc Mitsuko ném mấy trái quýt lăn xuống chân đồi nên hai đứa mua một ít quýt đang vào mùa rồi cùng nhau ném làm đám hươu nai giật mình bỏ chạy.

“Mitsu có đói bụng không?”

“Có, nhưng em muốn nán lại thêm ít nữa.”

“Chị cũng vậy. Chị muốn ở trên núi thế này mãi thôi. Lát ăn cái gì lót dạ nhé.”

Buổi trưa chúng tôi làm vài quả trứng luộc, vừa ăn vừa ngắm cảnh núi Ikoma phía sau Đông Đại Tự.

“Lần trước chúng mình hái bao nhiêu dương xỉ và mộc tặc ở đây Chị Hai nhỉ, có phải chúng mọc ở ngay ngọn đồi sau lưng chúng mình không?” Mitsuko hỏi.

“Mùa này làm gì có mà tìm hả em.”

“Nhưng em muốn qua đó một lần nữa.”

Chúng tôi tản bộ xuống thung lũng ở sườn đồi kế tiếp. Ở đây có rất ít khách vãng lai kể cả vào mùa xuân, mùa hè thì chỉ có cỏ mọc um tùm giữa những gốc cây, quang cảnh quá đổi quạnh hiu đến nỗi ít ai dám bén mảng đến một mình. Nhưng chúng tôi thì vô cùng vui vẻ vì không có ai ở quanh, và hai đứa đã tìm được một nơi trú ẩn giữa những thân cây cao lớn và đám cỏ mọc rậm rạp, ngẩng đầu lên chỉ thấy một mảng trời mây.

“Mitsu...”

“Chị Hai...”

“Chúng mình sẽ không bao giờ rời xa nhau nữa nhé.”

“Được chết ở đây bên chị, em cũng cam lòng.”

Chúng tôi chỉ nói với nhau có thể rồi im lặng, không biết là trong bao lâu nữa. Tôi quên cả thời gian, cả nhân gian, cả thế gian. Trong thế giới của tôi mãi mãi chỉ có Mitsuko yêu dấu... Còn mây đen thì dần dần che kín bầu trời, và đột ngột tôi cảm thấy những giọt nước lạnh lẽo rơi trên mặt.

“Mưa rồi!”

“Ghét quá đi mất!”

“Không để ướt như chuột lột được. Chúng mình xuống thôi, chứ lát nữa khéo mưa to lên đấy!”

Trong lúc hai đứa hối hả chạy xuống triền núi, chỉ có lẻ tẻ vài hạt mưa không đáng kể rơi xuống và trời đã quang trở lại.

“Có lơ thơ vài giọt thế thôi à, lẽ ra chúng mình nên ở lại thêm chút nữa.”

“Mưa với chả móc, rõ phá đám!”

Lúc đó hai đứa tôi bắt đầu thấy kiến bò bụng.

“Đến giờ điểm tâm rồi. Chúng mình đi ăn vặt đâu đó nhé?” Tôi đề nghị.

“Em biết chỗ này được lắm!” Mitsuko chỉ cho tôi đến một nhà trọ suối nước nóng không xa ga là mấy. Hạ tầng chỗ này không thiếu thốn gì, có cả phòng tắm gia đình như các quán trọ ở Takarazuka. Hình như Mitsuko là khách quen thì phải, cô ấy gọi vanh vách tên các cô hầu và rất thạo đường đi lối lại.

Thế là chúng tôi lại lang thang đến hết buổi ở đó và về Osaka lúc tám giờ. Tuy nhiên, tôi không thể rời xa Mitsuko nên cứ lẻo đẻo đi theo cô hết nơi này nơi khác. Tôi lên tàu Hankyu cùng cô đến tận Ashiya và bảo: “Chị muốn quay lại Nara lần nữa! Mai em có đi được không Mitsu?”

“Thôi, lần sau đi đâu gần hơn đi chị ơi? Lâu lắm rồi chúng mình chưa đi Takarazuka, chị thấy thế nào?”

“Được đó.” Tôi trả lời rồi tạm biệt Mitsuko. Về đến nhà đã mười giờ.

“Mình về trễ quá, ban nãy tôi vừa phải gọi cho bệnh viện đây.” Chồng tôi nói.

Tôi thoáng chột dạ nhưng ngay lập tức nghĩ ra một lý do. “Chắc mình không dò hỏi được gì qua điện thoại hả?”

“Không mình ạ. Họ nói chẳng có bệnh nhân nào tên là Nakagawa. Tôi đang băn khoăn không biết có phải họ đang che giấu điều gì khuất tất...”

“Thế này mình ạ, lúc em đến mới biết hóa ra làm gì có cô Nagakawa nào, toàn là Mitsuko bày trò đây. Giờ em mới nhớ ra là thái độ Mitsuko hôm qua sang nhà mình cứ kì kì sao đó, nhưng cô ta nói phải bịa ra cô Nagakawa vì sợ nếu em biết là cô ta nhờ thì em sẽ không thêm giúp.”

“Mitsuko đang nằm viện à?”

“Cô ta có ở bệnh viện đâu. Em cũng chẳng biết đầu cua tai nheo ra sao nên mới gọi Mitsuko cùng đến thăm cái cô Nagakawa kia. Mitsuko bảo đợi tí, nhưng em đợi hoài chẳng thấy cô ta có động tĩnh gì cả. Bị em nài, cô ta mới nói: ‘Thực tình chính em mới cần chị giúp. Bữa nọ qua bên đó em đã định

kể cho chị nghe... nhưng thấy không tiện đành thôi. Hình như em có thai. Chị cho em vài lời khuyên trước khi quá muộn được không? Em đã thử mở cuốn sách đó ra đọc nhưng toàn là tiếng Anh, em chẳng hiểu ắt giáp gì cả, ngộ nhờ sơ sẩy thì chết.’ Đây, cô ả bảo em thế đây mình ạ.”

“Đàn bà con gái đâu mà trơ thế! Thảo nào hôm nọ cô ta dám cả gan bịa đặt lòe bịp mình!”

“Em cũng nghĩ là Mitsuko bịa chuyện để hù em, nhưng cô ả lại nói ầu cũng vì bí quá làm liều, không còn cách nào khác ngoài cầu cứu em nên mong em đừng nghĩ xấu về cô ta. À, con Ume nó cũng đến xin lỗi nữa.”

“Nói gì thì nói, dối trá vẫn là dối trá. Đúng là nói dối quen mồm.”

“Thì đúng thế, mình ạ. Nhưng cái giọng gọi điện hôm nọ lại là giọng đàn ông, mình cũng nghe em kể rồi đấy. Em chắc mười mươi đấy là thằng cha Watanuki. Nó hẳn đứng sau mách nước cho cô ả. Dù sao nếu chỉ có mình Mitsuko thì cô ả cũng chẳng vẽ ra lắm việc lằng nhằng rắc rối như thế được. Em nổi điên bảo: ‘Thôi đi, đừng có làm rác tai tôi!’ thì Mitsuko bèn níu áo, cầu xin em đừng để mặc cô ta lúc này vì nếu chuyện đến tai cha mẹ, họ bắt cô tuyệt giao với Watanuki thì cô ta biết sống làm sao. Mitsuko lại còn khóc lóc lu loa lên, ngay cả con Ume cũng van vỉ lạy lục em hãy thương tình cô chủ nó mà ra tay cứu mạng! Bấy nhiêu việc khiến em rối cả lên mình ạ. Cuối cùng em đành phải nhượng bộ.”

“Rồi sao nữa?”

“Em làm sao mà làm ngơ được nữa hả mình, em bảo Mitsuko:

‘Chính tôi cũng không chắc về mấy phương pháp đó. Thật là sai lầm khi cho cô mượn cuốn sách này - cô có gan tày đình mới dùng đến những biện pháp nguy hiểm đến thế! Cô nên tìm bác sỹ nào uy tín...’ Nhưng em chưa kịp dứt lời, Mitsuko lại lên cơn đau, đến là khổ...”

Đây tiên sinh xem, tôi đã thuật lại với chồng như thế đó, xạo tới xạo lui, rào trước đón sau với vụ việc hôm trước để cho dễ nghe. Kiểu như đêm hôm trước, Mitsuko đã thử uống một loại thuốc trong sách đề cập đến và tình trạng của cô đã trở nên bi đát. Sau đó tôi đi vào chi tiết rất là khủng khiếp, miêu tả tỉ mỉ như thể chính mình trông thấy vậy, rồi bảo nhà tôi rằng đã đến nước này thì tôi không thể rũ bỏ trách nhiệm mà ngoảnh mặt làm ngơ được. Và vì thế mà tôi phải ở bên Mitsuko cả ngày cho đỡ tội lỗi.

“Mình ạ, em lại phải đi thăm Mitsuko hôm nay thôi,” sáng hôm sau, tôi bảo chồng, “để Mitsuko một mình tôi không yên tâm, thôi đã trót lỡ dây vào thì phải giải quyết cho xong vậy.”

Trong gần một tuần ngày nào tôi cũng hẹn Mitsuko ở đâu đó nhưng tôi muốn có một nơi cố định để dành vài giờ chỉ riêng hai đứa với nhau tránh tai mắt thiên hạ. Mitsuko bảo:

“Nếu ý chị muốn vậy thì trung tâm Osaka là lựa chọn tối ưu. Phố phường xô bồ náo nhiệt không ai hơi đâu mà để ý. Chị Hai nhớ cái quán trọ lần trước chị đem kimono đến cho em không? Bên ấy toàn là người quen của em, chẳng có gì phải sợ đâu. Mình có nên đến đó không chị?”

Với tôi, quán trọ ở Kasayamachi là nơi đánh dấu một kỷ niệm đau đớn, nhắc tới nó cũng như đâm một vết chí mạng vào tâm khảm tôi, nhưng dù thế tôi vẫn đáp: “Chị ngại lắm, nhưng thôi cứ thử xem thế nào.” Mitsuko thừa hiểu tôi không có sức kháng cự lại những yêu cầu của cô, chỉ ngoan ngoãn để cô xỏ mũi dắt đi, mà tôi cũng không thể nào giận cô nàng được.

Cơ mà từ hôm đó, tôi không biết ngưng là gì nữa rồi. Hôm nào tôi về muộn, nhân viên nhà trọ đều lưu ý gọi về nhà để tạo chứng cứ ngoại phạm, về sau thì chúng tôi chỉ việc tự đến Kasayamachi một mình rồi gọi cho nhau ở đó. Nếu có việc khẩn

cấp Ume sẽ báo động cho chúng tôi... Nhưng không chỉ Ume mà mẹ Mitsuko và các cô đầy tớ ở gia đình Tokumitsu hình như cũng biết số điện thoại nhà trọ và thỉnh thoảng gọi tới hỏi thăm. Cả nhà đều mắc lừa Mitsuko thì phải, tôi nghĩ thế. Một lần tôi đến Kasayamachi khá sớm, đang ngồi đợi cô thì tình cờ nghe lỏm được một nhân viên nhà trọ nói chuyện điện thoại.

“Dạ, đúng rồi ạ... Ấy không, tôi vẫn đang đợi mà, nhưng mợ chưa tới... Vâng ạ. Vâng, tôi sẽ chuyển lời đến mợ... Không có gì... Cám ơn sự rộng lượng của quý vị khi đón tiếp mợ thường xuyên ở bên đó...”

Nghe thấy có vẻ kỳ cục, tôi hỏi cô hầu phòng: “Ai gọi vậy, bên nhà Tokumitsu à?”

“Vâng thưa cô.” Cô hầu gái cười khúc khích.

“Cô bảo gì mà ‘mợ...’? Ai là mợ của các cô vậy?”

Cô ta lại cười, trơ trẽn đáp: “Thưa cô, cô không biết sao? Chúng tôi đóng giả đầy tớ của cô, mợ là cô chứ ai nữa!”

Tôi vặn hỏi thì cô ta đáp rằng được dặn đóng giả làm đầy tớ ở văn phòng của chồng tôi ở Osaka.

Tôi thuật lại toàn bộ với Mitsuko và hỏi rõ thực hư.

Mitsuko tỉnh bơ đáp: “Đúng đó, em bảo ba mẹ là chồng chị có hai văn phòng, một ở Imabashi, một ở đây, rồi chìa số điện thoại nhà trọ ra. Chị Hai cũng nói vậy với ông xã ở nhà đi chứ? Chị cứ bảo đây là chi nhánh của hiệu Tokumitsu hay cái gì thì tùy.”

Thế ra tôi đã lún quá sâu vào vũng lầy, giờ có muốn thoát ra cũng không được nữa. Tóm lại Mitsuko đã lợi dụng tôi từ đầu đến cuối, lúc nào cô âu yếm gọi tôi là Chị Hai thì thật ra lúc đó cô ta đang ngấm ngấm lừa gạt tôi.

...Vâng, tôi nhớ đã có lần Mitsuko bảo tôi rằng: “Chị Hai ơi, em thích được ngưỡng mộ bởi những người cùng giới tính. Được bọn đàn ông coi là xinh đẹp theo đuổi thì cũng thường thôi, nhưng hay ho ở chỗ em nhận ra mình xinh đẹp đến mức mê hoặc được cả đàn bà kia. Chao ôi, sướng quá đi mất!”

Chẳng còn nghi ngờ gì, tính tự cao của Mitsuko đã thúc đẩy cô giành lấy tình yêu của tôi từ tay nhà tôi, tuy nhiên tôi khá chắc chắn rằng trái tim cô ít nhiều có hướng về Watanuki. Biết vậy nhưng tôi không thể chịu nổi việc rời xa cô một lần nữa, tôi vờ như tự tin với tình cảm Mitsuko dành cho mình và không bao giờ hờ miệng nhắc đến một tiếng Watanuki mặc dù trong lòng hậm hực ghen tuông. Mitsuko chắc cũng nhìn thấu vỏ bọc của tôi. Tuy được cô gọi là chị nhưng tôi ngoan ngoãn nghe lời cô, như thể tôi mới là vai em gái.

Một hôm trong lúc tâm sự ở nhà trọ như lệ thường, Mitsuko bảo: “Chị Hai này, chị không muốn nhìn mặt Watanuki à? Em không biết chị nghĩ gì về anh ấy, nhưng từ lần đó đến giờ anh ấy vẫn day dứt lắm và có nói là mong được gặp chị để làm lành rồi cả ba chúng ta có thể kết bạn với nhau. Eijiro không phải người xấu, em tin là nếu chị tìm hiểu thì chị sẽ mến anh ấy thôi.”

“Ừ thì cũng nên tìm hiểu. Làm lơ nhau đi cũng không phải, nếu hắn đã nói thế, chị cũng sẵn lòng gặp hắn. Nếu là người Mitsu thích, thì chắc chị cũng mến anh ta thôi.”

“Phải đấy, em chắc là chị sẽ quý mến anh ấy thôi. Hôm nay chị gặp Eijiro luôn nhé?”

“Lúc nào cũng được. Nhưng anh ta đâu?”

“Anh ấy vừa đến ban này xong.”

Tôi cũng lường đến tình huống này rồi, nên bảo: “Thế thì gọi anh ta vào đi.”

Watanuki ngay lập tức nhập bọn với chúng tôi.

“A, Chị Hai đây rồi!” Trước đó Watanuki một điều chị Kakiuchi hai điều chị Kakiuchi nhưng giờ y cũng gọi tôi là Chị Hai. Tuy nhiên, trông thấy tôi y bèn trịnh trọng quỳ mọp xuống như quỷ sứ gặp Diêm vương: “Về cái đêm hôm ấy, tôi không biết phải xin lỗi chị đến bao giờ mới đủ...”

Lần gặp đầu tiên vào lúc tối muộn, khi mà gã đang luộm thuộm trong bộ kimono mượn tạm của người khác, còn hôm nay Watanuki xuất hiện giữa ban ngày ban mặt, mặc áo khoác xanh thẫm và quần trắng bằng vải xéc. Lần này ấn tượng của tôi khác hẳn: y nhìn như hăm sáu hay hăm bảy, da trắng bóc, trắng hơn nhiều so với trong trí nhớ của tôi. Phải công nhận là Watanuki cực kỳ điển trai! Nhưng theo tôi gương mặt y khá vô cảm, còn nét đẹp của y tựa hồ một bức tranh của thời đại khác.

“Chị trông anh ấy có giống tài tử Okada Tokihiko không kìa?” Mitsuko nhận xét. Thực ra y còn ái nam ái nữ hơn cả Tokihiko, mắt thì ti hí mà mí thì sưng, trông anh chàng có vẻ giảo hoạt, hai cặp lông mày cứ giật giật có vẻ lo lắng gì đó.

“Anh Eijiro đừng khách sáo quá. Chị Hai không ghét bỏ anh đâu mà.”

Mitsuko đã cố hết sức vun vào nhưng tôi không có thiện cảm với Watanuki tí nào. Tôi không tài nào vượt qua được ác cảm với thằng cha này. Chắc Watanuki cũng đánh hơi được điều đó nên y chỉ dám ngồi nghiêm trang mà không ho he gì cả.

Trước cảnh tượng đó, chỉ có Mitsuko là có vẻ khoái chí ra

mặt. Cô cười cợt:

“Có chuyện gì mà cứ lúng túng như gà mắc tóc thế anh Eijiro. Anh làm bộ mặt đó trước Chị Hai là không được lịch sự đâu đấy nhé.” Watanuki vẫn làm mặt nghiêm trang, còn Mitsuko nhìn y đầy ẩn ý và lấy ngón tay ấn ấn vào má anh chàng. “Em bảo này Chị Hai, thực tình anh ta đang ghen đấy!”

“Ghen là ghen thế nào? Không phải đâu ạ. Em nhầm rồi.” Watanuki nói.

“Lại chẳng! Để em thuật lại lời anh nói cho Chị Hai nghe luôn nhé?”

“Anh nói gì chứ?”

“Anh bảo là anh ghét phải làm đàn ông đúng không nhỉ? Anh ước gì anh sinh ra là đàn bà như Chị Hai.”

“Cũng có thể - nhưng đấy không phải là ghen!”

Có lẽ hai đứa chúng nó bày trò cãi lộn bâng quơ để tăng bốc tôi nhưng tôi chỉ làm thinh, ngu gì tham gia với chúng nó.

“Thôi đi, đừng có làm anh xấu hổ trước mặt Chị Hai.”

“Vậy anh làm ơn cư xử cho bớt khả ố đi hăng!”

Rốt cuộc Mitsuko và Watanuki cũng đổi chủ đề, và ba đứa bọn tôi đến nhà hàng Tsuruya ăn tối, trên đường về thì rẽ vào rạp Shochiku xem phim. Tuy nhiên, ai nấy đều có vẻ không thoải mái.

À, quên nói với tiên sinh, lúc để lại số máy của nhà trọ Kasayamachi ở nhà, tôi có nói rằng đó là nơi người tình của cha Mitsuko ở.

Có vẻ ngược đời phải không tiên sinh? Mitsuko bảo tôi cứ nói đó là chi nhánh cửa hiệu của gia đình Tokumitsu nhưng tôi và cô hẹn nhau ở đó nghe còn quái đản hơn là hẹn nhau ở nhà người tình của cha cô. Ban đầu tôi định bảo với nhà tôi là Mitsuko nằm viện, nhưng tôi chợt nghĩ nằm viện lâu như vậy thì không ổn, chưa nói đến chuyện anh ta trên đường đi làm mà nảy ra ý nhân tiện rẽ vào bệnh viện thì chết dở! Trong lúc tôi đang vò đầu bứt tai thì Ume nảy ra một ý như sau.

Chúng tôi bịa ra rằng Mitsuko đang có chữa - thuốc thang uống vào không có tác dụng, bác sĩ từ chối phá thai nên trước cái bụng ngày một phình to, cô nàng đành thú nhận với mẹ, và gia đình đã sắp xếp cho cô ở tạm nhà người tình của cha cô đến khi đứa trẻ ra đời. Người tình của bố Mitsuko ở quán trọ Izutsu trên Kasayamachi, tôi cho chồng tôi tên thật của quán trọ luôn, đề phòng anh ta tra danh bạ. Thậm chí có khi anh ta sẽ mò đến tìm tôi cũng nên.

Nghe vậy Mitsuko cười phá lên. “Đến nhà Chị Hai chơi chắc em phải nhồi cho bụng ễnh ra quá!” Nhưng để bảo đảm an toàn,

hai đứa tôi đã quyết định như vậy.

Nhà tôi hoàn toàn không nghi ngờ gì. Anh ấy hỏi, giọng rất là đồng cảm: “Mitsuko có thai thật hả?”

“Em biết là mình không muốn em dính líu tới cô ta nữa. Nên Mitsuko xin xỏ thế nào em cũng có thêm giúp đâu. Từ giờ đến lúc sinh con, Mitsuko bị nhốt trong nhà, không được bước một bước ra ngoài. Thế thì chẳng khác nào ở tù, nên cô ta mới năn nỉ em đến thăm. Em còn biết làm gì hả mình? Lỡ cô ấy đẻ bụng thù em thì sao. Bỏ mặc Mitsuko thì em cũng chẳng ăn ngon ngủ yên được.”

“Tôi tin mình, nhưng mình cứ qua lại với cô ả mãi thế khéo rước họa vào thân đấy.”

“Dạ, em cũng lo như mình lo thôi. Nhưng Mitsuko từ ngày gặp chuyện đã thay tính đổi nết rồi. Cô ta bảo em là bây giờ chỉ còn cách làm sao để được phép lấy Watanuki, gia đình cô ta xem chừng đã xuôi xuôi. Những ngày này chẳng ai đến thăm nom cả, cô nàng chỉ còn trông cậy vào mình em. Ngay cả khi tội vạ tự Mitsuko chuốc lấy thì cô ta vẫn đáng thương. Cô nàng nói với em là: ‘Chị Hai nghe em, bây giờ em đang có bầu, còn ai có thể hiểu nhằm chúng mình nữa? Một ngày nào đó em và anh Watanuki sẽ xin lỗi anh nhà chị, chúng mình liệu không thể gặp nhau như chị em sao?’ Mitsuko chỉ muốn vậy thôi.”

Chồng tôi có vẻ không đồng tình lắm. Nhưng rốt cuộc anh ấy cũng chiều vợ, chỉ bảo rằng: “Mình phải can trọng.”

Từ đó về sau, tôi điện thoại công khai đến Kasayamachi hỏi bà chủ có nhà không, ở Kasayamachi tôi cũng chẳng ngại ngần gọi về nhà. Thi thoảng chồng tôi điện tới nhà trọ vào giờ ăn tối

hỏi: “Mình sắp về chưa?” Tình hình là như vậy, tôi thấy ý tưởng của Ume cũng khá.

Về quan hệ giữa tôi và Watanuki, Mitsuko tuy là kéo được tôi và Watanuki ngồi lại với nhau nhưng tôi với y vẫn coi chừng nhau, tuyệt đối không mất cảnh giác trước đối phương. Không ai đề nghị gặp lại người kia nên Mitsuko cũng thôi không cố ép chúng tôi làm bạn nữa. Hai tuần sau vụ đi Shochiku xem phim - tôi nhớ đại để thế - khoảng năm rưỡi chiều, tôi với Mitsuko đang ngồi ở nhà trọ thì cô nàng xua tôi về:

“Chị về trước có được không ạ? Em có chút việc bận.”

Mitsuko lúc nào cũng thế nên tôi cũng chả bận tâm lắm.

“Được rồi, chị sẽ đi trước.”

Vừa bước chân ra khỏi quán trọ, tôi nghe ai đó khẽ gọi: “Chị Hai!” Thì ra là Watanuki.

“Chị Hai đang về nhà đó ạ?” Y hỏi.

“Phải, tôi về. Mitsu nó đang đợi anh đấy, nhanh chân lên.” Tôi mĩa mai đáp lại, đi bộ về phía Someoncho tìm taxi.

“Chị làm ơn... một chút...” Y gọi với lại, chạy theo sát tôi. “Có một việc tôi muốn bàn với chị. Chúng ta đi dạo vòng quanh khu này khoảng một tiếng có được không ạ?”

“Tôi rửa tai lắng nghe anh đây, nhưng không phải Mitsu đang chờ anh sao.”

“À, có lẽ tôi nên gọi cho cô ấy,” Watanuki đáp.

Tôi và Watanuki dừng lại ở một tiệm trà Umezono gần đó ăn vặt và y gọi cho Mitsuko rồi tản bộ về phía bắc, dọc đại lộ Tazaemon.

“Tôi đã nhắn Mitsuko chờ thêm một tiếng vì đang mắc bận chuyện hệ trọng rồi. Chị Hai hứa là giữ bí mật việc chúng mình gặp riêng nhau nhé, không thì tôi không dám nói đâu.”

Tôi đồng dạc đáp: “Tôi nói gì là y hẹn, cái đó anh yên tâm. Đôi khi tôi chăm chăm giữ lời hứa rồi mới ngã ngửa ra là bị người ta chơi xỏ mà không biết...”

“Chị Hai ơi là Chị Hai! Chị tưởng Mitsuko làm thế là do tôi giật dây, xúi bẩy chắc? Tôi biết chị tin như thế là có cái lý của chị.” Y nhìn xuống và thở dài. “Chính xác là tôi định bàn chuyện này với chị đây. Chị nghĩ Mitsuko yêu tôi hơn hay yêu chị hơn? Tôi chắc chị nghĩ mình bị lợi dụng, chị là nạn nhân trong vụ này phải không, nhưng tôi thì có khác gì. Tôi thừa nhận là mình ghen với chị. Mitsuko nói cô ấy mời mọc chị đến thăm cốt là để che mắt cha mẹ mà thôi. Nhưng nàng cố tình che mắt cha mẹ lâu như vậy làm gì? Thế khác nào để cản trở quan hệ với tôi? Nếu Mitsuko yêu tôi thì sao cứ lần khát không chịu cưới?”

Tôi lắng nghe chăm chú, và như tôi thấy, Watanuki cực kỳ nghiêm túc, những lời y nói không phải là không lọt tai.

“Con bé không chịu lấy anh là vì gia đình phản đối. Chứ nó lúc nào cũng nói là muốn đi lấy chồng.”

“Đương nhiên cô ấy nói vậy rồi. Gia đình cô ấy chẳng ưa gì tôi, tôi biết rõ. Nhưng nếu Mitsuko kiên quyết thì thế nào mà chẳng thuyết phục được cha mẹ. Vả lại, cô ấy đang bụng mang dạ chửa như thế thì biết trốn đi đâu?”

Vâng, căn cứ vào lời lẽ của y thì Mitsuko đích thực là có chửa với y rồi. Tôi chỉ biết há miệng ra nghe Watanuki thao thao bất

tuyệt.

“Cô ta bảo ông bố ở nhà rất là nóng tính, làm gì có chuyện gả con cho cậu trai nào gia sản không quá một triệu yên, huống hồ là thằng ma cà bông trong túi chẳng có một đồng. Nếu Mitsuko lỡ mang bầu thì ông bà Tokumitsu sẽ đem đứa bé cho người khác nuôi. Đúng là chẳng ra làm sao! Ai lại vô lương tâm với một đứa bé vô tội như vậy? Chị Hai nghĩ sao?”

Nhưng y dường như hết sức ngỡ ngàng khi tôi bảo: “Sự thật là tôi mới nghe chuyện Mitsu có mang lần đầu đây. Cô ấy khẳng định với anh à?”

“Cái gì cơ? Lần đầu tiên nghe nói?” Y nhìn xoáy vào tôi với ánh mắt ngờ vực.

“Đúng vậy. Mitsu có nói gì với tôi đâu.”

“Thế không phải Mitsuko gặp chị để đi phá thai à?”

“Thì đã đành, nhưng cô ta bảo tôi cô ta nói dối để lấy cớ làm lành với tôi. Tôi bảo chồng là Mitsu có mang cũng chỉ lấy cớ che mắt anh ấy để gặp gỡ nhau thôi.”

“Ra là vậy hả?” Watanuki trả lời, mặt đột ngột biến sắc còn hai con mắt thì đỏ ngầu lên.

“Khoan đã Chị Hai, sao Mitsuko lại không cho chị biết cô ấy có bầu? Cô ấy đâu bắt buộc phải giấu chị và mọi người đúng không? Chị thực sự không biết gì à?”

Watanuki nghi ngờ, hỏi đi hỏi lại dai như đũa nhưng thực sự Mitsuko chẳng nói gì với tôi cả. Y nói cô đã đi khám, cái thai được ba tháng rồi. Nếu thế cô nàng đã mang bầu từ lúc bày ra màn kịch xuất huyết, mới ba tháng thì chỉ có bác sỹ mới biết được, trong khi chính mồm cô ta lại nói: “Em làm sao mà dính bầu được!” Hôm nọ hai năm rưỡi mười là Mitsuko diễn kịch hòng làm tôi mủi lòng, tuy nhiên nếu Watanuki nói thật thì nhất định là cô nàng đang cố ý giấu tôi việc có thai với y.

“Mitsuko có nói lý do tại sao không thể có mang không? Cô ấy làm theo sách chị đưa hay là có trục trặc về đường sinh nở?”

Cái gì có dính líu tới Watanuki tôi đều hết sức né tránh nên chưa bao giờ truy cứu Mitsuko về vấn đề này... Vừa hôm nọ Mitsuko còn nói đùa: “Đến nhà Chị Hai chơi chắc em phải nhồi cho bụng ểnh ra quá!”

Tôi bảo rằng mình chẳng tin chuyện Mitsuko có thai thì y bảo dù Mitsuko không muốn cưới nhưng một ngày nào đó cái bụng bầu lộ ra trước bàn dân thiên hạ ắt Mitsuko sẽ hết đường lui.

“Chẳng qua cô nàng muốn giấu được đến bao giờ thì cứ giấu.”
Hắn nói vậy đấy.

Watanuki cho rằng, thực ra Mitsuko luôn ưu ái mỗi tình đồng tính và cô yêu tôi hơn yêu y cho nên mới không chịu làm đám cưới... Cô ấy nghĩ rằng mình sẽ bị tôi ruồng rẫy nếu lấy chồng, sinh con nên cô thoái thác liên tục, loay hoay không biết làm gì, tìm cách vứt bỏ giọt máu của y hay là kiếm cơ xa lánh y...

Có thể tôi suy nghĩ thiên lệch nhưng khó mà tin được tình cảm Mitsuko dành cho tôi lại lớn hơn tình cảm cô ấy dành cho Watanuki.

“Không, đó là sự thực. Chị Hai thật là có phước! Chao ôi, chẳng bù với tôi! Sao số tôi nó khổ thế này!” Y chực khóc, than thở náo nùng như đóng tuồng. Mới gặp lần đầu, tôi đã thấy Watanuki ẻo lả rồi, nhưng cái bản mặt và điệu bộ y lúc này thì đàn bà đến khó chịu, vừa ủy mị vừa sướt mướt, nhất là khi y cứ liếc ngang thăm dò phản ứng của tôi. Tôi nghĩ Mitsuko không quá yêu mến thằng cha này cũng dễ hiểu.

Y giải bày rằng bản thân không hề muốn Mitsuko gọi cho tôi vào cái đêm bị mất cắp quần áo ở Kasayamachi. Cô nàng nên cẩn thận đi mượn kimono của cô hầu phòng nào đó mà mặc về nhà. Cô ta có thể bảo cha mẹ rằng mình đã trót đại với một người đàn ông và sự đã rồi không thể cứu vãn được. Thế là bọn họ hoặc có thể lấy nhau chóng vánh, hoặc cao bay xa chạy, chẳng phải lo sợ gì nữa. Chứ sao lại mặt dày mày dạn gọi cho Chị Hai vào giờ đó? Chị Hai nào có biết gì! Watanuki cũng bảo là đã can Mitsuko, bảo cô rằng gọi thì Chị Hai cũng chẳng thèm đến, nhưng cô nàng không chịu nghe.

“Không có bộ kimono ấy tôi không về nhà được!”

“Vậy hai ta sẽ bỏ nhà đi bụi!”

“Bây giờ bỏ trốn, về sau sẽ rước họa. Anh cứ chờ xem, thế nào tôi cũng thuyết phục được Chị Hai. Tôi đã nhờ thì chị ấy không từ chối đâu, chị ấy có nổi điên chẳng nữa thì tôi vẫn có cách làm lành.” Thế là cô nàng gọi điện cho tôi.

“Nhưng lúc tôi nói chuyện điện thoại có nghe thấy rõ là ai đó đang nhỏ to với Mitsuko.”

“Tại tôi lo lắng quá nên phải ra nghe ké đó mà.” Watanuki trả lời.

Watanuki và tôi đã đi qua cả cầu Sankyu đến tận đại lộ Hommachi lúc nào không biết. Chúng tôi đồng tình “Đi dạo thêm chút nữa!” Rồi băng qua đường tàu điện về hướng Kitahama. Cho đến lúc đó, những điều tôi tưởng tượng về Watanuki vẫn bị ảnh hưởng sâu sắc bởi tình yêu dành cho Mitsuko nên với tôi, y là kẻ đáng khinh bỉ từ trong ra ngoài. Nhưng lần này y không có vẻ giả dối, còn cái cung cách ái nam ái nữ khả nghi đó hình như một phần là do Mitsuko nhào nặn - đến con người tôi cũng bị mấy trò dối trá của Mitsuko làm cho méo mó nữa là. Càng nghĩ càng thấy có lý - tuy Watanuki thấy tôi không đáng tin nhưng tôi thấy trông y có vẻ thành thật.

Tất nhiên là tôi không tin Mitsuko yêu tôi nhiều hơn. Tôi nói, giọng an ủi: “Anh đừng nhầm, anh Watanuki, anh lo lắng quá đấy thôi.”

Y phản bác: “Không đâu ạ, tôi cũng muốn nghĩ là cô ấy yêu tôi nhưng sự thực không phải thế. Chị ơi, chị không biết con người thật của cô ấy đâu.”

Theo Watanuki, Mitsuko kiểu như lấy làm thích thú khi trước mặt tôi thì ra vẽ yêu Watanuki còn trước mặt Watanuki thì lại ngả về phía Chị Hai. Nhưng người cô chọn vẫn là Chị Hai. Chứ nếu không vì lẽ gì cô lại phải dựng lên màn kịch ở bệnh viện để gặp tôi sau khi bị tuyệt tình?

“Hôm đến nhà chị, Mitsu nói gì thế? Cô ấy làm thế nào mà làm lành được với chị vậy? Tôi có nghe cô ấy nói qua nhưng không biết chi tiết thế nào.”

Và tôi kể lại tất cả, trước sự ngỡ ngàng của Watanuki, về cơn co giật và xuất huyết của Mitsuko.

“Vậy hả?” Y thốt lên mấy lần. “Đúng là có nằm mơ tôi cũng không nghĩ cô ấy lại làm một việc động trời đến thế! Dĩ nhiên tôi biết Mitsu có thai, nhưng tôi muốn cô ấy sinh đứa bé ra, nên tôi cảnh báo đừng có nạo phá can thiệp gì hết. Nghe tin Mitsu đến nhờ chị tư vấn, tôi giận lắm. Cơ mà dù Mitsuko có giấu tôi uống thuốc đi nữa, chắc chắn cô ấy giả vờ đau, giả vờ xuất huyết đấy chị ạ. Cái máu dỏm đó, chị nghĩ nó là cái gì?”

Nếu không phải ái tình thì khó mà tưởng tượng nổi điều gì đã khiến Mitsuko phải giở đủ ngón đủ trò ra để khiến tôi quay lại như thế. Cái đó đi một nhẽ, nhưng sao cô vẫn hẹn hò với Watanuki? Cô thực lòng với tôi thì đáng lý ra phải chia tay hẳn lâu rồi chứ? Điều này làm tôi băn khoăn mãi. Watanuki giải thích rằng Mitsuko không bao giờ muốn để lộ sự yếu đuối, dù phải lòng ai thì cô vẫn muốn thao túng những người khác, khiến họ say mê cô. Tính tự cao tự đại ở Mitsuko so với nhan sắc của cô thì cũng một chín một mười, nếu không được tôn sùng thì cô sẽ cảm thấy cùng quẫn. Cô dường như tin rằng khuất

phục một ai đó đồng nghĩa với giảm giá trị bản thân. Đó là lý do cô biến Watanuki thành công cụ khơi dậy lòng ghen tuông ở tôi và đảm bảo thế thượng phong cho mình.

“Còn nữa, Mitsu cũng sợ bị tôi trả đũa nếu phong thanh lời chia tay. Nhưng sự đã thế này thì tôi không nghĩ cô ấy dám làm thế đâu. Mà nếu Mitsu bỏ tôi, tôi nhất định liều mạng với cô ta.” Vừa nói y vừa nhìn xoáy đôi mắt đỏ ngầu trông như mắt rắn vào tôi.

Watanuki hỏi: “Chị có sợ trễ không? Chúng ta nói chuyện thêm chút nữa nhé?”

“Không sao, rất sẵn lòng.” Tôi đáp.

“Vậy chị em mình quay lại đoạn đường vừa đi chứ hả?”

Chúng tôi quay trở lại từ Kitahama và bắt đầu đi về phía nam, trên con phố ban này.

“Rõ ràng Mitsuko đã biến chị em ta thành tình địch, mà tôi là người thiệt hại hơn cả.”

“Tôi không thể tin nổi. Cứ cho là tôi và Mitsuko yêu nhau say đắm, nhưng đó là thứ tình cảm trái tự nhiên, nếu bỏ thì con bé bỏ tôi là cái chắc. Gia đình Mitsuko rồi sẽ thông cảm với anh, chứ đời nào họ lại thông cảm với tôi.”

“Thứ ái tình trái tự nhiên đó mới là thế mạnh của Chị Hai! Mitsuko có thể tìm đến bao nhiêu người đàn ông cũng được, nhưng chẳng có ai thay thế vị trí của chị trong lòng cô ấy. Mitsuko có thể bỏ tôi bất cứ lúc nào, chứ cô ấy nhất định không bỏ chị đâu.”

...Vâng tiên sinh xem, y bảo Mitsuko lấy ai thì lấy chứ cô sẽ vẫn tiếp tục yêu phụ nữ. Cô có cưới bao nhiêu đời chồng cũng chẳng ảnh hưởng gì đến tình cảm của chúng tôi. Mỗi tình của

Mitsu và tôi sẽ trường tồn hơn bất kỳ thứ tình cảm vợ chồng nào.

“Ôi, số tôi sao mà khổ thế!” Watanuki lại thở dài náo nuột. Ngừng lại suy nghĩ một lúc rồi y lặng lẽ tiếp lời: “Xin chị hãy thành thật với tôi. Giữa tôi và một gã đàn ông lạ hoắc thì chị ưng ai làm chồng Mitsu hơn?”

Rõ ràng rành rành theo ý tôi, nếu Mitsuko kết hôn thì tôi thà để cô ấy cưới Watanuki, người đã rõ ngọn ngành quan hệ của chúng tôi. Tôi bảo với hắn thế. “Vậy chẳng có cơ gì chúng ta lại là kẻ thù phải không ạ?”

Watanuki thuyết một tràng: “Từ bây giờ tôi với chị phải vào một phe, nếu biết gạt bỏ ghen tuông mà hợp tác thì sẽ không ai phải làm nạn nhân cả... Cơ bản vì chúng ta là tình địch nên Mitsuko mới dễ bề thao túng. Từ giờ hai chị em mình nên thẳng thắn bí mật liên lạc. Dĩ nhiên, người này còn hiểu nhầm người kia thì không làm ăn gì được, trước hết phải thông cảm với nhau đã.” Watanuki không chỉ lặp lại những lời biện hộ của Mitsuko mà còn bảo tôi rằng tình yêu dị giới và đồng giới hoàn toàn khác biệt nên ghen tuông nghe chừng rất ngớ ngẩn. Độc chiếm trái tim của một người đàn bà đẹp đến nhường đó là sai lầm chết người. Cùng chia sẻ tình yêu của Mitsuko, với Watanuki đã là một sự xa xỉ, cứ tưởng tượng đến cảnh ngộ của năm bảy kẻ si tình ngoài kia đang theo đuổi Mitsuko mà xem! Nếu y là người đàn ông duy nhất còn tôi là người phụ nữ duy nhất của Mitsuko thì không phải tôi và y là những người hạnh phúc nhất thế gian sao? Vì vậy, tôi và y phải đồng ý cùng nhau nắm giữ lấy hạnh phúc đó mãi mãi trước khi bị kẻ khác hốt tay trên.

“Chị Hai thấy thế nào ạ?” Y hỏi.

“Nếu đó là tâm nguyện của anh thì tôi xin hứa sẽ làm theo.”
Tôi đáp.

“Đúng là được lời như cởi tấm lòng, nếu chị mà từ chối, có lẽ tôi sẽ đưa toàn bộ sự việc ra ánh sáng, hai chị em ta thế là lưỡng bại câu thương! Chị là Chị Hai của Mitsuko thì cũng là Chị Hai của tôi. Cha mẹ tôi không có con gái, nên từ giờ ta là người một nhà. Chị hãy coi tôi như em trai, gặp khó khăn đừng ngần ngại tâm sự với tôi. Một người như tôi đây, đã thù ai thì không đội trời chung nhưng đã là bạn ai thì vì người đó mà nhảy vào lửa cũng cam lòng. Chỉ cần chị giúp tôi cưới được Mitsuko thì chị bảo gì tôi xin làm nấy, ngay cả khi những việc đó động chạm đến quyền lợi trong hôn nhân của tôi.”

“Anh thực sự vì tôi mà làm tất cả chứ?”

“Có trời chứng giám! Tôi xin lấy danh dự người đàn ông ra đảm bảo. Còn sống trên đời này nào tôi còn mang ơn chị ngày đó.”

Thế là chúng tôi cùng đi bộ về tận Umezono, bắt tay thật chặt rồi ai về nhà nấy sau khi thỏa thuận hẹn gặp bất cứ lúc nào có việc quan trọng.

Không hiểu sao trên con đường về nhà càng lúc tim tôi càng đập rộn ràng hoan hỉ. Mitsuko yêu mình đến thế sao? Còn hơn cả Watanuki ư? Mình có nằm mơ không?... Chỉ hôm qua thôi mình hãy còn tưởng rằng mình bị hai người đó coi như món đồ chơi mà giờ thời thế đã xoay vần! Có lẽ tôi bị bỏ bùa mê thuốc lú rồi. Càng hồi tưởng lại những lời của Watanuki tôi càng công nhận rằng nếu Mitsuko không yêu mình thì hà tất phải lao tâm

khổ tứ dần cảnh như thế. Sao nàng vẫn muốn gặp tôi trong khi đã có một người đàn ông của riêng mình? Còn nữa ngay từ đầu khi thiên hạ rầm rộ chuyện nguyên mẫu bức tranh Quan Âm chắc hẳn những hành động đầy tình ý của tôi không qua mắt được Mitsuko. Có thể mỗi khi chúng tôi lướt qua nhau, nàng đã tự nhủ: “Chị ấy thích mình!” Mitsuko hẳn đã đợi thời cơ để quyến rũ tôi. Tất nhiên tôi không ngại tự mình đến bắt chuyện với cô, nhưng dù cô giữ khoảng cách chẳng nữa thì nụ cười rạng rỡ trên đôi môi ấy vẫn mời mọc tôi tiếp cận. Lần đầu nhìn nàng khỏa thân, tôi là người chủ động nhưng cũng bởi tôi bị Mitsuko làm cho điên đảo mê muội rồi... Nói tóm lại, tuy say Mitsuko như điều đổ, nhưng mỗi lần tự hỏi sao mình lại vướng vào mối quan hệ này, tôi không tránh khỏi suy nghĩ rằng mình đã bị ảnh hưởng ít nhiều bởi những lời đồn thổi ngay đúng lúc tôi đang bất mãn với chồng. Mitsuko có thể đã nhận thấy sự yếu đuối đó và khơi gợi ham muốn trong tôi lúc nào không hay. Vậy ra thì việc mai mối cưới xin của cô với cậu M. cũng chỉ là cái cớ...

Đại để tôi cảm thấy tôi đã tự sập bẫy của chính mình, bị dồn vào thế chủ động. Dĩ nhiên không phải Watanuki nói gì tôi cũng tin, nhưng có thể y không xúi bẩy Mitsuko vào cái đêm bị mất trộm quần áo, và cuộc gọi từ bệnh viện SK nếu không phải y thì cô đã nhờ ai đó gọi. Nghi ngờ này lại dẫn sang nghi ngờ khác, tuy nhiên đáng thắc mắc hơn cả là tại sao cô lại giấu tôi về cái thai? Đôi xử lạnh lùng như vậy với tôi ngay sau khi làm tình làm tội tôi đến thế, chắc hẳn cô ấy chẳng có tình ý gì mà chỉ coi thường tôi thôi. Hay Watanuki tiết lộ bí mật của Mitsuko hòng chia rẽ chị em tôi? Biết đâu lấy được Mitsuko rồi Watanuki sẽ trở mặt ngay vì y chỉ hợp tác tạm thời để tránh bị tôi phá đám?

Nghĩ một hồi tôi càng thấy không thể tin y được, tuy nhiên, khoảng bốn năm ngày sau, y lại đến đợi tôi ngoài nhà trọ.

“Khoan đã Chị Hai, hôm nay tôi có chuyện phải bàn với Chị Hai. Chị đến quán trà Umezono với tôi chứ?”

Tôi đồng ý đến đó cùng y, chọn một phòng yên tĩnh trên lầu hai và lắng nghe trình bày.

“Lời thề kết nghĩa phải có giấy trắng mực đen đảm bảo,” y mào đầu. “Em sợ chị sẽ không tin tưởng em. Mà em cũng không thoải mái, vậy sao ta không cùng gạt bỏ mọi ngờ vực bằng cách ký nhận lời thề bằng văn bản? Thật ra, em tính toán và chuẩn bị sẵn hết rồi.”

Vừa nói y vừa rút trong túi ra cái gì đó nhìn như hai bản của một hợp đồng pháp lý.

...Xin tiên sinh vui lòng xem cái này. Đây chính là giao kèo tôi và y đã ký nhận đó ạ.

(Ghi chú của tác giả: Thiết nghĩ tôi cần đưa lên toàn bộ văn bản mà cô Kakiuchi đưa cho, không chỉ làm sáng tỏ khía cạnh vai trò của giao kèo này trong câu chuyện của cô mà còn để bộc lộ đôi điều về tính cách người soạn thảo ra nó, anh Watanuki.)

Kakiuchi Sonoko. Sinh ngày 08 tháng Năm năm 1904. Trú tại số XX, Koroen, Nishinomiya, Hyogo. Vợ của Kakiuchi Kotaro - Luật sư.

Watanuki Eijiro. Sinh ngày 21 tháng Mười năm 1901. Trú tại số XX, khu phố 5, Awajicho, Higashi-ku, Osaka. Con thứ hai của Watanuki Chosaburo - Nhân viên văn phòng.

Hai bên, Kakiuchi Sonoko và Watanuki Eijiro, xét thấy có cùng mối quan tâm sâu sắc tới cô Tokumitsu Mitsuko, lập lời thề: kể từ ngày 18 tháng Bảy năm 1927 trở đi sẽ kết nghĩa chị em, coi nhau như

máu mủ ruột thịt.

1. Kakiuchi Sonoko sẽ được coi là Chị Hai còn Watanuki Eijiro là em trai. Lý do là Eijiro tuy lớn tuổi hơn nhưng sẽ trở thành chồng của Mitsuko, tức em gái của Sonoko.

2. Chị Hai công nhận em trai Watanuki Eijiro là người yêu của em gái Tokumitsu Mitsuko, và em trai công nhận quan hệ tình cảm chị em giữa Chị Hai và Tokumitsu Mitsuko.

3. Chị Hai và em trai sẽ mãi mãi đoàn kết ngăn chặn nguy cơ Tokumitsu Mitsuko chuyển giao tình yêu cho bên thứ ba. Chị Hai sẽ nỗ lực hết mình để em trai Eijiro và em gái Mitsuko chính thức trở thành vợ chồng hợp pháp. Em trai Eijiro, ngay cả sau khi kết hôn, cũng hoàn toàn không phản đối mối quan hệ hiện tại giữa Chị Hai và Mitsuko.

4. Nếu một trong hai bên bị Mitsuko bỏ rơi, bên còn lại phải có hành động tương ứng. Có nghĩa là, nếu em trai bị bỏ rơi thì Chị Hai phải cắt đứt quan hệ với Mitsuko, nếu Chị Hai bị bỏ rơi thì em trai phải hủy bỏ hôn ước hoặc li dị Mitsuko nếu đã kết hôn.

5. Nếu không có sự đồng ý của bên còn lại thì không bên nào được phép thực hiện những hành vi như bỏ trốn với Mitsuko, che giấu hành tung hoặc tự tử cùng Mitsuko.

6. Cả hai bên, để đề phòng nguy cơ kích động phản ứng chống đối của Mitsuko, sẽ giữ bí mật tuyệt đối về giao kèo này nếu không gặp tình huống bất buộc cần thiết phải công khai. Hai bên thống nhất rằng nếu một trong hai bên có ý định để lộ giao kèo này cho Mitsuko hoặc bất kỳ người thứ ba nào thì bắt buộc phải hỏi ý kiến bên còn lại trước.

7. Nếu một bên vi phạm cam kết này, bên còn lại được phép trừng

phạt nghiêm khắc bằng mọi phương tiện và biện pháp.

8. Cam kết này có hiệu lực cho đến khi cả hai bên tự nguyện cắt đứt quan hệ với Tokumitsu Mitsuko.

Ngày 18 tháng Bảy năm 1927

Chị Hai Kakiuchi Sonoko (đóng dấu)

Em trai Watanuki Eijiro (đóng dấu)

(Ghi chú của tác giả: Toàn bộ nội dung chính của thỏa thuận này được thảo trên hai tờ giấy trắng Nhật Bản cao cấp được cột bằng dây xoắn cũng làm bằng giấy; sử dụng bút lông nét mảnh, từng chữ từng dòng được căn chỉnh cẩn thận và nắn nót, không có một vết tẩy xóa nào. Chắc hẳn Watanuki có thói quen ghi chép tỉ mỉ cẩn cầu kỳ bởi không cần thiết phải viết chữ nhỏ đến vậy trong khi tờ giấy vẫn còn để trống hơn một phần tư. Trình độ thư pháp tương đối khá so với thanh niên ngày nay vốn không quen dùng bút lông nhưng còn bộc lộ sự yếu kém vụng về của một người bán hàng. Hai chữ ký ở cuối được viết bằng bút máy, tại căn phòng trên gác hai ở Umezono, chữ ký của góa phụ Kakiuchi to hơn hẳn. Đáng lưu ý là hai vết màu nâu thẫm qua mặt giấy như hai cánh hoa be bé dưới phần ký tên; ở mép giấy cũng có hai vết dài nối tiếp cùng màu, ngay chỗ đóng dấu giáp lai. Dưới đây cô Kakiuchi sẽ đưa ra lời giải thích.)

“Chị Hai xem có ổn không nào?” Watanuki hỏi. “Các điều kiện đều thỏa đáng chứ? Nếu đồng tình thì xin mời chị ký tên và đóng dấu ạ. Dĩ nhiên nếu thấy còn gì thiếu sót thì chị cứ tự nhiên bổ sung nhé.”

“Thỏa thuận đến đây được rồi, nhưng còn đứa bé? Anh và Mitsu chẳng phải sẽ chú ý quan tâm hơn đến gia đình riêng à?

Tôi muốn anh tính đến cả việc đó nữa.”

“Điều thứ ba đã quy định rồi ạ: ‘Em trai Eijiro, ngay cả sau khi kết hôn, hoàn toàn không phản đối mối quan hệ hiện tại giữa Chị Hai và Mitsuko.’ Đây, chị thấy chưa, em không mấy may có ý đồ hy sinh hạnh phúc của chị cho gia đình riêng bọn em. Nhưng nếu chị vẫn còn lo lắng bất cứ điều gì thì em sẽ bổ sung cho chị vui lòng. Vậy ý chị thế nào ạ?”

“Đằng nào Mitsu cũng giữ cái thai để được cưới, nên chẳng làm gì được nữa. Nhưng tôi muốn cậu thề là hai vợ chồng cậu sẽ không để thêm đứa con nào nữa.”

Watanuki nghĩ một lát rồi trả lời: “Được thôi. Viết như thế nào nhỉ, những trường hợp khác...”

Y dự trù cả những việc mà tôi còn chưa tính đến - tiên sinh xem phần chữ viết bằng bút máy ở mặt sau tờ thứ hai đi ạ. Lúc đó Watanuki mới thêm vào đây.

(Ghi chú của tác giả: Mặt sau của tờ giấy với lời thề cùng những điều khoản kể trên là một đoạn nữa, dưới tiêu đề “Điều kiện dự phòng bổ sung”:

Em trai, sau khi kết hôn với Tokumitsu Mitsuko, phải tận dụng mọi biện pháp tránh thai cho vợ. Nếu Mitsuko có bất kỳ biểu hiện đáng ngờ của việc mang thai, em trai phải đối phó tình hình dưới sự hướng dẫn của Chị Hai.

Hai quy định tiếp theo có vẻ được thêm vào sau một hồi cân nhắc:

Ngay cả trong trường hợp Mitsuko có bầu tại thời điểm tiến hành hôn lễ, mọi biện pháp cần thiết sẽ được thực hiện để triệt tiêu cái thai ngay sau lễ cưới.

Nếu em trai không thể đảm bảo rằng anh ta và vợ sẽ hợp tác nghiêm túc trong việc thực hiện các quy định bổ sung này thì anh không được phép kết hôn với Mitsuko.

(Chỗ này cũng có hai chấm nâu tương tự.)

Sau khi viết xong, Watanuki nói: “Bây giờ mọi việc đã rõ ràng, cả hai chị em ta đều được mát lòng mát dạ. Đọc đi đọc lại em thấy chị được lợi hơn cả đấy. Hẳn chị cũng hiểu cho tấm lòng thành của em.” Rồi y yêu cầu tôi ký tên.

“Ký thì ký, nhưng tôi không mang theo con dấu.”

“Lời thề kết nghĩa thiêng liêng mà đóng dấu thì hơi tầm thường. E là em phải yêu cầu Chị Hai chịu đau một chút.”

Rồi Watanuki cười ranh mãnh, cho tay vào túi áo rút ra một vật.

“Xin chị cho phép,” Watanuki xắn tay áo kimono của tôi lên tận vai và ghì chặt lấy tay tôi. “Chỉ hơi đau một tí ấy mà.”

Tôi tưởng anh ta chỉ xin ít máu ở đầu ngón tay, ngờ đâu anh ta đã hời hả cột hai chiếc khăn mùi soa trên bắp tay tôi.

“Có cần thiết phải điểm chỉ bằng cách này không?”

“Điểm chỉ thì ăn thua gì, chúng ta phải cắt máu ăn thề.” Hẳn cũng xắn tay áo, giơ tay ra so cạnh tay tôi. “Chị sẵn sàng chưa? Chị không được la lên đâu đấy. Nhắm mắt lại, một loáng là xong.”

Tôi không biết nếu kháng cự hẳn thì chuyện gì sẽ xảy ra, mà chạy trốn thì được tích sự gì. Cái vật loang loáng trong tay Watanuki làm tôi hết hồn. Muộn quá rồi! Bây giờ tôi nhắm nghiền mắt - phải làm gì nếu hẳn định cắt cổ tôi? Ngay lúc buông xuôi chờ chết thì một nhát dao sắc lẹm cửa vào phía trên khuỷu tay, tôi gần như xỉu đi, tưởng sắp đột quỵ đến nơi.

“Chị ngồi yên nào! Ngồi yên!” Watanuki động viên. Tôi mở mắt thấy hẳn đang chìa cánh tay ra trước mặt. “Chị qua đây uống trước đi.” Sau khi nghi thức cắt máu ăn thề kết thúc, hẳn lại chộp lấy ngón tay tôi chích thêm tí máu nữa rồi dỉ vào tờ giấy mấy lần. “Chị điểm chỉ vào đây, cả đây, và chỗ này nữa nhé.”

Hắn làm tôi sợ khiếp vía mà phải giữ lời hứa, về nhà bỏ ngay bản giao kèo vào ngăn kéo khóa lại. Mặc dù giấu bí mật này với Mitsuko đến là cực khổ nhưng tôi vẫn cố gắng không để lộ tí ti gì cả. Tuy vậy, có lẽ tôi vẫn trông lo lắng ra mặt. Hôm sau Mitsuko ném vào tôi cái nhìn quái gở luôn: “Chị Hai làm gì mà bị thương vậy?”

“Ồ, vết trầy đó à, chả biết nữa. Đêm qua chị vừa bị muỗi xơi tái, chắc tại gãi mạnh quá ấy à.” Tôi bảo.

“Buồn cười nhỉ, Eijiro cũng bị trầy ở chỗ ấy.” Mitsu đáp.

Chột dạ, tôi thấy mình hơi tái đi.

“Chị Hai giấu em chuyện gì hả? Chị vui lòng cho em biết sự thật về vết thương đó. Chị dối em vô ích, em biết tổng rồi. Eijiro và chị lén lút thỏa thuận với nhau sau lưng em có phải không hả?”

Vâng, sự nghi ngờ của Mitsuko rõ ràng đang đi đúng hướng. Bị nói trúng tim đen đến nước này thì giả ngây cũng không được. Tuy nhiên, dù mặt trắng bệch như tờ giấy nhưng vẫn tôi nhất quyết không nói một lời.

“Đúng rồi chứ gì?” Cô nhấn mạnh. “Sao chị không thừa nhận hả?”

Mitsuko vừa truy hỏi tôi vừa tiết lộ rằng hôm qua khi Watanuki tiện đường về nhà ghé thăm thì cô đã liếc thấy vết thương trên cánh tay hắn. Ngay lúc ấy cô đã ngờ ngợ thấy điều mờ ám rồi, làm gì có chuyện cùng lúc hai người bị thương một chỗ giống hệt nhau.

“Chị quan tâm đến em hay là Eijiro?” Mitsuko hỏi, rồi tự nói: “Chị đã cố giấu, thì em chẳng có quyền tìm hiểu.”

Nhưng rốt cuộc cô vẫn khẳng khẳng quyết làm cho ra nhẽ chuyện giữa tôi và Watanuki: “Chị không nói, em không cho chị về.”

Cô nàng bình thản nhìn tôi dăm dăm, đôi mắt khả ái quuyền rũ vô ngần đang ngấn lên những giọt lệ đầy oán trách. Mitsuko hễ sử dụng ánh mắt van lơn ấy thì tôi không thể cưỡng lại nổi ma lực của cô được. Mitsuko đã nghi ngờ, nhất định sau vụ này hai chị em cãi nhau to. Tôi biết là càng giấu thì cô càng nghi, nhưng tôi làm sao dám thốt ra điều gì mà chưa hỏi Watanuki.

“Để mai đi mà.” Tôi năn nỉ.

Mitsuko vắn vẹo sao hôm nay không được mà phải chờ đến mai. Nếu tôi cần đi xin phép ai đó rồi mới được nói thì cô không muốn nghe nữa. Chỉ cần tôi thú nhận với cô, nhất định cô sẽ không để tôi gặp rắc rối. Không chịu nói thì cô còn chưa thỏa mãn.

Tôi vắn lại: “Nói thì hay lắm đấy Mitsu, không phải chính em đang giấu chị điều gì à?”

“Em giấu chị gì chứ?” Mitsu cãi. “Chị có thắc mắc cứ thẳng thắn với em, chị hỏi gì em trả lời nấy.”

“Thật à? Chắc không?”

“Lại chẳng chắc! Có thể em chưa kể cho chị tất cả về mình, nhưng lý do không phải vì em muốn giấu chị.”

“Em không giấu chị về thể chất của em chứ?”

“Chị hỏi vậy là có ý gì?”

“Ờ, thế lần trước đến nhà chị, cái hôm mà em vật vã đau đớn ấy thì sao? Có thật là em dính bầu không?”

Mitsuko ngượng ngùng đỏ mặt. “Dạ, hôm ấy em giả bộ, bởi vì chỉ muốn gặp chị...”

“Chị không hỏi chuyện đó. Chị muốn biết thực hư chuyện em mang bầu.”

“Em mang bầu hồi nào.”

“Thời điểm này này?”

“Dĩ nhiên là không. Tại sao chị đa nghi quá vậy?”

“Chị không nói cho em biết được, nhưng chị có cái lý để nghi ngờ em.”

“Chị Hai ơi là Chị Hai!” Bỗng Mitsuko như vừa vỡ ra điều gì đó. “Chính Eijiro bảo chị là em mang bầu phải không? Không thể nào đâu! Sự thật là hẳn không có khả năng làm bố...”

Nàng bỗng im bặt, nghiền răng, nước mắt chảy ròng ròng trên má.

“Ý em là gì, Mitsu?” Tôi bàng hoàng, không tin vào đôi tai mình nữa. Rồi Mitsuko sụt sùi giải bày rằng phần cô trước nay chưa hề giấu Chị Hai điều gì về bản thân nhưng Watanuki thì có một bí mật không thể tiết lộ, cô đã tôn trọng chuyện riêng tư của hắn vì sợ rằng sự thật chỉ khiến Watanuki lẫn cô ê chề nhục nhã, chưa kể là còn làm hắn tổn thương sâu sắc. Nhưng Watanuki đã rắp tâm bôi nhọ sau lưng cô như thế thì cô không nể nang gì nữa. Cô nói chính hắn mới là kẻ phải chịu hoàn toàn trách nhiệm vì đã đẩy cô vào tình thế khốn cùng thế này. Vừa khóc, Mitsuko vừa kể về Watanuki từ lần đầu hai người bọn họ gặp nhau.

Hình như bọn họ quen nhau hè năm kia, khi Mitsuko đi nghỉ tại biệt thự của gia đình tại Hamadera. Một buổi tối, Watanuki

bèn mời Mitsuko dạo chơi rồi cùng lẫn vào chỗ khuất sau một chiếc xuồng câu cá bên bờ biển. Hẳn cũng sống ở Osaka, không xa Mitsuko mấy nên hết hè hai người vẫn còn qua lại, tìm mọi cách dăm dúm gặp nhau ở đâu đó. Tuy nhiên một hôm, nhờ một cô bạn cũ cùng lớp ở trường nữ sinh mà Mitsuko nghe được một chuyện đồn đại li kì về Watanuki. Chả là cô kia trông thấy Mitsuko và hẳn đi dạo ở Takarazuka, thế rồi buổi tối nọ Mitsuko đang la cà một mình ở vườn treo Asahi sau khi đi xem phim về thì cô bạn lên tiếng gọi rồi chạy từ sau ra vỗ vai:

“Hôm nọ cậu đi dạo với anh chàng Watanuki đó hả?”

“Ừa, cậu quen Watanuki à?”

“Quen thì không, nhưng cu cậu bảnh bao có tiếng, thiên hạ xì xào không ít. Tóm lại là quá xứng đôi với đẳng ấy!” Cô bạn đáp, cười đầy ẩn ý.

Mitsuko bảo là hai người họ không có quan hệ sâu sắc, chỉ tình cờ đi chơi chung thôi.

“Đẳng ấy cần gì phải giải thích cho tở! Chẳng ai nghi ngờ đẳng ấy cặp kè với hần đâu. Đẳng ấy biết biệt danh của hần là gì không?”

Thấy Mitsuko không biết, cô kia cười khúc khích. “Chị em đồn đại hần ta là ‘tay chơi an toàn tuyệt đối’ đấy.”

Mitsuko không hiểu như thế nghĩa là gì, cứ gặng hỏi bạn. Cuối cùng cô kia cũng giải thích rằng nghe đồn Watanuki bị liệt dương, không xài được, đã vậy còn có nguồn tin đáng tin cậy để chứng thực điều này.

Bạn Mitsuko phát hiện ra vì người quen của cô này từng cặp kè với Watanuki và đã nhờ một bà mối đến gia đình hắt ta tìm hiểu để tính đến hôn nhân. Nhưng vì lý do nào đó bên nhà trai cứ lần lữa quanh co không nói thẳng, một mặt thể hiện là rất ưng thuận vì đôi trẻ có vẻ sốt sắng lắm rồi nhưng cứ viện cớ này nọ là không thể để Eijiro lấy vợ. Điều tra ra mới biết cậu này hồi nhỏ mắc quai bị, dẫn tới viêm nhiễm tinh hoàn... Mitsuko nói: “Em chẳng hiểu gì cả nhưng nghe bác sĩ bảo bệnh quai bị có thể kéo theo các biến chứng nghiêm trọng.” Tất nhiên Mitsuko chỉ được kể lại như vậy, hoặc cũng có thể Watanuki lang chạ bữa bãi nên hổng người. Tóm lại từ đó cô ấy không chịu nổi Watanuki...

Cô bạn bảo: “Hắn cậu tội nghiệp cho hắn, nhưng đã biết mình bị liệt dương sao hắn còn đi chinh phục phụ nữ bằng mấy lá thư tán tỉnh này nọ?” Watanuki không dừng lại ở việc bình phẩm về người vợ lý tưởng một cách rất sành sỏi mà còn mời mọc các cô đi dạo rồi lừa vào chỗ khuất, đích thị hắn bày trò với phụ nữ chỉ để tiêu khiển mà thôi. Nói tóm lại hắn đeo mặt nạ hào hoa phong nhã chỉ để lợi dụng đàn bà!

Khốn nạn ở chỗ Watanuki bảo: “Anh nghĩ quan hệ trước hôn nhân thì không ổn”, rồi đâm ra các cô lại càng ngưỡng mộ tư

cách cao vời của y. Hắn lại còn dặn dò: “Hãy giữ bí mật chuyện chúng mình.” Song đến lúc các cô kể với bạn chuyện này cho đỡ bức, mới vỡ ra rằng các cô nàng khác Watanuki cũng cư xử y hệt. Watanuki biết tổng hắc điển trai lại đầy sức hút với người khác giới, nên hắn thường mạnh dạn ra chỗ đàn bà tụ tập. Các cô khó lòng cưỡng lại sự khéo léo đưa đẩy của hắn. Có điều mặc dù có được đáp lại nồng nhiệt đến đâu thì hắn vẫn chỉ nhún mạnh vào một mối tình trong trắng thuần khiết khiến đàn bà con gái càng ngưỡng mộ mê mẩn đạo đức và thần tượng hắn hơn, để hắn mặc sức điều khiển đến khi mối tình lên đến tới đoạn cao trào thì y rằng bị hắn bỏ rơi.

“Ô? Cậu cũng bị thế hả?”

“Ừ. Y hệt cậu luôn.”

Ai cũng bảo đến một lúc nào đấy, Watanuki sẽ rút êm. Một điểm kỳ cục khác là không như những mối tình không có yếu tố xác thật chân chính mà đến ôm hôn còn chẳng có, các mối quan hệ của Watanuki chẳng trong sáng một tí nào. Các cô gái không ai biết chuyện gì đang xảy ra, nhưng hễ chia tay xong là họ đều kể câu chuyện y hệt nhau, bị hắn bỏ rơi theo cách giống y như nhau.

Dư luận đồn rằng: “Hễ cứ đả động đến chuyện cưới xin là Watanuki lặn không sủi tăm.”

Không nhiều thì ít cũng có người cảm thông với hắn, song Watanuki cứ liên tục thay người tình như thay áo mà không biết rằng vô khối đàn bà biết hắn bất lực. Thế nào chẳng có vài con nai ngơ ngác ngoài kia làm mối cho hắn.

“Chàng lãng tử lại mở cuộc chinh phạt kìa...”

“Gớm, tội gì mà phải ghen!”

Đối với những người biết chuyện, hẳn chỉ là trò cười mà thôi.

“Có lẽ đằng ấy còn chưa nghe danh Watanuki nên tớ chỉ muốn cảnh báo đằng ấy như thế. Đằng ấy không tin thì cứ việc đi mà hỏi.” Cô bạn của Mitsuko nói.

“Cái thằng khốn nạn! Hẳn chưa hôn mình nhưng chắc sớm muộn gì cũng ngấm ghé cho mà xem.”

Mitsuko dừng lại ở đó mà không tiết lộ thêm về mối quan hệ của mình với anh ta. Nhưng vừa về đến nhà cô đã kể lể hết những điều nghe được từ bạn mình cho Ume, còn hỏi nó có nghĩ chuyện đó có thật hay không. Ume vặn lại: “Chả lẽ tự cô chủ không phân biệt được đúng sai ư?”

Hẳn Ume nghĩ điều đó thì làm gì Mitsuko không biết. Dù sao đây cũng là lần đầu Mitsuko yêu một người đàn ông, cô nàng chẳng có lý do gì để ngờ vực khi Watanuki nói hai người họ sẽ không bao giờ có con được. Quả thực cô không biết có nên tin cô bạn kia hay không nữa.

Ume nghe mà giật thót. “Biết đâu cô ta nói xấu cậu ấy vì ganh tị cô cậu trai tài gái sắc thì sao. Sao cô không thuê người điều tra cho rõ thực hư?”

Thế là cô thuê một thám tử tư để điều tra và ông này báo cáo rằng Watanuki có một khuyết tật về sinh lý. Ông thám tử nói hình như thể chất cậu ta có vấn đề từ bé, còn có phải do quai bị hay không thì chưa chắc. Quái lạ nữa là trước khi hẹn hò tán tỉnh các cô gái như Mitsuko thì Watanuki vốn là khách quen của phường buôn bán bán hương ở dưới xóm yên hoa, kết quả điều tra cho thấy kể cả các gái làng chơi sành sỏi ở đó một khi đã gặp

thì đều mê Watanuki như điều đó. Ngay cả khi anh ta rất đẹp trai đi chăng nữa thì điều này vẫn hết sức khó hiểu, nên dư luận đồn rằng Watanuki hẳn là một cao thủ trên giường. Có một thời gian tiếng tăm Watanuki nổi như cồn, mặc dù các bà các cô chẳng ai nói ra. Tin đồn lan rộng, và ông thám tử phải truy đuổi mọi manh mối mới biết rằng Watanuki ban đầu vật vã giấu kín được khuyết tật của mình cho đến khi tiếng tăm của anh ta lọt đến tai một người đàn bà, vô tình chị ta lại là người đồng tính và sành sỏi, chính chị này là người dạy anh ta làm sao để chiều chuộng được các cô dù có khuyết tật về sinh lý. Hình như sau đó bọn họ gọi hắn là bóng hay ái gì đó, nhưng đồng thời hắn cũng không bén mảng tới khu ăn chơi nữa. Hắn cũng không bao giờ xuất hiện ở các trà quán nữa. Chính mắt tôi đã đọc bản báo cáo của tay thám tử, nội dung trong đó cực kỳ chi tiết và anh ta đã cố gắng hết khả năng để đi đến cùng sự việc.

Thế là trong lúc chơi bời ở khu nhà thổ, Watanuki đã trở nên dạn dĩ hơn, đủ để hắn tự tin đi tìm các cô gái ngây thơ, đó là lúc Mitsuko rơi vào bẫy của hắn... Chỉ là phỏng đoán nhưng sự thật chắc cũng vậy thôi. Nhận ra tình cảm của mình bị đùa giỡn, Mitsuko không thiết sống nữa. Cô ấy bảo tôi là đã định tự vẫn song đã quyết phải làm cho ra nhẽ với Watanuki trước khi sang thế giới bên kia.

“Chúng mình cưới nhau đang hoàng được không anh?” Một hôm cô hỏi hắn xem hắn trả lời thế nào. “Em đã hỏi ý cha mẹ, họ đồng ý rồi, nếu chuyện đó không vấn đề gì với anh.”

Y ngay lập tức đánh trống lảng. “Đương nhiên anh muốn lắm, nhưng lúc này không tiện... Chúng mình cần chờ một, hai năm nữa đã.”

“Thực ra là anh không thể kết hôn phải không?”

Watanuki mặt xám ngoét, hỏi: “Sao không?”

“Em không biết, nhưng em đã nghe người ta đồn đại về anh.”

Mitsuko nói việc đã đến nước này thì Watanuki không thể bỏ rơi cô được, cô nghĩ hai người nên quyên sinh thì hơn. Nhưng hần vẫn khẳng định rằng mọi tin đồn đều là dối trá. Lúc Mitsuko đưa báo cáo của tay thám tử ra, hần mới rụng rời chân tay.

“Anh thực sự xin lỗi”, hần nói. “Tha thứ cho anh. Anh nguyện chết cùng em.”

Nhưng lúc này tự sát không phải vấn đề cần bàn nữa. Sau khi trút giận xong, Mitsuko lại đâm ra thương hại y. Cuối cùng cô đồng ý tiếp tục qua lại.

Theo tôi thì sâu tận đáy lòng Mitsuko không thể ngừng yêu Watanuki và muốn kéo dài tình cảm với hần càng lâu càng tốt. Còn Watanuki cũng tự ý thức được điều đó và băn khoăn ở chỗ tại sao Mitsu đã biết rõ thể trạng hần như thế nhưng vẫn tỏ ra yêu thương hần. Hần bảo Mitsuko rằng hần tưởng người đàn bà nào cũng sẽ ruồng bỏ hần ngay tắp lự khi phát hiện ra khiếm khuyết của hần bất kể tình cảm của họ thế nào. Hần biết con người mình không trọn vẹn nhưng nào có cho rằng đó là một khiếm khuyết ghê gớm đến vậy. Nếu chỉ vì liệt dương mà hần không đủ tư cách đàn ông thì chân giá trị của đấng nam nhi là ở đâu? Định nghĩa đàn ông hời hợt như vậy thôi sao? Nếu đúng thế thì hần cũng chẳng quan tâm đến việc có là đàn ông hay không nữa. Không phải vị cao tăng ẩn dật Gensei ở Fukakusa đã tự lấy ngải cứu đốt ngọc dương vì nó là trở ngại với đức hạnh

đây sao? Những bậc thánh hiền của muôn đời, từ Đức Chúa đến Phật Tổ không phải đều là những người gần như vô giới tính đấy ư? Biết đâu chính Watanuki lại đang vươn đến một con người lý tưởng. Chẳng hạn đối với nghệ thuật điêu khắc Hy Lạp, ta có thể bắt gặp vẻ đẹp song tính không hẳn là nam cũng không hoàn toàn là nữ. Quan Thế Âm Bồ Tát và Đại Thế Chí Bồ Tát đều sở hữu vẻ đẹp ấy. Nghĩ cho thấu đáo sẽ nhận ra đây mới là những hình thức cao quý nhất của loài người. Watanuki che đậy điểm yếu của mình chỉ vì sợ bị bỏ rơi thôi. Kỳ thực lấy danh nghĩa ái tình hòng sinh con đẻ cái chỉ là cái thú bốc đồng của loài súc sinh. Chứ điều đó đối với những ai trân quý tình yêu trong tâm hồn thì chẳng có nghĩa lý gì cả...

...Thế đấy ạ, Watanuki một khi đã biện lẽ là thuyết một hàng lý do lý trấu hùnh hồn mãi không thôi. Hắn bảo nếu Mitsuko cứ khăng khăng đòi chết thì hắn cũng sẵn lòng chết theo cho có đôi có cặp mặc dù tự hắn thấy chẳng cần phải đi xa đến thế. Nếu Watanuki tự sát ngay thì câu chuyện sẽ chuyển sang chiều hướng là hắn tuyệt vọng bởi khuyết tật sinh lý của mình. Hắn không thể chịu đựng nổi nữa. Watanuki không hèn nhát đến nỗi phải tự tử vì bị liệt dương, hắn muốn sống tiếp, làm những việc trọng đại để thiên hạ thấy mình cao cả hơn nhiều so với sinh hoạt tính tầm thường của con người. Nếu Mitsuko đã có đủ sức mạnh của ý chí để đối mặt với cái chết, tại sao cô không chịu kết hôn? Chắc chắn cô ý thức được rằng lấy một người chồng bất lực không có gì là đáng xấu hổ mà cô nên nghĩ rằng đó còn là sự hợp nhất cao quý của tâm hồn... Đành rằng mấy ai thấu hiểu được cho hai vợ chồng và họ sẽ phải đối mặt với nhiều trở ngại nên tất nhiên là không nên đem khuyết tật của Watanuki ra quảng cáo làm gì. Dù có dăm ba lời ong tiếng ve lọt ra ngoài thì cũng chỉ là đồn đại không có cơ sở, nếu có ai hỏi Mitsuko về Watanuki thì anh ta hi vọng cô sẽ nói chồng mình hoàn toàn bình thường...

Mâu thuẫn ghê gớm ở chỗ này - nếu Watanuki tin rằng mình

cao quý, không có gì phải hổ thẹn thì sao hẳn không thể đường đường chính chính mà cứ phải che đậy mãi? Hiện tại thì mối quan tâm duy nhất của hẳn dường như chỉ có làm sao để cưới Mitsuko một cách thuận buồm xuôi gió trước khi ai đó đứng ra ngăn cản. Mục tiêu thứ nhất là như thế, và để thực hiện được cái mục tiêu này thì cần dùng đến sự lừa dối. Nếu trong tâm hồn họ thanh cao hơn mọi lời sỉ vả thì có cớ gì lại để người khác ngăn cản cuộc hôn nhân này?

Mitsuko bảo: “Lừa ai thì lừa chứ cha mẹ em thì không dễ bị gạt đâu.” Watanuki bảo gia đình hẳn rất vui lòng đón một người con dâu thấu hiểu cái khiếm khuyết của con trai họ nên việc tối cần thiết là phải giấu nhẹm chuyện này với gia đình nhà gái, nếu không họ ắt sẽ phản đối. Chỉ cần Mitsuko đồng ý thì việc ấy thế nào cũng xong.

Mitsuko vặn lại: “Chẳng may cha mẹ em phát hiện ra thì sao?”

“Lo xa cũng chẳng ích gì phải không? Trong trường hợp đó chúng mình cứ thật thà cởi mở mà giải thích về tình cảm của hai đứa, em có thể nói là em không bao giờ lấy ai khác ngoài anh. Còn nếu cha mẹ em cứ một mực ngăn cấm thì bọn mình đi trốn rồi tự sát!”

Watanuki chắc không tưởng tượng được là bí mật của hẳn ai cũng biết, thậm chí còn dựa vào đó đặt thêm cho hẳn một cái hôn danh - hẳn chắc hẳn chỉ có vài bà chị ở xóm làng chơi biết được còn hẳn thì kín đáo nên không để lộ ra ngoài. Trên thực tế thì việc qua mặt cha mẹ Mitsuko để cưới nhau có vẻ không mấy khả thi. “Nhà trai” có mỗi bà mẹ Watanuki với một ông chú với tư cách giám hộ, nên Mitsuko chỉ cần gọi cho họ giải thích tình

hình và bảo: “Sắp tới nhà con có thể sẽ có lời với cô và chú, hi vọng cô chú ưng thuận” là bà mẹ đã sung sướng lắm rồi, còn ông chú chả đời nào vạch áo cho người xem lưng để làm hồng việc trăm năm của cháu. Nhưng Mitsuko định ninh rằng cha mẹ mình trước khi nói chuyện với đằng kia thể nào chẳng tìm hiểu gốc gác lí lịch Watanuki, rồi từ đó phát hiện ra sự thật. Thà cứ gặp nhau vụng trộm thế này thay vì châm ngòi cho sự phản đối quyết liệt không cần thiết có phải hơn không?

Watanuki bảo anh ta không có lý do trọng đại nào để xúc tiến việc cưới xin và cũng nhận ra làm vậy là đòi hỏi quá nhiều với một kẻ bất lực như mình, song Mitsuko không thể độc thân mãi, và anh ta sợ mất cô là điều không tránh khỏi. Ngoài ra những lý lẽ anh ta dùng để bào chữa hoàn toàn đối lập với tình cảm của mình. Nếu có thể, Watanuki muốn lấy vợ, sống như một người đàn ông bình thường không chỉ để lừa dối người đời mà còn để lừa dối bản thân, tự thuyết phục rằng mình đâu có gì dị biệt so với những người đàn ông khác. Chẳng những thế anh ta còn mơ tưởng đến độ muốn làm bọn đàn ông phải lác mắt vì đã lấy được một giai nhân như Mitsuko làm vợ kìa. Cho nên mặc dù căm ghét việc lập gia đình thì Watanuki vẫn sẵn lòng cưới Mitsuko.

“Cứ viện cớ nữa đi, nhưng gặp đám nào tốt thì em lại chẳng nhận lời ngay ấy chứ!”

Mitsuko cãi lại rằng kể cả cha mẹ ép uống cô vẫn sẽ không lấy ai khác, ngoài ra cũng chưa có gì phải vội vàng. Chẳng bao lâu khi cô bước sang tuổi hai mươi tư thì sẽ tha hồ tự do lựa chọn bạn đời. Nếu hẳn chịu kiên nhẫn một chút cơ hội của họ sẽ đến thôi... Còn nóng vội là tự đưa nhau đến chỗ tự vẫn, như vậy Mitsuko đã làm hẳn đồng ý đợi cô nàng.

Mitsuko kể với tôi rằng cô ấy cũng chẳng hiểu tình cảm của mình lúc ấy thế nào nữa, nhưng ban đầu cô chỉ cố gắng trấn an Watanuki rồi hi vọng bằng cách nào đó bỏ hẵn hẩn ta. Mỗi lần gặp Watanuki về, cô đều hồi hận và tự nhủ: “Rõ trở trêu! Bao nhiêu người đàn bà ghen tị với nhan sắc của mình, thế mà mình lại phải cặp kè với thằng ôn vật này. Mình phải dứt khoát cắt đứt với hẩn!” Nhưng lạ thay, sau hai ba bữa thì Mitsuko lại là người theo đuổi hẩn. Tuy nhiên nếu có hỏi Mitsuko rằng liệu cô yêu Watanuki thắm thiết hay không thì có vẻ là cô nhìn Watanuki đã thấy ghét, còn trong suy nghĩ thì cô khinh bỉ hẩn ta, xem hẩn ta là loại người vô liêm sỉ. Hai người thường xuyên hện hò nhưng thái độ không hề thân mật mà lúc nào cũng cự cãi vì những lời buộc tội, xỉ xói cũ rích: “Em bắt anh đợi đến bao giờ nữa?” hoặc: “Em đã tiết lộ bí mật của anh phải không?”

Bản thân Mitsuko chẳng muốn để lộ điều gì xấu xa ê chề về hai người mà cũng không cần phải nghe Watanuki mắng mỏ thêm nữa. Song cô ấy không thể giữ nổi mồm miệng với Ume, thế là Watanuki và Mitsuko lại được dịp tiếng bác tiếng chửi với nhau nảy lửa.

“Sao cô có thể kể một chuyện như thế với con ở cơ chứ!”

Mitsuko chẳng mảy may sợ hãi, mắng lại: “Anh là đồ lừa đảo, đồ đạo đức giả! Anh nói một đằng làm một nẻo! Giữa chúng ta không tình yêu thực sự.”

Bị dồn vào chân tường, Watanuki tức điên, mặt trắng bệch, hét to: “Tôi giết cô!”

“Muốn giết thì cứ ra tay. Tôi đã sẵn sàng chết từ lâu rồi.” Mitsuko đứng bất động, đôi mắt nhắm chặt.

Watanuki kiềm lại cơn giận.

“Hãy tha thứ cho anh, anh sai rồi.”

“Tôi không mặt dày mày dạn được như anh. Sự thật mà lộ ra ngoài tôi còn nhục nhã gấp mấy lần anh đấy! Lần sau đừng buộc tội tôi như thế nữa.”

Mitsuko nắm đằng chuôi. Watanuki không còn có thể đối đầu trực diện với nàng, song vì vậy hắn càng thủ đoạn hơn. Y bắt đầu làm đủ việc ám muội sau lưng Mitsuko.

Rồi cũng khoảng thời gian đó gia đình cậu M. bắt đầu bàn chuyện cưới xin... Lúc đó Mitsuko theo học Trường Mỹ thuật Nữ sinh để ra khỏi nhà và kiếm thời cơ gặp gỡ Watanuki. Mitsuko nói rằng chính cô đã tung tin đồn về cuộc tình đồng tính với tôi bằng cách gửi đi các bưu thiếp nặc danh. Nguyên do là bởi Watanuki đã ghen tuông lòng lộn sau khi nghe phong thanh chuyện ướm hỏi phía nhà M. Hắn thề độc sẽ không chịu để yên và đe dọa sẽ công khai quan hệ với Mitsuko lên báo. Không chỉ có thế, gia đình ông ủy viên cũng có tham gia cạnh tranh nên họ ráng sức bới lông tìm vết để phá hoại việc cưới xin của Mitsuko và cậu M.. Dĩ nhiên Mitsuko chẳng thiết tha gì cậu M., càng không để bụng thắng thua nhưng cô lo là lo việc điều tra của gia đình ông ủy viên có thể làm lộ bí mật của Watanuki và phơi bày tất cả ra ánh sáng. Đại khái cô đã cố ý lan truyền tin đồn về mình để che đậy chân tướng sự việc.

Thế đó, tiên sinh có thể nói rằng cô ta lừa tôi để lừa người khác, về phần mình, Mitsuko thích bị đàm tiếu là người đồng tính nữ hơn là ở tình cảnh nạn nhân của anh chàng lãng tử liệt dương, ái nam ái nữ. Nàng cảm thấy làm vậy thì thoát cảnh bị

người ta vạch mặt chỉ trán mà chế nhạo. Mọi chuyện bắt đầu từ lúc Mitsuko nghe ngóng được chuyện tôi vẽ bức tranh Quan Âm phỏng theo cô và bắt được phản ứng của tôi khi tôi ngang qua cô trên đường phố. Tuy nhiên tôi đã xem mọi việc quá nghiêm túc và mê mẩn đến nỗi Mitsuko chưa rõ đầu cua tai nheo đã phải lòng tôi rồi. Tôi cho rằng mình không phải quá ngây thơ, nhưng tình cảm trong lòng tôi thuần khiết lắm, thuần khiết hơn nhiều so với Watanuki, và thế là cô bị tôi thu hút - cô cũng nói rằng có một sự khác biệt lớn lao giữa việc trở thành món đồ chơi trong tay một gã hạ đẳng như hắn và được người cùng phận nữ nhi giống cô tôn sùng và thậm chí còn được vẽ như Quan Âm siêu phàm thoát tục. Cho nên từ ngày quen biết tôi, cô được phục hồi tự trọng cũng như lòng kiêu hãnh vốn có và một lần nữa thế gian trong mắt cô lại rực rỡ. Cô bảo Watanuki rằng mình chỉ lợi dụng lời ong tiếng ve để đánh lạc hướng dư luận và lấy tình bạn với tôi làm cái cớ để ra khỏi nhà thôi.

Watanuki không dễ gì chấp nhận lý do bề ngoài đó mặc dù anh ta ra vẻ đồng tình với cô. “Ờ, ý tưởng hay đấy.” Miệng nói vậy nhưng trong lòng hắn anh ta đang ghen lồng lộn và bắt đầu chờ đợi thời cơ chia rẽ chúng tôi. Bây giờ Mitsuko bắt đầu thấy chuyện ở Kasayamachi đáng ngờ. Vụ cờ gian bạc lận ở phòng bên, cuộc vây ráp của cảnh sát dễ thường hoàn toàn là do Watanuki và đám nhân viên trong quán trọ dàn dựng để dọa Mitsuko một phen rồi đem giấu tiệt quần áo của họ đi trong lúc hai người bỏ chạy... Chẳng là chiều hôm đó, trước khi đến nhà tôi Mitsuko đi mua sắm ở Mitsukoshi và vô tình gặp Watanuki. Cô nói với hắn là sau khi đến thăm tôi, cô nàng sẽ đến thẳng Kasayamachi và bảo hắn đợi ở đó. Watanuki trông thấy cô đang

mặc bộ kimono đôi của chúng tôi. Đây là cơ hội của hắn: ăn trộm được bộ kimono ấy nhất định sẽ khiến Mitsuko gọi cho Chị Hai, rồi từ đó gây mâu thuẫn giữa hai chị em. Trong lúc đợi người yêu ở quán trọ, hắn đã dúm tiền cho đám nhân viên và chỉ đạo bọn này - Watanuki thừa sức bày mưu và có dư thời giờ để thực hiện. Làm gì có chuyện cảnh sát dư hơi đi bắt người mặc kimono ăn cắp về đồn, hơn nữa họ còn để tâm đến việc gọi về nhà Mitsuko hay Watanuki chắc? Song lúc đó Mitsuko không may may nghĩ ngờ gì và cũng quá căng thẳng chẳng biết giải quyết thế nào.

“Chỉ còn một cách,” Watanuki tuyên bố. “Em gọi chị Kakiuchi, bảo chị ấy mang cái bộ kimono còn lại đến đây.”

Watanuki kể khác hắn. Mitsuko thuật lại với tôi rằng cô rối trí quá không nhớ nổi mình làm mất bộ kimono nào. Ngay cả sau khi nghe Watanuki xúi, cô vẫn nói: “Em không thể bắt Chị Hai làm vậy được.”

Nhưng Watanuki ép cô bằng được.

“Thế em đi trốn với anh, hay là muốn gọi điện nào?”

Mitsuko tuyệt vọng rồi. Cô ấy thà chết còn hơn bỏ trốn với hắn. Gặp đường cùng cô bèn chạy đến cái điện thoại. Mặc dù Mitsuko có thể cố gắng đuổi Watanuki đi đâu đó cho khuất mắt tôi, nhất là ở một nơi như thế nhưng cô cuống quá chẳng nghĩ ra là phải bảo hắn đi trước hoặc hẹn tôi ở một quán cà phê gần đó.

Watanuki giục Mitsuko quỳnh quáng cả lên nhằm mục đích này. Lúc tôi đến, cô bảo cô không còn mặt mũi nào nhìn tôi cả.

Hắn nói: “Núp vào đâu đi hăng, để anh dàn xếp vụ này cho.”

Và Watanuki đã giở mọi thủ đoạn để đóng vai người yêu Mitsuko và dẫn dụ tôi bằng những lời giải thích cũng như câu hỏi thâm hiểm của hắn.

“Chính là Watanuki bày ra. Thực tình mãi đến lúc ấy hắn đâu có biết nhiều về Chị Hai đâu.” Mitsuko nói.

“Ờ, thế là hắn cố ý xỏ mũi chị phải không?” Tôi hỏi. “Chị cứ tưởng hắn nói tình cảm em dành cho chị là hoàn toàn chân thật chỉ để chế nhạo chị thôi.”

“Vâng, hắn còn làm thế để chọc giận chị nữa Chị Hai ơi. Em ngồi sau cửa kéo nghe thấy hết, chỉ biết chửi thầm trong bụng thằng cha bịp bợm đó và mong chị không mắc lừa hắn...”

Biết mình bị lừa, Mitsuko nổi trận lôi đình với Watanuki nhưng khi vật cản không còn thì anh ta càng tích cực đeo bám cô hơn. Nếu cô buộc tội anh ta là đồ dối trá, thì anh chàng cũng trả treo lại rằng chính cô mới là người nói dối. “Em đã nói dối để lừa anh đúng không?” Lúc nào anh ta cũng có ác cảm với tôi và Mitsuko. “Anh đảm bảo là em không cắt đứt với chị Kakiuchi chỉ vì chuyện đó, chắc chắn em vẫn còn qua lại với chị ta.”

Watanuki đã nhận ra chúng tôi không còn là bạn, nhưng vẫn không thôi ghen bóng gió hoặc là anh ta chỉ vờ vĩnh ra vẻ bức xúc.

“Sao anh không cư xử như đàn ông thay vì cứ lải nhải mãi về một chuyện đã rồi?” Mitsuko bắt bẻ.

“Không, không, chưa xong đâu... Chắc em đã bép xép bí mật của anh với chị ta.”

Trên thực tế, đó là điều hấn lo sợ nhất. Nếu điều đó xảy ra, hấn cảnh báo Mitsuko là sẽ trả thù chúng tôi.

“Anh ăn nói hồ đồ! Tôi có thể kể với chị ấy gì chứ, trong khi cố giấu kín quan hệ của chúng ta? Anh đã gặp chị ấy, anh chắc phải nhận ra từ thái độ của người ta chứ.”

“Ánh mắt chị ta nhìn anh có chút gì đó nghi ngờ.” Hấn trả lời.

Watanuki nói dối quen mồm đến nỗi hấn không tin ai cả, nhưng lần này hấn có lý do để nghi ngờ chứ không chỉ do bản tính đê tiện của hấn. Vì hấn biết quan hệ của tôi với Mitsuko nên hấn cho rằng tôi cũng biết quan hệ của hấn và cô nàng, thành thử tôi không biểu hiện ghen tuông bởi tôi yên tâm, bởi Mitsuko đã phím cho tôi rằng hấn không phải đàn ông trọn vẹn. Nếu không, tội gì tôi không vạch mặt chúng nó? Đó là nguyên cớ Watanuki bày mưu nhử tôi đến nhà trọ Kasayamachi, để tôi thấy rằng một người đàn ông đưa bạn gái đến những nơi như thế thì lẽ nào sinh lý lại có vấn đề.

Giả sử Watanuki thẳng thắn đến cầu xin Mitsuko chia tay tôi, thì cô ấy cũng đã thuận lòng chấp nhận. Nhưng một khi đã bị lừa và bị buộc tội là phản bội anh ta, thì cô ấy lại nảy sinh ý muốn chống đối để lật ngược thế cờ. Thấy rằng đã để Watanuki chen vào giữa tình cảm của mình với Chị Hai, Mitsuko lại càng quyến luyến với tôi hơn. Cô ấy muốn làm tất cả để hàn gắn với tôi, hoặc ít ra là để gặp tôi dù chỉ là lần cuối. Song nếu cô ấy đến nhà Chị Hai thì thế nào cũng bị cự tuyệt thẳng thừng, với lại, cô ta tự bào chữa kiểu gì? Bất luận cô ấy có nói gì đi nữa thì tôi vẫn không thể bị lung lạc.

Vò đầu bứt tai chán chê thì cô nàng nhớ ra cuốn sách nợ... Mitsuko dĩ nhiên chẳng cần dùng gì đến và đã cho cô Nakagawa mượn. Khi đã có ý tưởng trong đầu, cô ấy khởi sự dành mấy ngày để lập kế hoạch hành động - chẳng hạn dàn dựng cuộc gọi từ bệnh viện SK, vân vân. Lẽ thường Mitsuko tự lập mưu chẳng cần ai tham mưu, nhưng cô ấy quyết định rằng cần có giọng đàn ông gọi điện, nên đã tin cần nhờ Ume huy động thêm anh thợ giặt nữa.

“Mọi nỗ lực của em cũng chỉ để làm chị quay lại. Bây giờ ngồi nhớ lại đến màn kịch đó, cái cách em vật vã rồi trợn mắt ấy, so với dân chuyên nghiệp cũng không đến nỗi tồi!”

Vâng, Mitsuko đã thừa nhận mình đóng kịch để bịp tôi đây, song cô nàng cho rằng tôi đã hiểu động cơ, thậm chí thông cảm cho cô ấy chứ không hề oán trách đổ lỗi cho cô.

Cơ mà chẳng mấy chốc Watanuki biết chuyện chúng tôi quay lại với nhau. Mitsuko muốn cho Watanuki thấy cô đã tương kế tựu kế, cho hắn ném mùi gậy ông đập lưng ông thế nào nên thay vì giấu nhem đi cô nàng lại nôn nóng muốn xem phản ứng của hắn khi phát hiện sự thật.

“Dạo này em quay lại với chị ta phải không? Đừng cố tình giả vờ giả vịt, anh biết hết rồi.”

Mitsuko lạnh lùng đáp: “Ồ, em có giả vờ đâu. Đằng nào anh chẳng nghi ngờ em, thế thì tội gì em không gặp chị ấy.”

“Sao em lại lén lút sau lưng anh?”

“Em có lén lút sau lưng anh đâu. Chẳng giấu gì anh, em sẽ kể anh nghe mình đã làm gì, phần anh, anh cứ nghi thoải mái nhé.”

“Đúng, nhưng không phải em giữ im lặng mãi đến giờ sao?”

“Tại sao lại không? Em không phải báo cáo tất tậ với anh.”

“Ngay cả một việc quan trọng sao? Chắc còn có gì mờ ám đây.”

“Tôi đã bảo anh là tôi đi gặp chị ấy còn gì?”

“Nói là đi gặp thôi chưa đủ. Ai trong các người chủ động trước thì nói ra đi.”

“Tôi đã đến xin lỗi chị ấy, chị ấy đã tha thứ cho tôi rồi.”

“Cái gì cơ! Sao mà phải xin lỗi?” Watanuki la lớn.

“Anh hỏi tôi quên chị ấy làm sao được khi mà tôi gọi chị ấy lặn lội đến nhà trọ lúc đêm hôm để mượn quần áo, mượn tiền? Anh vong ơn bội nghĩa còn tôi thì không.”

“Chúng ta mượn chị Kakiuchi cái gì hôm sau anh đã gửi trả qua bưu điện hết rồi. Em không cần phải cất công cảm ơn người đàn bà khó ưa ấy.”

“Ờ hay, lúc ấy anh nói gì với chị tôi nhỉ? Không phải anh đã chấp tay cúi đầu trước ‘người đàn bà khó ưa’ kia cầu xin sự giúp đỡ ư? Này thì: ‘Tôi có mệnh hệ gì không quan trọng, chỉ cần chị đưa Mitsuko về nhà an toàn là tôi sẽ biết ơn chị suốt đời!’ mà bây giờ thì anh lại nói một nẻo! Anh cứ thử nghĩ xem, ngay từ đầu chẳng may bộ quần áo anh gửi trả lại lọt vào tay chồng chị Kakiuchi thì sao? Anh nói gì thì nói, chúng mình vẫn mang ơn chị ấy - anh là đồ bạc bẽo! Càng hiểu ra sự việc, tôi càng ngờ vực anh đang âm mưu gì đó...”

Watanuki có vẻ giật mình. “Anh đang âm mưu cái gì đó ư? Âm mưu nào thế?”

“Tôi không biết, nhưng rõ rệt cười, anh một mực cho rằng chúng tôi đã ân đoạn nghĩa tuyệt, mặc dù tôi còn chưa nói gì với anh? Nếu anh tưởng tôi sập bẫy của anh thì anh nhầm rồi.”

“Anh vẫn không hiểu em đang nói về cái gì hết!”

“Ờ, thế thì tại sao cảnh sát không trả lại quần áo bị đánh cắp của chúng ta?”

“Chuyện lâu lắc rồi, anh biết sao được?” Câu hỏi của Mitsuko có vẻ đã động chạm Watanuki và anh ta giả lả với một nụ cười bên lên. “Anh không hiểu sao em cứ bức bối như vậy, còn giấu gì nữa thì nói ra và đừng có đay nghiến anh nữa.”

Nhưng Watanuki không phải loại người dễ dễ yên. Một ngày sau hẳn bởi lại chủ đề này nhưng với một giọng thờ lợ: “Chị Kakiuchi tử tế nhưng mà hơi khắt tính thì phải, chẳng hiểu sao em chơi với chị ấy được! Bữa nào dạy anh với!” hay “Trông em nhu mì thế mà xem ra đào để gớm... Bọn đàn bà ở các khu ăn chơi còn thua em xa lắm!” Sau khi nghe mấy câu khen dẫu, Mitsuko thấy mình cũng nên nhượng bộ mà cho Watanuki hay mình đã dụ được Chị Hai tha thứ ra sao.

“Em học đâu cái trò đóng kịch ấy?”

“Học anh chứ ai!”

“Lạ đời chưa! Anh tưởng chính em mới là người chơi xỏ anh đấy chứ.”

“Đây, anh lại nổi máu đa nghi rồi. Tôi đi gạt người lần đó là lần đầu.”

“Tôi không hiểu tại sao cô phải giở đủ thủ đoạn để làm hòa với chị ta như thế?”

“Thì anh chả nói với Chị Hai là anh sẽ không để bụng còn gì? Hôm nọ anh còn bảo ba chúng ta phải kết bạn mới được.”

“Tôi phải nói thế nếu không chị ta khùng lên sẽ sinh sự.”

“Anh lại nói dối nữa. Chính anh đã gài chị tôi. Anh dàn cảnh đêm hôm đó tôi biết hết rồi nhé.”

“Tôi vẫn không hiểu cô đang nói gì?”

“Nghe này, con giun xéo lắm cũng quằn, anh lừa đảo người ta như thế ắt người ta không để anh yên đâu.”

“Cô không có chứng cứ tố cáo việc tôi làm mà cô gọi là lừa đảo đó. Không phải chính cô mới đáng ngờ sao?”

“Cứ cho là thế đi. Nhưng việc đã đến nước này tôi nghĩ anh cũng phải làm bạn tử tế với Chị Hai như đã hứa! Anh tin hay không thì tùy, nhưng trước mặt chị ấy tôi chưa bao giờ nói xấu anh...”

Mitsuko nhanh trí bảo Watanuki rằng một trong những lý do cô nàng đem câu chuyện hi hữu đó ra nhử tôi chẳng qua là để bao che cho tình trạng nhục nhã của hấn, muốn tôi tin rằng hấn hoàn toàn bình thường. “Em đã phải lao tâm khổ tứ giữ gìn danh dự cho anh, sao anh không thể bao dung hơn một chút, xem ba chúng ta như bạn bè?”... Mitsuko đã tóm được gáy hấn, vừa đâm vừa xoa:

“Chừng nào em gặp anh ở quán trọ thì em cũng phải rủ cả Chị Hai nữa.” Và cô nói với hấn rằng, nếu hấn ta chõ mũi vào mối quan hệ của chúng tôi một lần nữa, thì người Mitsuko bỏ là hấn chứ không phải tôi. Mitsuko đã rạch ròi như thế.

Watanuki không còn gì để nói nữa.

“...Chị Hai có biết không, tuy chúng mình thân nhau nhưng khi phải thú nhận những điều này với chị em vẫn cảm thấy vô cùng nhục nhã, chỉ sợ chị sẽ quay lưng với em. Em khổ tâm lắm chị ơi, nhưng hôm nay em phải nói cho chị biết tất cả!”

Mitsuko úp mặt vào lòng tôi, nước mắt của nàng tuôn trào. Tôi không biết phải an ủi Mitsuko thế nào - người con gái lúc nào cũng rạng rỡ, phấn chấn với ánh mắt đầy kiêu hãnh trong lòng tôi đâu phải là người yếu đuối, dễ gục ngã vì ám ức. Thật bàng hoàng khi phải thấy tạo vật lộng lẫy ấy không còn chút tự tin nào nữa, sụp đổ trong nước mắt. Mitsuko bảo rằng cô ương ngạnh đến nỗi không muốn để ai thấy mình khổ sở bất kể nội tâm tan nát đến đâu, cũng may có tôi chứ không thì cô còn phải chịu đựng đến thế nào. Nhờ có tôi mà Mitsuko có thêm nghị lực vượt qua bất hạnh to lớn này, sự hiện diện của tôi làm tâm trạng cô vui vẻ, quên đi lo âu. Nhưng rốt cuộc hôm nay, vì lý do nào đó nỗi buồn đã chiến thắng và cô không thể dùng ý chí đơn thuần để chống chọi nữa, giây phút tức nước vỡ bờ đã tới, những dòng lệ bị kìm nén từ lâu được dịp tuôn trào.

“Chị Hai ơi, xin chị rủ lòng thương... trên đời em chỉ còn biết tin vào chị, xin chị đừng vì những điều em vừa nói mà oán ghét em!”

“Cái gì khiến chị thay lòng đổi dạ được nào? Em thú nhận tất cả với chị, chị còn gì vui hơn. Em không tưởng tượng nổi chị hạnh phúc thế nào khi có được niềm tin của em đâu!”

Bấy giờ cô nàng đã tỉnh tâm lại nhưng vẫn còn nức nở một hồi, cô quay sang bảo tôi rằng vì Eijiro mà từ nay về sau đời cô là bể khổ không còn tương lai hay hi vọng gì nữa. Cô thà chết còn hơn lấy thằng đàn ông đó. Liệu tôi có thể nghĩ ra cách nào giải thoát Mitsuko khỏi hấn không? Mitsuko cầu xin tôi hãy tìm cho cô ấy một lối thoát.

“Đến nước này thì chẳng giấu gì em, sự thật là chị đã kết nghĩa chị em với Eijiro. Bọn chị đã trao đổi giao kèo ghi rõ các điều kiện chi tiết.”

Và tôi kể cho Mitsuko chuyện xảy ra hôm trước.

“Em biết ngay mà!” Mitsuko kêu lên. “Chị hứa hẹn thế nào thì hấn vẫn sẽ nghi ngờ bí mật của mình rồi sẽ bại lộ, hấn gài bẫy chị há miệng mắc quai đó. Watanuki muốn kéo chị theo cùng nếu hấn phải từ bỏ em...”

Tôi nhớ lại sự ngạc nhiên của Watanuki lúc tôi bảo hấn rằng tôi mới nghe tin Mitsu có mang. “Chị vừa mới biết hả?” Hấn gằn giọng, hai con mắt đỏ ngầu còn môi tái nhợt. “Mitsuko có nói lý do tại sao không thể có mang không? Hay là có trục trặc về đường sinh nở?”

Thế rồi giữa buổi nói chuyện đó hấn đã hơn một lần thở dài ai oán: “Ôi khốn nạn cái thân tôi!”

Tôi cứ tưởng tiếng kêu ai oán đó chỉ là một lời thỉnh cầu lòng thương hại lộ liễu, song có lẽ dù vô liêm sỉ đến đâu, Watanuki cũng vật vã với nỗi sầu ai bí mật của mình và không kìm được

việc thể hiện sự cô đơn y vẫn cố che giấu người đời. Y ranh mãnh thăm dò tôi bằng những câu hỏi của mình: “Sao Mitsuko không nói với chị chuyện cô ấy có bầu? Tại sao cô ấy lại phải nói dối ngay cả với chị?” Rồi: “Cha Mitsuko thế nào cũng nổi điên... Nếu Mitsuko có bầu, nhất định đứa bé cũng bị đem cho đi làm con nuôi.”

Như thế đã đủ tồi tệ, nhưng còn có những điều khoản đặc biệt trong thỏa thuận. “Đọc lại em thấy rõ ràng vụ này chị có lợi hơn em. Cũng chỉ để chị thấu được tấm lòng thành của em thôi.” Hẳn đã nói như vậy. Nhưng nếu hẳn không tư hào đến quyền lợi riêng thì sao lại phải dùng những lời lẽ nhảm nhí đó để thuyết phục tôi chứ? Từ bao giờ Watanuki đã có ý định lợi dụng lời thề kết nghĩa giữa hẳn và tôi? Tiên sinh thử đọc mấy điều này mà nghĩ xem: “Chị Hai sẽ phát huy mọi nỗ lực để cho em trai và Mitsuko được kết hôn danh chính ngôn thuận.” Còn nữa: “Nếu em trai bị bỏ rơi thì Chị Hai cũng sẽ cắt đứt quan hệ với Mitsuko.” Và đây: “Không bên nào được phép đơn phương thực hiện những hành động như bỏ trốn cùng Mitsuko và che giấu tung tích hai người, hoặc tự tử cùng với Mitsuko mà không được sự đồng ý của bên kia.”

Theo Mitsuko, cái điều mấu chốt nói trên chính là thứ mà Watanuki để ý đến, các điều khoản còn lại chỉ là thêm vào cho có. Là người rành luật pháp, Watanuki chẳng khó khăn mấy để soạn ra một văn bản tỉ mỉ đến thế. Nhưng trên thực tế thái độ của Mitsuko với hẳn ngày một khó lường, hẳn không thể đoán biết cô sẽ làm gì. Vì vậy, dường như mọi kế hoạch của hẳn đều phát sinh từ nỗi lo ngại tình hình sẽ đi từ xấu đến tồi tệ.

Khoảng thời gian trước đó không lâu khi tôi, Mitsuko và

Watanuki đến nhà hát Shochiku cùng nhau, thì chính Mitsuko là người đứng ra rủ rê.

Mitsuko bảo: “Sao anh không chịu khó gặp Chị Hai một lần thay vì cứ khư khư thành kiến với chị ấy? Vài câu trao đổi là anh có thể biết chị ấy là hạng người nào, có biết bí mật của anh không.” Mitsuko tưởng làm thế thì hẳn sẽ không dám bàn bạc riêng với tôi nữa, nhưng tối hôm ấy hẳn ít lời và rầu rĩ khác thường.

“Em có cho rằng hẳn vờ im lặng vì đã có ý định lén lút gặp chị sau lưng em không?” Tôi hỏi.

“Em chịu, nhưng lúc nào anh ta cũng lo em sẽ ruồng bỏ anh ta rồi trốn đi với Chị Hai.”

“Chị dám chắc là một khi không thể lấy được em thì hẳn không muốn qua lại với chị đâu. Hẳn thế nào cũng nói là không cần chị nữa”.

“Watanuki đem chuyện cưới xin ra chỉ để tự thuyết phục bản thân chứ thâm tâm hẳn còn chẳng tin là lấy được em. Hẳn biết em thà chết chứ không thể bị ép uống mà lên xe hoa với hẳn. Nhưng có Chị Hai ở đấy, hẳn sẽ yên tâm không có người đàn ông khác hót tay trên mình, thành thử hẳn muốn duy trì tình trạng này.”

Ngày hôm đó Watanuki đã chờ đợi Mitsuko, nhưng cô nói rằng cô không muốn nhìn thấy hẳn và hy vọng tôi có thể đuổi hẳn đi. Tôi bảo Mitsuko rằng như vậy chỉ tổ làm hẳn sinh nghi, khiến sự việc trầm trọng hơn. Nên chẳng là đừng đả động tới những chuyện chúng tôi vừa bàn và để tôi tìm cách nào đó để Mitsuko có thể cắt đứt với hẳn, dù có phải thí cái mạng này!

Trong tình thế bắt buộc tôi có thể giết hấn nữa kìa! Bây giờ tôi và Mitsuko đều giọt vắn giọt dài nhưng tôi đã cố hết sức để động viên cô ấy trước khi về.

...Dựa vào ngày tháng của giao kèo - ngày 18 tháng Bảy - có lẽ vào hôm sau tức ngày 19, tôi và Mitsuko nói chuyện. Cùng lúc chồng tôi vừa giải quyết xong một vụ việc đã làm anh ấy bận rộn một thời gian và đề xuất một chuyến đi nghỉ mát cho hai đứa.

“Năm nay mình đi Karuizawa nhé?” Anh hỏi.

Tôi hoàn toàn không muốn đi. Tôi trình bày với chồng rằng, những ngày này Mitsuko rất đơn độc, tình trạng của cô không cho phép cô đi đâu cả và rồi cứ nói mãi là mình rất ganh tị với tôi. Nếu bắt buộc, tôi muốn đợi đến khi trời mát mẻ hơn và chọn chỗ núi non gần gần như ở Hakone chẳng hạn. Nhà tôi xem chừng thất vọng nhưng tôi kệ anh ta, tiếp tục đến Kasayamachi mỗi sáng sau khi anh ấy ra khỏi nhà. Đạo ấy Mitsuko cũng đã đổi khác, hiền lành và mong manh hơn, từ một người đẹp ghê gớm đáo để bông nhu mì, mỗi lần gặp tôi, ánh mắt cô nàng hoang mang lo lắng như con bồ câu bị chim ưng rình rập, không còn dấu vết của nụ cười tươi rói ngày nào nữa. Tôi thấy như sự lo lắng đang nuốt chửng mình, tôi đã cố gắng nhưng không thể phủ nhận ý nghĩ Mitsuko sẽ làm chuyện dại dột.

“Mitsu, em hãy cố tươi tỉnh một chút trước mặt Eijiro. Em mà cứ thế này, hấn lại sinh nghi thì không thể đoán được hấn sẽ làm gì. Chị hứa với em là sẽ tìm cách đối phó với hấn, xong việc thì hấn không còn dám chường mặt ra đường nữa! Chị biết là em khổ sở lắm nhưng hãy chịu khó thêm ít lâu.”

Nhưng tấn công Watanuki thế nào đây? Hấn quá rành việc

thao túng, giật dây người khác còn tôi thì nào biết gì. Tôi mạnh miệng như vậy chứ giả sử hẳn đứng đợi tôi ngay con phố ngoài quán trọ thì tôi còn chẳng biết phải nói gì nữa. Chối bỏ bản giao kèo bịp bợm ấy không có gì đáng xấu hổ cả, nhưng tôi mơ hồ vẫn thấy ân hận vì đã bội ước nên mỗi khi bước ra đường, tôi muốn rùng mình khi tưởng tượng ra tiếng gọi “Chị Hai” kinh tởm của hắn từ phía sau. May mà tôi không gặp phải chuyện ấy. Sau khi tuyên thệ, Watanuki có vẻ yên trí vì đã thực hiện được mục đích nên không lộ mặt ra. Số tôi thế mà có phúc.

Trong khi đó ngày nào Mitsuko cũng hỏi tôi đã nghĩ ra kế gì chưa. “Em chịu hết nổi rồi Chị Hai!” Cô bảo. Cuối cùng cô đề ra kế hoạch bắt đắc dĩ là rủ Watanuki đi trốn. Mitsuko sẽ cho biết trước địa điểm hai người bọn họ nướng nấu rồi đợi thời cơ chín muồi cho báo chí làm loạn lên, còn tôi chỉ cần dẫn cảnh sát vào tóm là xong... Watanuki sẽ không dám lảng vảng quanh Mitsuko sau vụ đó nữa. Còn Mitsuko thì đã sẵn sàng hi sinh thanh danh của mình rồi.

“Hình như Watanuki đoán ra được những điều chị em mình tâm sự, phải hành động nhanh lên.” Mitsuko nói.

“Nó mà biết thì đã đến hoạn hộc chị về giao kèo kết nghĩa đó. Kế hoạch của em là nước cờ cuối cùng, ta cứ đợi đã.”

...Sự thực là tôi đã rất lo lắng, đã định đến xin lời khuyên của tiên sinh lần nữa, song lại không đủ can đảm và con Ume nói nó cũng không biết phải làm thế nào. Gặp đường cùng tôi nghĩ mình đành phải nhờ đến chồng. Tôi có thể thú nhận mình đã gian dối ở chừng mực nào đó để xem anh ấy có biết công cụ pháp lý nào bảo vệ được tôi và Mitsu không, mà biết đâu tôi còn thuyết phục được chồng thông cảm với Mitsu thì sao.

Nhưng rồi một ngày, trong lúc tôi đang ở nhà trọ Kasayamachi thì bỗng đâu nhà tôi xuất hiện không hề gọi điện báo trước. Lúc ấy khoảng bốn rưỡi, anh ấy đang trên đường về nhà từ sở làm. Tôi đang ở cùng Mitsuko thì cô hầu gái chạy vội lên lầu gọi:

“Cô Kakiuchi! Chồng cô đến rồi, ông nói muốn gặp hai người - con phải làm gì đây ạ?”

Mitsuko và tôi dờ dẫm nhìn nhau.

“Thế quái nào anh ta lại đến đây? Thôi, để chị xuống nói chuyện. Mitsu cứ ở đây.” Và tôi đi ra cửa.

“Chỗ này khó tìm thật!” Chồng tôi bảo, anh ta đứng bên cửa lưới ở lối vào. Theo như lời nhà tôi thì anh ấy vừa ở ga Minatomachi về để đến thăm ai đó ở Ise, trong lúc đi dọc theo Shinsaibashi về nhà, anh nhớ ra Mitsuko nghe đâu ở gần đây. Anh ấy nghĩ chắc tôi cũng đang ở đó thế là nảy ra ý định ghé qua. Vì tôi đi thăm Mitsuko thường xuyên nên chồng tôi tuy không có liên quan gì nhưng cảm thấy nhân tiện đi qua khu này mà không vào hỏi thăm hai người thì cũng bất nhã. Anh ấy chỉ muốn thể hiện tôn trọng Mitsuko cũng như hỏi han tình hình cô ấy, nếu được thì đưa cả hai chị em đi ăn tối. “Mitsuko không thể ra ngoài một chút à?” Chồng tôi hỏi nghe thật ngây ngô. Nhưng tôi ngờ rằng còn có gì khác nữa.

“Gần đây bụng Mitsu lớn quá thành thử không muốn gặp ai. Em nó còn không nghĩ đến chuyện ra ngoài.”

“Vâng, nếu vậy thì tôi chỉ nói chuyện với cô ấy một chút thôi.”

Tôi không thể từ chối anh ấy.

“Mình để tôi đi xem cô ấy thế nào đã.”

Bảo chồng xong, tôi lên hỏi Mitsuko: “Chúng mình làm gì bây giờ?”

“Chúng mình nên làm gì đây?... Chị nói gì với anh nhà vậy?”

“Chị nói bụng em giờ lớn lắm nên không dám gặp ai, nhưng anh ấy cứ đòi gặp bằng được.”

“Chắc anh nhà có cái lý của mình.”

“Ờ, chị cũng nghĩ vậy.”

“Em nên gặp anh ấy thì hơn... Em đã hỏi Haru, cô ấy gợi ý lấy dải đệm thắt lưng cuộn quanh bụng rồi mặc đè kimono lên. Thử xem sao - bây giờ em lại còn phải độn bụng nữa cơ đấy!”

Mitsuko mượn tấm đệm từ Haru - một trong số các cô hầu phòng, và bảo cô ta chuyển lời tới khách là chịu khó đợi dưới nhà. Tôi bắt đầu giúp Mitsuko mặc quần áo, thì Haru trở lại bảo: “Thưa các chị, tôi có bảo nhưng ông ấy không muốn vào. Ông ấy nói chỉ cần chào nhau ngoài cửa một hai phút gì đấy thôi.”

“Thế thì phải nhanh nữa lên!” Tôi, Mitsuko và cô hầu phòng đồng thanh, nhanh chóng hoàn thiện cái bụng giả của Mitsuko. Nếu lúc ấy đang là mùa đông thì bịp chồng tôi sẽ dễ hơn, nhưng bây giờ Mitsuko chỉ mặc một cái áo lót mỏng và bộ kimono không xếp li mùa hè bằng lụa Akashi nên có cổ thể nào nom cũng chẳng ra dáng bà chứa gì hết.

“Chị, chị nói với anh ấy là em chứa mấy tháng?”

“Chị không nhớ chính xác nhưng chị nói với anh là bụng em to lắm, thế thì phải sáu hay bảy tháng.”

“Như thế này chả biết đã giống sáu tháng chưa nhỉ?”

“Phải nhồi sao tròn thêm chút xíu.”

Nói xong cả ba người đều cười khúc khích.

“Sao không độn thêm ít nữa nhỉ?” Haru bảo, rồi quay trở lại

với khăn tắm và những thứ khác.

“Xuống nhà bảo anh ấy là cô Mitsuko nói không muốn bị người ngoài trông thấy.” Mitsuko nói. “Bảo là cô ấy hầu như không bao giờ ra cửa trước và mời anh ta vào đây. Tìm phòng nào tù mù nhất để tôi không bị lòi đuôi ra.”

Sau khi để anh ta chờ đợi khoảng nửa giờ, chúng tôi cố gắng hoàn thành cái bụng bầu sáu tháng cho cô ấy và đi đến gặp anh ta.

“Em đã bảo Mitsuko là sao cũng được nhưng cô ấy nặng nề đòi thay một bộ kimono tử tế thì mới dám gặp mình.” Tôi vừa giải thích vừa nhìn mặt chồng thăm dò phản ứng.

Chồng tôi ngồi cứng ngắc trong bộ âu phục, hai đầu gối chụm vào nhau, chiếc cặp táp để bên cạnh.

“Tôi xin lỗi vì đã làm phiền,” anh ấy nói với Mitsuko. “Bấy lâu nay đã muốn đến thăm cô, giờ nhân tiện tôi ghé qua.” Chẳng biết có phải do óc tưởng tượng của tôi hay không mà dường như chồng tôi cứ nhìn chăm chăm vào bụng Mitsuko.

“Anh tử tế quá,” Mitsuko nói. “Em chỉ ái ngại mình làm khó cho Chị Hai.” Mitsuko lí nhí mấy lời đưa đẩy nhằm xin lỗi vì đã làm hư kế hoạch nghỉ mát của vợ chồng tôi rồi thì ca ngợi tôi đã hạ cố đến thăm hỏi động viên cô nàng thế nào. Suốt buổi Mitsuko đã kín đáo che bụng bằng một chiếc quạt, còn Haru ranh mãnh chọn đúng cái phòng tối nhất đến nỗi giữa ban ngày cũng cần phải tắt đèn. Mitsuko ngồi tít trong góc xa nhất, vừa thở hổn hển vừa toát mồ hôi hột vì bí bách và nóng nực với đông vải độn trong người. Trông cô nàng cũng ra dáng bà bầu lắm. Một màn kịch không chê vào đâu được, tôi nghĩ thế.

Chồng tôi sớm đã đứng dậy để quay về: “Tôi thực sự rất xin lỗi vì đã làm phiền cô, bao giờ ra ngoài được mong cô hãy đến thăm vợ chồng tôi.” Sau đó, anh ta nói cộc lốc với tôi: “Muộn rồi, sao mình không về cùng luôn?”

Tôi bảo Mitsuko: “Hình như có biển, chị phải về đây. Ngày mai nhớ chờ chị ở đây nhé.”

Tôi miễn cưỡng rời quán trọ với chồng. “Ta về bằng xe buýt thôi,” chúng tôi cùng đi bộ đến bến Yotsubashi, rồi bắt tàu Hanshin. Suốt chặng đường nhà tôi im lặng đáng sợ, mặc cho tôi gợi chuyện, anh ấy cứ im phăng phắc.

Vừa đặt chân vào nhà, anh ấy đã yêu cầu tôi cùng đi lên gác ngay lập tức, còn không buồn thay áo mà đã rầm rập leo lên cầu thang. Tôi bước theo và chuẩn bị tinh thần cho điều tồi tệ nhất. Anh ấy đóng sầm cửa lại, kéo một cái ghế đối diện và bảo tôi ngồi xuống. Một lúc lâu, anh ta không nói năng gì như thể đang suy nghĩ mông lung lắm và thở phì phò.

Tôi đành lên tiếng phá vỡ sự im lặng nặng nề:

“Anh nói đi, sao bỗng dừng anh lại đến quán trọ vậy?”

“Hừm...” Với bộ mặt ưu tư, anh ấy đáp: “Tôi có thứ này muốn mình xem.” Anh ấy rút từ trong túi ra một chiếc phong bì và trải tờ giấy ra trước mặt tôi. Vừa nhìn thấy, tôi đã mặt cắt không còn giọt máu. Thế quái nào anh ấy lại có được cam kết này? “Đây là chữ ký của mình đúng không?” Chồng tôi nhấn mạnh, đẩy bản giao ước về phía tôi.

“Xin cho cô hay là tùy vào thái độ của cô thôi, chứ tôi không muốn vì chuyện này mà nổi khùng lên.” Nhà tôi nói tiếp. “Nếu cô thắc mắc làm sao tôi có được bản giao kèo này, tôi sẽ cho cô

biết. Song trước hết tôi muốn cô làm rõ chữ ký trong này của cô thật hay là giả mạo.”

Watanuki đã bán đứng tôi! Tờ cam kết của tôi đã được cất vào ngăn kéo khóa lại, chắc chắn đây là của Watanuki, hẳn bày đặt viết cam kết chỉ nhằm vào mục đích này! Dĩ nhiên tôi đã nghĩ đến việc nhờ chồng can thiệp, cũng như trình bày cho anh ấy về chuyện của Mitsuko nhưng sau cuộc viếng thăm đột xuất của anh ấy ở nhà trọ Kasayamachi, tôi không thể nào nói với anh ấy rằng cái thai kia là giả, làm thế khác nào đổ thêm dầu vào lửa. Biết thế tôi đã thành thật thú nhận trước chồng từ đầu rồi!

“Nghe này, cô bất hợp tác thì tôi không biết phải tin vào đâu nữa. Cô nói thật với tôi có phải tốt hơn không?”

Chồng tôi đã cố kiềm chế cơn giận của mình, anh ấy dịu giọng nói khẽ: “Mình giữ im lặng thì tôi xin hiểu là mình đã ký vào giao ước này.”

Sau đó, anh ấy bắt đầu cho tôi biết những gì đã xảy ra. Sáu ngày trước, Watanuki bỗng dưng xuất hiện tại văn phòng của anh ấy ở Imabashi đòi gặp mặt. Không biết Watanuki tìm đến vì việc gì, anh ấy bèn mời hẳn vào phòng tiếp khách và hỏi chuyện.

“Thực tình hôm nay tôi đến quấy quả ông cũng vì một yêu cầu cấp thiết.” Watanuki nói. “Chắc ông nhận thức được rằng tôi đã được đính hôn với cô Tokumitsu Mitsuko và cô ấy đang mang giọt máu của tôi, thế mà bà nhà ông lại chen vào giữa, làm ngang trái chuyện của chúng tôi. Gần đây vợ chưa cưới bắt đầu lạnh nhạt với tôi và cứ cái đà này tôi không biết cô ấy có còn muốn lấy tôi hay không nữa. Vì vậy, ông không phiền nói mấy lời với bà nhà về điều này chứ?”

“Làm sao vợ tôi có thể gây rắc rối cho ông được?” Chồng tôi hỏi. “Tôi không biết ngọn ngành sự việc, song cô ấy nói với tôi rằng cô ấy rất đồng cảm với anh chị và hi vọng hai người sớm nên vợ nên chồng.”

Rồi Watanuki nói: “Coi bộ ông không hiểu quan hệ thực sự giữa Mitsuko và bà nhà.” Hắn bóng gió rằng tôi và Mitsuko đã quay lại thân mật như trước.

Chồng tôi không dễ tin ngay lời một gã mới gặp lần đầu, nữa là câu chuyện ngoài sức tưởng tượng về vợ chưa cưới đang bụng mang dạ chửa của hắn đang đi lang chạ với một phụ nữ. Anh ấy còn ngờ ngợ không biết đầu óc Watanuki có làm sao không.

Watanuki tiếp lời: “Ông nghi ngờ tôi cũng phải, nhưng chúng cứ rành rành ở đây này.” Nói rồi hắn chìa tờ giao ước ra.

Đọc cam kết đó, chồng tôi không khỏi đau lòng vì bị vợ lừa dối nhưng điều khiến anh ấy thậm chí đau khổ hơn là người vợ này lại lén lút kết nghĩa chị em với một thằng cha căng chú kiết sau lưng chồng. Ngay từ đầu anh ấy đã muốn lộn tiết vì cái thằng cha đã lén lút kết nghĩa với vợ người khác lại cả gan vác mặt đến văn phòng của ông chồng để dí cam kết vào mặt người ta không một lời xin lỗi, mặt nhăn mày nhở đắc thắng như một tên thám tử lượm được một bằng chứng trời đánh nào vậy.

“Hắn ông cũng đồng ý với tôi rằng đây là chữ ký của chị nhà phải không ạ?”

“Vâng, xem ra cũng giống chữ vợ tôi. Nhưng trước hết tôi muốn biết về người đàn ông đã ký vào đó.” Chồng tôi lạnh lùng đáp.

“Chính là tôi đây. Tôi là Watanuki.” Hắn bình thản nhìn nhà

tôi, không nhận ra sự mỉa mai trong câu hỏi của anh ấy.

“Còn những vết màu nâu bên dưới chữ ký là gì?”

Watanuki tỉnh bơ thuật lại quá trình tôi và hắn điểm chỉ vào cam kết, song chồng tôi giận dữ ngắt lời hắn.

“Theo văn bản này, mối quan hệ giữa ông, Mitsuko và vợ tôi, Sonoko, được quy định rất chi tiết, nhưng không có bất cứ điểm nào gì xem xét đến vị trí người chồng của tôi đối với Sonoko. Tư cách của tôi đã bị lờ đi. Vì anh là một bên trong cam kết, anh phải đồng chịu trách nhiệm và tôi muốn anh giải thích vai trò của mình trong cam kết. Tất cả các chi tiết trong này cho thấy đây không phải ý tưởng của Sonoko, rõ ràng cô ấy bị ép buộc phải đi ngược lại ý chí của mình.”

Watanuki cười tự mãn, chẳng hề có chút xấu hổ nào.

“Như ông đã thấy trong cam kết, chị Sonoko và tôi được liên kết với với nhau bởi Mitsuko và mối quan hệ đó có sự xung đột với lợi ích của ông với tư cách là chồng chị ta. Nếu như vợ ông còn nể mặt chồng thì chị ta đã không có quan hệ thân thiết đến thế với Mitsuko cũng như kết nghĩa chị em thế này. Tôi cũng chỉ muốn như thế thôi, nhưng tôi không có cách nào để ngăn chặn vợ của người đàn ông khác làm việc cô ta thích. Trên quan điểm của tôi, cam kết này công nhận mối quan hệ giữa vợ ông và Mitsuko, cũng có nghĩa là tôi đã phải nhượng bộ chị ấy quá nhiều đấy.”

Bây giờ hắn lại bóng gió rằng hắn bất bình với sự bất lực của chồng tôi trong việc cai quản vợ. Hắn còn nói thêm rằng kết nghĩa chị em thế này không có gì là trái pháp luật, bản thân hắn cũng không làm gì thất đức.

Mặc dù ghê tởm cam kết đó, chồng tôi vẫn quyết định phải giữ nó lại vì anh ấy có cảm tưởng rằng một khi làm ăn với một kẻ tráo trở như Eijiro, không thể đoán trước hắn sẽ làm gì với một chứng cứ như vậy.

“Tôi hoàn toàn hiểu,” chồng tôi đảm bảo với Watanuki. “Nếu mọi thứ đúng như ông nói thì tôi xin thực hiện đầy đủ nghĩa vụ mà không hỏi thúc gì cả. Nhưng phần tôi, mới gặp ông lần đầu, tôi cũng cần phải nghe câu chuyện từ phía nhà tôi hẵng. Do đó, ông có thể cho tôi mượn văn bản này trong một thời gian không? Nếu tôi đưa cho nhà tôi thì may ra cô ấy chịu thú nhận, chứ bằng không cô ấy vẫn sẽ cứng đầu cứng cổ như trước.”

Trước khi đồng ý cho chồng tôi mượn giao kèo, Watanuki cẩn trọng đặt tờ giấy lên đùi.

“Vậy nếu chị Kakiuchi thú nhận ông sẽ làm gì?”

“Tôi làm gì thì tùy vào hoàn cảnh. Tôi không thể cho ông biết ngay được. Tôi sẽ không buộc tội vợ mình vì ông bảo tôi làm thế. Xin hãy hiểu rằng tôi không hành động vì lợi ích của ông, tôi hành động vì danh dự cá nhân và hạnh phúc gia đình.”

Watanuki hơi cau mày.

“Tôi không yêu cầu ông phục vụ cho tôi, tôi đến gặp ông vì

nghĩ rằng lợi ích của chúng ta vô tình giống nhau. Chắc chắn ông phải nhận ra điều đó.”

“Tôi không có thời gian lo lắng về lợi ích của ông. Xin lỗi, nhưng tôi từ chối việc bị ông lôi kéo vào chuyện này. Gặp thời điểm thích hợp tôi sẽ giải quyết với vợ.” Chồng tôi tuyên bố.

“Ồ, nếu ông thấy thế thì bó tay rồi,” Watanuki trả lời. “Thực ra tôi chẳng có quan hệ với ông, không nợ nần ông cái gì hết. Nhưng nếu vợ ông và người yêu tôi bỏ trốn cùng nhau, tôi không phải người duy nhất chịu thiệt hại. Tôi nghĩ rằng biết mà không nói là sai.” Hắn ta nhìn chăm chú vào mắt chồng tôi. “Một khi sự cố xảy ra, thì dầu thích hay không ông cũng dính líu vào mà thôi.”

“Vâng, tôi hiểu mọi lo ngại của ông,” chồng tôi nói mát. “Cám ơn lòng tốt của ông.”

“Cám ơn thôi là không đủ! Tôi không tin là ông ngu ngốc đến nỗi để vợ bỏ trốn, nhưng giả sử cô ta bỏ trốn thật thì ông sẽ làm gì? Ông chịu an phận và nói đó là sự giải thoát, hay là đuổi theo và tóm bằng được chị ta về nhà? Ông phải quyết đoán chứ!”

“Chuyện chưa xảy ra thì tôi không thể nói mạnh được, và tôi cũng không hứa hẹn với người ngoài hay để ai đó chen vào việc riêng của mình. Hơn nữa, vợ chồng thì phải đóng cửa bảo nhau.”

“Tuy nhiên, bất kể chuyện gì xảy ra ông cũng không có ý định li dị vợ đúng không nào?”

Thái độ nghiêm trọng của Watanuki làm chồng tôi phát sốt đến nỗi phải quay ra át lời hắn rằng chuyện vợ chồng tôi có li dị hay không chẳng quan hệ gì với hắn cả.

Nhưng Watanuki tiếp tục: “Không, tôi cho rằng ông đang quá chịu ơn gia đình nhà vợ. Nếu ông đuổi cổ vợ đi vì chị ta hành động nông nổi thì nghe chừng vô ơn.” Và mấy điều tựa tựa thế. Có lẽ hẳn đã nghe ngóng tường tận nội tình nhà tôi từ Mitsuko.

“Ông là người lịch thiệp đứng đắn, tôi không tin ông lại làm bất cứ điều gì không xứng đáng với bản thân.”

Giọng điệu đó vượt quá sức chịu đựng của chồng tôi.

“Quý tha ma bắt, ông đến đây làm gì?” Chồng tôi quát. “Không phải công xá gì của ông, sao ông cứ lải nhải mãi thế? Tôi vẫn sẽ thực hiện nghĩa vụ như một người văn minh lịch thiệp mà không cần ông chỉ bảo! Nhưng xin nói với ông rằng tôi không dám đảm bảo hành động của tôi sẽ phục vụ cho quyền lợi của ông.”

“Hả? Thưa vâng, trong trường hợp ấy tôi rất tiếc không thể cho ông mượn giao kèo của tôi được.” Watanuki cầm chỗ giấy tờ cẩn thận bỏ vào phong bì rồi nhét vào túi trong áo khoác.

Chồng tôi trong bụng cũng muốn cầm tờ giấy kia nhưng lại đổi ý, không muốn theo đuổi sự việc nữa. Như thế chỉ tổ làm lộ điểm yếu cho Watanuki biết.

“Được rồi. Tôi sẽ không ép buộc ông phải cho tôi mượn nếu ông không muốn. Xin vui lòng đem về cho. Duy có điều việc này ông nên hiểu: Vì tôi không đưa ra cho vợ xem được, tôi không thể chứng thực được cam kết này nếu vợ tôi bác bỏ lời anh nói. Mà lẽ đương nhiên tôi phải tin lời cô ấy hơn người ngoài rồi.”

Watanuki lẩm bẩm như đang độc thoại: “Mê muội đàn bà là điểm yếu của đàn ông. Đằng nào vợ ông chẳng cầm một bản, ông cứ tìm rồi sẽ ra. Mà có khi ông còn không cần phải tốn sức bởi

lông tìm vết, cứ bắt chị ta vén tay áo lên, tôi dám chắc bằng chứng vẫn còn rành rành ở đó đây.”

Hắn ta lịch sự bào chữa cho mình với sự ám chỉ ác ý: “Tôi hết sức xin lỗi vì đã làm phiền ông.” Nói đoạn, Watanuki bỏ về.

Chồng tôi dõi theo hắn đi ra ngoài hành lang rồi về phòng, thở dài nhẹ nhõm nghĩ thầm: “Cái loại khốn nạn thật!” Nhưng năm phút sau, anh ấy lại nghe tiếng gõ cửa, Watanuki đã trở lại.

“Chào ông! Rất xin lỗi vì cứ làm phiền ông hoài thế này,” Watanuki bảo, miệng nở nụ cười cầu tài quái đản. “Ông có thể dành thêm cho tôi chút ít thời gian chứ?” Thế nào đó mà hắn ta dường như biến thành một người hoàn toàn khác.

Chồng tôi giật mình ghê tởm trước cung cách của Watanuki, chỉ còn biết im lặng nhìn hắn ta cúi đầu chào rồi đi về phía bàn nước, không chờ được mời mọc đã ngồi ngay xuống chiếc ghế ban này.

“Giờ thì tôi nhận sai, nhưng bởi đang sắp sửa vượt mặt người đàn bà mà tôi sẵn lòng hiến dâng cả đời mình nên tôi đã nhất thời vì tình cảm cá nhân mà mù quáng không cân nhắc đến tâm tư của ông. Xin hãy tha thứ cho sự lỗ mãng vừa rồi, tôi không có ý xấu đâu ạ.”

“Ông quay lại chỉ để nói vậy thôi à?”

“Thưa vâng. Sau khi rời khỏi văn phòng của ông, tôi đã suy nghĩ lại và nhận thấy lỗi lầm. Không hiểu sao mà tôi chưa quay lại xin lỗi thì chưa an lòng được.”

“Ông tử tế quá,” chồng tôi nói mát.

“Vâng ạ...” Watanuki ngồi loay hoay do dự, vẫn giữ nụ cười gượng gạo. “Thực tế là, ông thấy đấy, tôi đến đây vừa để yêu cầu

ông vừa để xin lỗi ông, âu cũng bởi bản thân đang ở trong tình cảnh cùng quẫn không còn lối thoát. Nghĩ đến những nỗi bất hạnh của mình mà nước mắt tôi muốn cạn khô! Nếu ông hiểu được nỗi khổ tâm của tôi thì tôi sẵn sàng cho ông mượn tài liệu.”

“Vậy tôi nên hiểu nỗi khổ tâm của ông thế nào cho đúng?”

“Thú thực với ông, điều tôi e sợ nhất là ông sẽ li dị vợ. Lỡ đâu bị chồng ruồng rẫy, chị ta lâm vào đường cùng sẽ bất chấp tất cả gây ra nhiều rắc rối hơn, thế thì tôi chẳng còn hi vọng lấy được Mitsuko nữa. Không phải tôi cho rằng ông sẽ li dị vợ đâu, tôi lo là lo chị Kakiuchi sẽ bỏ trốn cùng Mitsuko ấy. Xin lỗi vì cứ phải nhắc lại với ông rằng nếu ông không chịu để ý sát sao vợ mình thì một ngày nào đó nhất định chị ta sẽ bỏ nhà ra đi, đến nước ấy dưới áp lực dư luận thì ông có muốn tha thứ cho vợ cũng không được. Chỉ nghĩ đến mà tôi đã thấy nguy hiểm cận kề, đêm không ngủ nổi rồi!”

Vừa nói Watanuki vừa cúi rạp người đến khi trán chạm vào mặt bàn.

“Cẩn rơm cẩn cỏ xin ông,” hần ta rên rỉ. “Chuyện là thế, chắc ông nghĩ tôi là kẻ ích kỷ chỉ lo đòi hỏi cái mình muốn. Song ông hãy cân nhắc nỗi khổ tâm của tôi mà bắt đầu có trách nhiệm trông chừng vợ. Đừng để chị ta chạy trốn khỏi ông. Tôi biết ông không thể trói chị ấy lại, ông không thể ngăn cản một ngày nào đó chị ta bỏ đi, nhưng ngộ nhỡ chị ta có đi thật xin hãy hứa với tôi là ông sẽ đuổi theo rồi bắt chị ấy về nhà an toàn. Nếu ông đồng ý, tôi sẽ đưa văn bản tuyên thệ của mình cho ông.”

Và anh ta bồi thêm: “Tôi không cần phải nhắc lại. Tôi biết

ông yêu vợ hết mức và sẽ không đời nào li dị chị ấy nhưng tôi muốn nghe chính miệng ông công nhận kia. Nếu ông có chút nào cảm thông với tôi, xin ông hãy nói ra điều ông đau đầu trong lòng!”

Càng nghe chồng tôi càng ngứa tai. Tại sao Watanuki không thẳng thắn nói ra ý định của hắn từ đầu mà cứ phải ỡm ờ tĩa tọt, gây khó dễ cho người ta? Đúng là thằng đểu cáng, gió chiều nào che chiều ấy. Người đàn bà nào thấy thái độ đó mà không khó chịu, Mitsuko chắc cũng thế. Đây cũng là một trong những tính xấu không thể ưa nổi của Watanuki.

Nhưng từ lúc ấy chồng tôi lại bắt đầu mũi lòng tội nghiệp hắn.

“Vậy ông có thể sẽ không bao giờ công bố tài liệu này chứ?” Chồng tôi hỏi. “Ông sẽ để tôi toàn quyền giữ đúng không? Nếu ông đồng ý, tôi sẵn sàng chấp nhận điều kiện của ông.”

“Như ông đã thấy, trong lời thề của chúng tôi có nói rằng không thể đưa nó ra cho bất cứ người ngoài nào mà không được sự đồng thuận của người còn lại, nhưng rõ ràng chị Kakiuchi đã bội ước nên bây giờ tôi muốn làm gì thì làm thôi. Tôi có thể lợi dụng việc này để làm khó ông bà, nhưng tôi không phải hạng người ưa để bụng nên mới đem giao ước này đến phó thác cho ông. Dù sao thì cam kết, thỏa thuận mà không có sự chân thành cũng chỉ là tờ giấy lộn. Thôi, ông cứ mang về xem nó giúp ích gì được cho ông không. Miễn ông tuân thủ những điều kiện tôi đã đưa ra là tôi hài lòng rồi.”

“Sao hắn không nói ngay từ đầu đi?” Chồng tôi tự hỏi. “Được lắm, thời điểm này tôi sẽ chịu trách nhiệm giữ giao ước này.”

Nhưng khi sắp sửa bàn giao tờ giấy, Watanuki lại lưỡng lự: “Xin ông gượng đã. Tôi rất xin lỗi nhưng ông có thể soạn một tờ biên nhận để đối chiếu sau này được không?”

Chồng tôi đồng ý, đặt bút viết: “Sau đây tôi xác nhận đã...” thì Watanuki chen vào:

“Xin vui lòng bổ sung thêm ạ.”

“Ông muốn tôi viết thêm cái gì nữa?”

Watanuki thêm vào một loạt các yêu cầu sau:

Người ký tên bên dưới biên nhận sẽ tuân thủ các điều kiện sau đây trong thời gian sở hữu tài liệu này:

1. Chịu trách nhiệm về vợ mình và đảm bảo cô ta không vi phạm những hành vi bốn phạm của người vợ đoan trang.
2. Không li dị vợ trong bất kỳ trường hợp nào.
3. Đảm nhận trách nhiệm để trình bày hoặc gửi trả tài liệu bất cứ lúc nào theo yêu cầu của chủ sở hữu hợp pháp.
4. Trường hợp làm mất tài liệu trong thời gian sở hữu, người ký tên vẫn chịu sự ràng buộc của hai điều kiện số 1 và số 2 cho đến khi đưa ra các bảo đảm khác thỏa mãn yêu cầu từ phía người chủ sở hữu hợp pháp của tài liệu.

Watanuki không thể nhất thời xỏ ra từng đó điều kiện một cách trơn tru được. Chồng tôi vừa viết xong một điều, thì y ngẫm nghĩ một lát và bảo: “Dạ, xin ông thêm một điều nữa”, cứ thế bôi ra tận bốn khoản.

Chồng tôi thấy “chuyện này hết sức vớ vẩn”. Watanuki cư xử như một thằng cà chớn. Phần vì buồn cười mà chồng tôi chép hết những điều kiện hấn đọc ra. Nhưng sau đó anh ấy bảo: “Tôi

muốn thêm một điều kiện nữa: Nếu tài liệu này được chứng thực là ngụy tạo, thì mọi cam kết bị xem là vô hiệu. Thế nào? Ông không phản đối chứ?”

Watanuki dường như bối rối một chút, nhưng chồng tôi đã nhanh nhẹn viết thêm điều kiện này vào biên nhận. Một lần nữa Watanuki do dự, nhưng cuối cùng thì hắn miễn cưỡng để giao ước xuống và bỏ đi.

Chồng tôi trình bày một mạch những điều nói trên và yêu cầu tôi:

“Thế nào? Cô có ký kết thứ gì như vậy không? Nếu cô cũng có một bản thì hãy đưa cho tôi xem.” Anh ấy lặng lẽ chờ câu trả lời ở tôi.

Tôi đứng dậy không nói một lời, mở ngăn kéo đưa bản giao kết và, vẫn im lặng, tôi đặt nó lên bàn trước mặt chồng.

“Cô cũng có một bản, vậy giao kèo này không phải là giả?”

Lúc đó tôi vẫn lặng thinh, chỉ gật đầu. Chồng tôi không thể đoán được ý nghĩ của vợ, chỉ nhìn tôi bằng ánh mắt ngờ vực. “Vậy ra đây hoàn toàn là sự thật ư?”

“Vài phần thôi, tôi và Watanuki có gạt lẫn nhau.”

Nghe chồng nói, tôi quyết định từ đây giấu diếm cũng chẳng để làm gì, thôi thì cứ tưởng trình lại tất cả cho anh ấy nghe đầy đủ cả tốt lẫn xấu bất kể anh ấy có đánh giá mình thế nào hòng đối phó lại với Watanuki. Cứ để mọi chuyện tới đâu thì tới, biết đâu mình lo hão, thậm chí có khi mình còn được lợi ấy chứ.

Trước hết, tôi kể cho chồng bí mật của Watanuki. Tôi giải thích rằng Mitsuko đã nói dối về cái thai, hôm chồng tôi tới thăm chẳng qua là cô nàng nhồi độn cái bụng lên chứ chưa bao giờ thực sự đến ở nhà trọ Kasayama cả, và tôi đã bị đe dọa đến nỗi phải cắt máu điểm chỉ vào giao kèo đó. Tôi kể lại tất cả từ chuyện tôi bị Mitsuko và Watanuki gạt cho đến chuyện tôi gạt chồng. Hơn hai tiếng đồng hồ tôi thao thao bất tuyệt, xổ hết ruột gan còn bên phía anh ấy ngồi nghe chỉ phản ứng bằng tiếng lẩm bầm trong miệng, đôi lúc lại thở dài.

“Vậy tôi có thể tin những điều mình vừa nói không? Mình có

chắc về Watanuki chứ?” Rồi anh ấy thêm vào: “Thực tế là tôi đã tự điều tra rồi.”

Lý do chồng tôi vẫn làm ngờ và để mặc mọi chuyện cho đến giờ phút này - mãi bốn, năm hôm sau khi gặp Watanuki, là bởi hành động của hắn lạ lùng quá đỗi nên anh ấy hoài nghi rằng còn có uẩn khúc gì đó. Anh ấy đã quyết định thuê thám tử tư điều tra cho kĩ trước khi làm rõ sự tình với tôi. Nhưng ở Osaka chẳng có mấy người làm công việc này, thế là lòng vòng thế nào anh ấy lại chọn đúng tay thám tử Mitsuko thuê lần trước.

“Nếu đó là người mà ông quan tâm, thì thông tin về hắn tôi rõ như lòng bàn tay. Tôi đã điều tra anh ta một lần rồi.” Tay thám tử đáp ngay.

Kết quả là ngay buổi tối Watanuki tìm đến văn phòng của chồng tôi, anh ấy đã kiểm được báo cáo chi tiết về hắn. Lạ đời ở chỗ ban đầu chồng tôi cứ tưởng là trùng hợp tên tuổi, song tay thám tử lại rành rẽ về quan hệ của người tên Watanuki này với Mitsuko nên không phải hắn thì còn ai vào đây... Có điều bản báo cáo làm để thêm ra một mớ bòng bong - nào là thực hư chuyện Mitsuko mang thai, về nơi trú ẩn ở Kasayamachi, về quan hệ giữa tôi và Mitsuko - tất cả đã dẫn chồng tôi đến quyết định phải đích thân điều tra về cô nàng. Báo cáo về Mitsuko đến ngay buổi sáng cùng ngày chúng tôi nói chuyện với nhau nhưng anh ấy còn nghi ngại về tính xác thực của nó, nên bất ngờ mai phục chúng tôi ở Kasayamachi.

“Anh biết thừa cái bụng chứa của Mitsuko là giả đúng không?” Tôi ráng hỏi bằng giọng thẳng thắn và cởi mở.

Lúc đầu chồng tôi không trả lời, sau đó anh ta nói: “Tôi thấy

hôm nay cô thật thà một cách bất thường đấy. Nhưng xin vui lòng nói với tôi rằng cô thật thà với tôi bởi cô đã biết hối cải về những hành vi tội lỗi trước đây. Khởi cần tôi phải phơi bày chắc cô cũng tự biết mình đã làm những việc mất thể diện như thế nào. Tôi không muốn bởi móc những chuyện không hay nên chỉ mong cô hãy thành thực cải tà quy chính. Đương nhiên tôi không có lần cản gì về việc giữ lời hứa với Watanuki nhưng tôi đã thề với hắn là sẽ không bỏ cô. Tôi biết mình cũng có lỗi. Nói rằng tôi đã xao lãng trách nhiệm của người chồng cũng ít nhiều xác đáng; nhưng kỳ thực có vẻ là tôi còn nợ gia đình Mitsuko một lời xin lỗi hơn cả cô. Tôi cảm thấy hai vợ chồng ta đều có lỗi. Quan trọng nhất là tôi biết phải ăn nói với cha mẹ cô thế nào nếu chuyện này phơi bày lên báo chí? Cứ cho là người ta có thể hiểu và cảm thông cho mấy chuyện chim chuột, mỗi tình tay ba thường thấy nhan nhản, nhưng đọc xong bản giao kèo đó, nhất định sẽ kết luận bọn người trong cuộc là một lũ mất trí! Có lẽ do tôi thành kiến nhưng nếu căn cứ vào những lời của cô thì thằng khốn Watanuki mới là kẻ gây ra mọi rắc rối, hắn ta mới là kẻ thật sự có tội. Nếu cô và Mitsuko không dính líu đến hắn ta, tôi nghĩ việc đã chẳng đến nước này... Không biết nhà Tokumitsu biết chuyện sẽ thấy sao. Ban đầu tôi vẫn nghĩ lỗi là của Mitsuko, con ranh hư hỏng đó đã ảnh hưởng xấu tới cô, nhưng cha mẹ cô ta chắc thiếu điều chỉ muốn xẻ thịt lột da tên Watanuki kia! Sinh ra được một đứa con gái xinh đẹp đến nhường ấy, là niềm hãnh diện của cả gia đình, thế mà phải giương mắt nhìn con bé sa vào tay phường đốn mạt như vậy, cha mẹ không đau xót nhất thì ai đau...”

Tôi biết chồng mình nói vậy cũng có ý đồ: Anh ấy sợ nói trái ý

tôi, mà tôi lại là người dễ nổi máu điên, thành thử thay vì nói lý, anh ấy đã cố tình đưa đẩy theo cảm xúc của vợ. Tuy nhiên khi anh ta nhắc tới cha mẹ Mitsuko và tỏ vẻ thông cảm thực tình với cô nàng thì tôi không khỏi cảm động, nhất là những lời anh ta nói đều phản ánh cảm xúc của tôi. Tôi vừa nghe, hai con mắt vừa rưng rưng dòng lệ.

“Phải vậy không?” Chồng tôi hỏi, nhìn vào hai gò má đầm lệ của vợ. “Cô khóc lóc cũng chẳng có ích gì. Xin hãy nghĩ cho thông mà thành khẩn với tôi, chỉ lần này thôi, cho tôi biết toàn bộ sự thực. Nếu cô nhất nhất đòi bỏ tôi thì tôi cũng không cản được, song thực lòng tôi chỉ căm thù gã đàn ông kia, tôi nghĩ dù sao cô và Mitsuko cũng đáng thương. Ngay cả khi chúng ta bắt buộc phải đường ai nấy đi, cô bỏ tôi theo Mitsuko thì tôi vẫn thương hại cô. Bản thân tôi chịu thiệt thòi đã đành nhưng cô cũng đâu được sung sướng. Đằng nào cô cũng không thể lấy con nhà người ta, đúng không? Cô có thể cắt đứt ràng buộc hôn nhân với tôi nhưng cô không thể mong đợi sự tha thứ của người đời đâu. Cô muốn chờ đến lúc thấy nhục mà đầu hàng dư luận sau khi làm bao nhiêu người phải lo lắng khổ sở, hay tỉnh ngộ trước khi quá muộn thì tùy. Đây, cô cứ chọn đi.”

“Phải rồi... Nhưng thân tôi sinh ra là để gây cái họa này... Muốn chuộc lỗi chỉ còn cách chết mà thôi!”

Chồng tôi hoảng quá, bật dậy khỏi chỗ ngồi còn tôi thì lại òa khóc, úp mặt xuống bàn.

“Tôi có thể làm gì bây giờ? Bị tất cả mọi người ruồng bỏ, tôi còn mặt mũi nào ra đường nữa? Xin mình hãy cho tôi chết. Một người đàn bà hư hỏng như tôi chẳng đáng để mình thương xót...”

“Ai bảo là tôi sẽ quay lưng lại với mình? Nếu tôi định bỏ mình thật, thì tôi có ăn nói với mình thế này không?”

“Em biết ơn mình lắm. Nhưng nếu em làm lại tất cả thì Mitsuko sẽ ra sao?... Mình nói cô ấy không có lỗi phải không?”

“Tôi nói vậy, nên tôi muốn cứu cả hai người... Bây giờ mình phải nghe tôi: Mình đang phạm một sai lầm nghiêm trọng. Tình yêu của mình không cứu được cô ấy. Tôi không chỉ lo cho mình đâu, tôi nghĩ giờ mình có trách nhiệm giải thích cho gia đình Tokumitsu và cảnh báo họ phải quản con gái cho chặt, để cô nàng không đến với gã kia, cũng không quay lại gặp mình nữa. Như thế là tốt cho Mitsuko, phải không nào?”

“Nếu mình làm thế, cô ấy sẽ tự tử...”

“Ờ hay, sao phải tự tử?”

“Mitsuko sẽ nghĩ quẩn... Cô ấy thường dọa sẽ tự vẫn. Mà em thì không cản được Mitsuko... Khéo em cũng theo cô ấy mất. Em sẽ xin lỗi tất cả mọi người bằng cách đi chết.”

“Mình đừng có đại dột! Chết thì xin lỗi được cái gì, có chăng chỉ làm cha mẹ và tôi đau khổ mà thôi!”

Tôi không quan tâm gì đến chồng, chỉ biết úp mặt xuống bàn khóc nức nở như một đứa trẻ nhõng nhẽo: “Tôi muốn chết! Anh để tôi chết quách cho xong!”

Vào thời điểm đó, kêu ca đòi tự vẫn là thượng sách. Tôi còn làm gì được nữa?... Tôi chỉ nghĩ đến một việc là làm thế nào để được gặp gỡ Mitsuko thường xuyên như trước - nhưng điều đáng sợ hơn cả với tôi là bị chồng li dị. Thôi thì anh ấy đã rõ ngọn ngành, chắc cuộc hôn nhân này sẽ ổn thôi. Chỉ cần anh ấy hiểu tấm lòng tôi dành cho Mitsuko thì tôi sẽ đối xử với anh ấy thật tốt. Watanuki có thể rắc tâm can thiệp, nhưng bây giờ chúng tôi đã có bản giao ước tội đồ của cả hai bên thì ai thêm tin vào lời nói của hạng người như hắn. Trong trường hợp Mitsuko bị đem gả cho người khác, thì hai người vợ hiền yêu quý nhau đến thế nào thì cũng không thể là đối tượng chỉ trích được. Một mũi tên trúng hai con chim, tôi và cô ấy có thể vừa dễ dàng qua lại vừa tha hồ thân mật, chẳng phải tốt hơn là đi chuốc thêm rắc rối sao. Tôi biết rất rõ rằng chồng mình là loại người dễ hòa vì quý, sợ tôi nổi máu liều nên chính ra trong thâm tâm anh ấy mới là người không muốn li dị hơn cả. “Anh trói tôi lại thì tôi sẽ đi bụi luôn đấy!” Sau khi dọa dẫm tôi sẽ lần lần như tằm ăn rối, đưa ra từng yêu sách một... ít nhiều tôi đã toan tính như vậy, vì

chắc mẩm rằng chỉ cần vài ngày là anh ấy sẽ phải đáp ứng đòi hỏi của mình vô điều kiện. Thành thử tôi ráng không phản kháng chồng, bất kể đêm ấy anh ta nói gì cũng chỉ giữ im lặng và khóc thút thít như thể đang che giấu một quyết định chắc chắn nào đó rồi. Chồng tôi lo ngại đến nỗi chẳng chợp mắt nổi, không rời vợ nửa bước cho đến lúc bình minh. Tôi vào phòng tắm mà anh ấy cũng phải vào theo.

Hôm sau nhà tôi bỏ việc ở nhà, gọi cơm đem lên gác, vừa ăn vừa trông chừng tôi. Thỉnh thoảng anh ấy nhìn tôi vẻ dò xét, nói: “Mình cứ thế này thì còn đâu sức lực nữa, chịu khó nằm ngủ một lát cho đầu óc tỉnh táo rồi hẵng suy xét sự việc.” Hoặc là “Chí ít mình cũng phải hứa với tôi là bỏ ý định tự sát hoặc chạy trốn đi!” Nhưng tôi chỉ lắc đầu và từ chối trả lời. Tôi cho rằng với cái đà này sớm muộn gì anh ta cũng phải nhượng bộ.

Ngày kế tiếp mặc dù đã tuyên bố là sẽ đến văn phòng xử lý vài công việc vào buổi sáng nhưng chồng tôi vẫn nhấn mạnh chuyện tôi phải thề độc là sẽ không bỏ nhà hay gọi điện đi đâu lúc anh ấy vắng mặt, nếu không nhà tôi sẽ bắt tôi cùng anh ấy đến Osaka.

“Tôi sẽ đi với anh, để anh đi một mình tôi không an tâm.”

“Sao mình phải bận tâm?” Anh ấy hỏi.

“Lỡ anh giấu tôi đến nhà Tokumitsu nói chuyện thì tôi không sống nổi nữa.”

“Tôi không bao giờ làm điều đó sau lưng mình. Mình không cho phép, tôi sẽ không tự ý đến đó. Tôi thề với mình đấy, mình có dám thề với tôi không?”

Sau đó, tôi bảo nhà tôi: “Nếu mình hứa với tôi không làm

điều gì ác ý, tôi sẽ ở đây đợi đến khi mình về. Mình cứ đi chăm lo công việc của mình đi, không phải lo cho tôi. Có lẽ tôi sẽ nghỉ ngơi một lúc trong khi mình đi vắng.”

Tôi tiễn chồng đi làm vào khoảng chín giờ, còn mình thì vào giường một lúc nhưng trong lòng không hiểu sao lại phấn khích không ngủ được. Đến Osaka là y rằng anh ấy gọi điện cho tôi, cứ nửa tiếng lại gọi một lần, tôi thì cứ loanh quanh lên lầu xuống lầu để tự trấn tĩnh bản thân trước những ý tưởng đang chạy đua trong đầu. Tôi đột ngột nhận ra trong khi tôi và chồng mãi miết thi gan thì ắt Watanuki đã có âm mưu mới nào đó, Mitsuko cũng vậy, không biết cô nàng nghĩ gì từ hôm tôi rời khỏi Kasayamachi? Từ sáng đến tối ngóng Chị Hai chẳng? Đảng nào thì đem tính mạng ra thách thức chồng đã không đạt hiệu quả mong muốn rồi, tại sao không làm tới luôn mà rủ Mitsuko đi đâu gần gần như Nara hay Kyoto, dù sao cũng chẳng khiến sự việc thêm rùm beng được. Sau đấy chúng tôi có thể bảo con Ume hốt hải đến thông báo với chồng tôi: “Thưa ông, cô chủ tôi và bà nhà đã bỏ trốn cùng nhau! Ông phải đuổi theo bọn họ ngay, kéo gia đình cô chủ phát hiện thì khốn!” Vừa lúc Ume đưa anh ta đến thì chúng tôi chuẩn bị đi chết cùng nhau... Hôm nay là cơ hội để chúng tôi hành động - tôi đã có ý tưởng như vậy đó, song vì không thể đi ra ngoài nên tôi gọi cho Mitsuko và bảo nàng đến nhà mình.

“Rồi chị sẽ giải thích sau, khi mà em tới đây rồi, em phải đi ngay Mitsuko ạ!”

Sau đó, tôi đã cảnh báo cô người ở: “Cấm không được cho ông chủ biết.” Tôi sửa soạn để chờ Mitsuko, khoảng hai mươi phút sau thì nàng đến.

Chừng nào chồng tôi còn gọi về chứng tỏ anh ấy còn ở Osaka, song đề phòng trường hợp anh ta bỏ về đột xuất thì tôi đã giấu đôi dép và chiếc dù của Mitsuko ngoài vườn; cẩn thận hơn tôi gập cô ở phòng khách dưới nhà để lúc cần thì chạy ra cửa sau cho nhanh. Mitsuko nhìn xanh xao và lo lắng. Trong thời gian phải xa nhau hình như cô đã kiệt quệ. Nghe tôi kể chuyện, hai mắt cô rưng rưng.

“Vậy ra chị cũng phải chịu nhiều áp lực?”

Có vẻ như từ đêm hôm trước cho đến hôm qua, Watanuki không ngừng day nghiền Mitsuko.

“Cô và Chị Hai đã âm mưu chống lại tôi, vì vậy tôi đã tương kế tựu kế, đến thẳng văn phòng của anh Kakiuchi ở Imabashi và kể hết cho anh ta về chuyện lằng lộn của vợ mình. Đó là lý do tại sao anh ta đến Kasayamachi để điều tra. Một khi anh ta đã đưa Chị Hai về như thế, cô có đợi chị ta quay lại cũng vô ích!”

Sau đó Watanuki nói rằng hắn thừa biết chuyện tôi và hắn kết nghĩa chị em đã đến tai Mitsuko. “Nhưng cam đoan đó bây giờ chả khác nào tờ giấy lộn, anh đã đưa bản của mình cho chồng chị ta để chứng minh rồi. Biên nhận đây nhé.” Hắn nói rồi rút tờ biên nhận ra cho Mitsuko xem.

“Thấy chưa, giấy trắng mực đen rành rành: ... *chịu trách nhiệm về vợ mình...*” Watanuki đọc từng điều một cho Mitsuko nghe nhưng lại khư khư không cho cô ấy xem để cố ý giấu những khoản chồng tôi thêm vào.

“Nay anh đã có được cam kết bằng văn bản của anh Kakiuchi, chúng ta không cần quan tâm đến Chị Hai nữa. Anh muốn em ký cam kết với anh.”

Mitsuko kể là ngay lúc ấy hắn đã chìa ra một tờ dự thảo giao kèo trong túi, mà đọc lên thấy toàn những điều kiện quá quắt: “Cô Mitsuko và anh Watanuki sẽ mãi mãi gắn bó về thể xác lẫn tâm hồn, Watanuki chết thì Mitsuko cũng phải chết theo; nếu vi phạm cam kết cô sẽ bị trừng phạt, vân vân...”

“Nếu chấp nhận các điều khoản dưới đây thì xin mời em ký tên và đóng dấu cho anh.”

Nhưng Mitsuko từ chối.

“Tôi sẽ không làm những việc thế này. Chưa thấy ai ép buộc người khác phải thế thốt như anh bao giờ. Anh đang lăm le tổng tiền người ta thì có.”

“Nếu không có ý định lật lọng thì em hà tất phải lo lắng đến thế.” Watanuki dúm cây viết vào tay Mitsuko.

“Tôi mắc nợ anh không bằng! Anh nghĩ có thể trói buộc tình cảm của con người bằng một bản giao kèo à? Lại mưu hèn kế bẩn gì nữa đây?”

“Em không ký vì định lật kèo chứ gì?”

“Tôi ký hay không thì tương lai cũng chẳng có gì đảm bảo.” Mitsuko vặn lại.

“Được lắm, không ký thì cô sẽ phải hối hận! Tôi đã có tất cả các bằng chứng cần thiết để tổng tiền cô.” Vừa nói hắn vừa lấy một bức ảnh trong túi đưa cho cô ấy. Thật bất ngờ, đó là ảnh chụp của tờ giao ước mà chồng tôi đang nắm giữ.

“Tôi nghĩ chắc thằng cha Kakiuchi không định trả lại đâu, nên tôi phải chụp hình lại ngay trước khi đến Imabashi hôm đó. Tôi không phải tay mơ nhé. Chỉ cần đưa tấm hình này và tờ biên nhận cho cánh nhà báo là chúng nó sẽ mua ngay, tôi còn chả lường được mình sẽ làm gì đâu... Nên tốt nhất là cô nghe lời tôi, bằng không thì liệu hồn.” Watanuki cảnh báo.

“Anh thấy chưa? Anh đồn mạt như thế đấy! Nhưng tôi có quan tâm, cứ việc đem bán câu chuyện của anh cho báo chí, cho đứa nào cũng được và đừng có quấy rầy tôi nữa!”

Họ giận dữ cáo từ nhau.

Mitsuko kể tiếp: Vì thế nên cô ấy phải tránh khỏi khu Kasayamachi hôm nay để không ai thấy mình đang thiếu nợ.

Cô nàng tự hỏi sẽ phải làm gì tiếp theo, vừa nhận được điện thoại của tôi là Mitsuko bèn hăm hở trả lời ngay.

Miễn Watanuki cho rằng chuyện giữa hần và Mitsu còn nước còn tát thì hần sẽ không làm gì khiến bản thân hần chịu thiệt. Nhưng ở cái thế nước sôi lửa bỏng bây giờ, lôi kéo nhà tôi làm đồng minh là chuyện hệ trọng. Hai chị em quyết định thực hiện kế hoạch của tôi.

“Nếu chị muốn tìm một chỗ gần đây thì biệt thự nhà em ở Hamadera có được không?” Mitsuko hỏi.

Mùa hè năm ấy chỉ có một người ở đó coi sóc căn biệt thự, nên nếu Mitsu nói là muốn đi tắm biển và đem Ume theo cùng thì cô nàng có thể sắp xếp cho chúng tôi khoảng bốn hay năm ngày mà không phải e dè gì phía nhà Mitsuko cả. Trong lúc đó, tôi có thể trốn khỏi nhà để hẹn gặp Mitsu và Ume ở ga Namba, đến lúc ba người đáp tàu ở Hamadera thì chồng tôi mới phát hiện là vợ đã trốn mất. Chắc chắn anh ta sẽ gọi điện về nhà Mitsuko, truy ra được tung tích của tôi thì anh ta sẽ gọi đến Hamadera gặp Ume nhắc máy.

“Thưa ông, vợ ông và cô chủ tôi đã uống cái gì đó - họ bất tỉnh rồi ạ! Họ có để lại thư tuyệt mệnh, có lẽ là tự tử kếp đây thưa ông! Tôi đang định gọi về nhà cô chủ và gọi cho ông, xin ông đến ngay lập tức!”

Nhà tôi ắt sẽ đến ngay.

Mấy lời của con Ume cũng là một phần quan trọng trong kế hoạch, nhưng then chốt là ở tình trạng hôn mê thật sự của chúng tôi ngay cả khi cả hai đứa chỉ có ý định đóng kịch. Chúng tôi phải dùng vừa đủ thuốc để các bác sĩ có thể kết luận là không

nguy hiểm đến tính mạng và sẽ hồi phục sau hai, ba hôm nghỉ ngơi. Tôi không biết liều lượng thế nào là vừa song Mitsu có thói quen dùng thuốc ngủ Bayer mà loại này thì hoàn toàn vô hại.

“Người ta bảo có uống nguyên hộp cũng không chết, nên chị em mình uống ít hơn chừng ấy thì sẽ toàn mạng thôi. Mà có chết vì quá liều thì em cũng không sợ đâu, chết cùng chị cơ mà Chị Hai!”

“Chị cũng mặc!” Tôi nói.

Và rồi một khi chồng tôi đã ba chân bốn cẳng đến bên giường thì con Ume sẽ sẵn sàng với câu chuyện dành cho anh ta:

“Họ vẫn còn mê man như ông thấy đấy, nhưng bác sỹ nói cơn nguy hiểm đã qua, thỉnh thoảng họ có mở mắt, bây giờ cũng gần tỉnh rồi thưa ông. Con nên báo cáo về gia đình cô chủ nhưng con biết ắt cô ấy sẽ mắng, mà cô Kakiuchi cũng vậy nên con chưa dám gọi. Xin ông hãy giữ kín chuyện này. Dù sao tối nay cô Kakiuchi cũng không thể về nhà nên hi vọng ông để cô ấy ở đây thêm ít nữa, xem như cô ghé chơi, đến khi cô khỏe lại ạ.”

Sau đó chúng tôi có thể lăn lộn đóng kịch trên giường vài bữa, nói sảng nói mê hoặc bật dậy khóc lóc, bấy giờ con Ume sẽ khuyên chồng tôi nên để hai người bọn họ yên ổn mà hồi phục. Anh ta sẽ phải đồng ý.

“Bao giờ thì hành động đây?” Mitsuko hỏi.

“Ngay hôm nay. Chúng ta sẽ không còn cơ hội nào tốt hơn nữa, giờ chị đã bị nhốt ở nhà rồi.”

“Em cũng muốn càng sớm càng tốt kéo Watanuki lại đuổi theo.”

Trong lúc tôi và Mitsuko lên kế hoạch, điện thoại của nhà tôi càng dồn dập hơn nên hai đứa bắt đầu lo không có thời gian để bỏ trốn, hoặc nếu có thì chưa kịp đến Hamadera đã bị anh ta phát giác rồi. Chúng tôi cần ba tiếng đồng hồ từ lúc đi đến lúc anh ta tới nơi, nếu không kế hoạch sẽ phá sản. Ban đầu tôi định gọi đến văn phòng nhắn anh rằng tôi muốn ngủ đến tối. Tôi sẽ bảo anh ta đừng đánh thức và sau đó khóa cửa phòng ngủ từ bên trong, bò ra ngoài cửa sổ nhảy xuống. Nhưng nhà chúng tôi lại xây kiểu Tây với hai tầng lầu, bờ tường nhẵn thín không có gì để bám víu, mà bờ biển phía trước mặt thì toàn người tắm biển - nhất quyết không thể làm điều đó trước bọn họ. Tôi với Mitsuko bàn bạc lại và thống nhất rằng nên chẳng tôi cư xử ngoan hiền độ mấy bữa cho chồng và người giúp việc lơ là cảnh giác thì lấy cớ đi bơi mà bỏ trốn.

Tôi chỉ cần đợi vài ngày đến khi lấy lại được niềm tin của chồng, rồi tranh thủ lúc anh ta sắp đi làm thì mè nheo: “Em cứ phải ru rú ở xó nhà thế này khác nào người tàn phế, ít ra mình cũng phải cho em ra ngoài bơi lội chứ. Em chỉ ra ngay bãi biển trước nhà thôi mà.” Sau đây tôi sẽ đường hoàng mặc áo bơi ra khỏi cửa, con Ume sẽ đợi ngoài bãi biển mang theo đồ của Mitsuko để tôi thay, chẳng hạn như cái váy chui đầu nào đó để mặc trùm lên bộ đồ tắm và một chiếc mũ rộng vành hay ô đi nắng để che mặt. Bãi biển đông người như thế sẽ không ai để ý hành tung của tôi, với lại tôi ngày ấy hiếm hoi lắm mới mặc đồ Tây nên càng khó bị nhận ra. Chúng tôi hẹn nhau khoảng mười giờ sáng đến giữa trưa, nhà tôi chắc chắn lúc ấy còn ở Osaka. Từ giờ đến đó còn ba ngày, trừ phi trời đổ mưa hay có biến thì Ume sẽ quay lại vào ngày hôm sau, ngày thứ tư, thứ năm, cứ thế.

Kế hoạch là như vậy. Sau đó chúng tôi nảy ra một ý hay: Mitsuko sẽ đi thẳng đến Hamadera vào đêm thứ hai, để chẳng may chồng tôi có gọi về nhà cô ấy thì cũng được báo rằng hôm qua cô nàng đã đi rồi. Nếu anh ta gọi về Hamadera thì Mitsuko sẽ nghe máy, bảo là “Chị Hai không biết em ở đây, em cũng không đợi chị ấy”. Nhà tôi sẽ cho rằng nếu tôi chưa đi xa lắm thì rất có thể đã tự trầm mình. Trước hết, anh ấy sẽ mở ngay một cuộc tìm kiếm tôi.

Một lát sau, khi thời cơ đến, chúng tôi sẽ bảo Ume gọi anh ta: “Cô Kakiuchi vừa đến đây, con chưa kịp trở tay thì sự việc kinh khủng đã xảy ra rồi!”

Theo tính toán, mất chừng một tiếng rưỡi đến hai tiếng trước khi chị giúp việc lên lầu tìm tôi. Sau đó chị ta sẽ gọi cho chồng tôi ở Osaka, anh ấy lại gọi tới gọi lui mới về Koroen thì mất thêm khoảng một tiếng nữa, rồi anh ấy sẽ dành thêm một hai tiếng đồng hồ để hỏi thăm du khách về tôi và tìm kiếm dọc bờ biển, cuối cùng sau khi nhận được điện thoại của Ume thì anh ta cần thêm hai, ba chục phút mới có thể từ Koroen đến Hamadera - tổng cộng chúng tôi có năm, sáu tiếng đồng hồ để tiến hành kế hoạch. Chỉ khổ cho Ume, phải hộ tống cô chủ đến Hamadera từ hôm trước rồi lại đến Koroen lúc mười giờ vào ngày hôm sau, đợi một hai tiếng đồng hồ giữa trưa nắng nỏ. Nếu tôi có việc không đến được nó lại phải đợi đến hôm sau, hôm sau nữa. Nhưng Mitsuko đảm bảo với tôi rằng có thể trông cậy vào con nhỏ.

“Ume nó thích làm mấy việc như thế.”

Sửa soạn xong những việc cần thiết thật tỉ mỉ, dặn dò nhau

bảo trọng và Mitsuko ra về. Lúc ấy chừng một giờ chiều, chồng tôi về nhà vừa lúc Mitsuko đi. May mà tôi không đào tẩu vào hôm ấy.

...Vâng thừa tiên sinh, rốt cuộc đến ngày thứ ba tôi đã đào thoát thành công. Thời tiết và thời gian đều chiều lòng người: khoảng hơn mười giờ sáng một chút, tôi mặc đồ bơi đi ra biển. Trông thấy Ume, tôi bèn đưa mắt ra hiệu rồi tôi và nó cố gắng đi nhanh nhất có thể dọc bờ biển để đến nửa dặm đường chẳng nói chẳng rằng, trước khi tôi dừng lại để mặc trùm bộ váy vải bông in hình lên đồ bơi. Sau đó Ume đưa tôi một cái túi xách bên trong có mười yên và một chiếc dù rồi hai người tách nhau đi ra đường quốc lộ. Vừa hay có chiếc taxi đi qua, tôi vẫy xe đi thẳng tới Namba nên trước mười một rưỡi đã có mặt ở biệt thự, còn Ume nửa tiếng sau cũng xuất hiện, thốt lên: “Cô nhanh chân thật đấy! Không ngờ kế hoạch tiến triển thuận lợi như vậy. Cô theo con ra ngôi nhà tranh, rồi chúng ta sẽ gọi điện cho họ.”

Ume giục tôi và Mitsuko ra một ngôi nhà tranh trong vườn, cách căn biệt thự khá xa. Bên trong tôi thấy giường chiếu, nước nôi, thuốc ngủ đã được sắp gọn gàng; tôi bèn thay cái váy ra để mặc bộ kimono mùa hè, ngồi đối diện với Mitsuko, bắn khoăn tự hỏi liệu mình có chết thật không và phải chăng đây là lần cuối được nhìn mặt nàng trước khi chết.

“Nếu liều thuốc này lấy mạng chị, thì em cũng chết phải không Mitsuko?”

“Còn chị sẽ chết cùng em, phải không Chị Hai?”

Chúng tôi vừa ôm nhau vừa khóc.

Rồi cô ấy đưa tôi hai bức thư tuyệt mệnh đã chuẩn bị sẵn, một cho gia đình cô và một cho chồng tôi. “Xin chị hãy đọc đi,” Mitsuko bảo.

Tôi cũng để lại mấy dòng và đem so với Mitsuko. Hai bức thư tuyệt mệnh đọc lên lâm li như thật, nhất là bức Mitsuko viết cho chồng tôi: “Em không biết xin lỗi anh thế nào khi bắt người vợ yêu thương của anh phải lên đường cùng mình. Mong anh tìm được sự can đảm để chấp nhận số phận.” Đọc những dòng này, anh ấy hẳn sẽ xúc động mà quên đi mối thù riêng. Thậm chí cả chúng tôi, khi nhìn vào những bức thư trước mặt cũng bắt đầu nghiêm túc. Chúng tôi không thể ngăn được suy nghĩ rằng mình đang thực sự đi đến chỗ chết.

Sau khoảng một tiếng như vậy chúng tôi nghe tiếng guốc gõ lộc cộc của Ume đang chạy tới.

“Cô chủ! Cô chủ! Có người gọi điện cho cô từ Imabashi! Xin cô ra nghe máy ngay khi có thể ạ.”

Mitsuko vội vã chạy ra nghe điện và khi quay lại cô nàng nói: “Mọi việc tiến triển mỹ mãn. Chúng ta không cần phải đợi lâu nữa!”

Một lần nữa, tôi và Mitsuko run rẩy ôm lấy nhau trong đau đớn tột cùng rồi nuốt trọn những viên thuốc ngủ.

Hình như tôi đã hoàn toàn hôn mê khoảng nửa ngày. Sau đó tôi mới được nghe lại rằng khoảng tám giờ tối tôi đã bắt đầu thi thoảng mở mắt nhìn quanh lo lắng nhưng không có ký ức rõ rệt nào về hai, ba ngày sau đó - tất cả chỉ là cảm giác buồn nôn, ngạt

thở, đầu óc nặng trĩu với hình ảnh nhập nhoạng của nhà tôi ngồi bên gối, suốt quãng thời gian đó chỉ có những giấc mơ kéo dài nối tiếp nhau mà thôi. Đầu tiên tôi, nhà tôi, Mitsuko, Ume - bốn người hình như đi đâu đó, mắc màn ngủ trong nhà trọ. Đó là một buồng sáu chiếu, tôi và Mitsuko nằm cạnh nhau, hai bên là nhà tôi và Ume, bốn người trong màn... Hình ảnh đó vẫn còn nán lại mơ hồ trong tâm trí của tôi như một cảnh trong mộng, nhưng xét từ góc nhìn của tôi trong căn phòng, mơ với thật hình như đã lẫn vào nhau. Một điều nữa tôi nghe thấy là tối muộn hôm đó tám nệm tôi nằm đã được chuyển sang phòng khác, rồi Mitsuko mở mắt rồi mê man gọi tôi: “Chị Hai đi rồi! Trả Chị Hai cho tôi! Trả Chị Hai cho tôi!” Nước mắt cô ấy tuôn như mưa và tôi đã được đem trở lại căn phòng của Mitsuko.

Đó là căn phòng tôi mơ thấy nhưng vẫn còn những giấc mơ quái lạ khác. Tôi đã ngủ trong một quán trọ, nghe được tiếng Watanuki và Mitsuko thì thầm bên tai.

“Không biết Chị Hai ngủ chưa nhỉ?”

“Chúng mình không được đánh thức chị ấy.”

Trong giấc ngủ chập chờn, tôi có thể nghe được những đoạn nói chuyện bí mật của họ. Nhưng tôi đang ở chỗ quái nào thế này? Chắc là quán trọ Kasayamachi - rất không may tôi đang quay lưng lại nên không thể trông thấy nét mặt họ. Nhưng dù thế, tôi vẫn biết chuyện gì đang diễn ra. Tôi đã bị lừa! Chỉ có tôi uống thuốc ngủ, tôi đã bị gài bẫy vào tình thế này để cô ả Mitsuko dễ bề gọi Watanuki đến. Tôi hận! Tôi muốn bật dậy xé xác bọn đểu cằng kia! Nhưng càng cố càng lực bất tòng tâm. Tôi muốn la hét mà cổ đến mấy cũng chỉ chuốc bực vào thân thêm thôi. Lưỡi tôi cứng lại, không nhúc nhích, hai con mắt không

chịu mở ra. Tôi tức điên! Trong lúc tự hỏi bản thân phải làm gì, tôi lại tiếp tục chìm vào cơn mê man... Song tôi vẫn nghe thấy tiếng nói suốt một lúc lâu. Quái lạ thay giọng nói đã chuyển từ Watanuki sang chồng tôi... Tại sao chồng tôi lại ở một nơi như thế này? Sao anh ta lại thân mật với Mitsuko thế?

“Chị Hai sẽ không giận chứ?”

“Tôi nghĩ Sonoko luôn muốn như thế.”

“Vậy cả ba chúng ta sẽ trở thành những người bạn tốt.”

Tôi nghe lồm bồm được mấy lời như trên. Ngay cả bây giờ tôi cũng không chắc nó có thật không. Liệu họ đã thực sự trao đổi như vậy hay là tôi tự tưởng tượng ra trong cơn mê?... Mà nếu chỉ có vậy thì rất có thể đó là một ảo giác, là sản phẩm của đầu óc mê man. Bản thân tôi chối bỏ nó, không tin đó là thực nhưng còn một cảnh tượng khác tôi vẫn nhớ, một cảnh tượng tôi không thể nào quên...

Ban đầu tôi ngỡ đó chỉ là mộng mị hoang đường, nhưng dù những giấc mơ hồi đầu đã chậm chạp phai mờ khi tác dụng của thuốc yếu đi và tôi từ từ tỉnh ra, chỉ riêng cảnh tượng ấy bùng cháy lên trong tâm trí tôi, thậm chí còn sáng rõ hơn - không còn gì phải nghi ngờ nữa. Thực tế chúng tôi uống chung một lượng thuốc nhưng tôi lại bất tỉnh lâu hơn. Mitsuko đã ăn no lúc 11 giờ, gộp cả bữa sáng và bữa trưa, còn tôi thì ba chân bốn cẳng ra biển, chưa kịp ăn một bữa ra hồn nên đã hấp thụ hết chỗ thuốc với cái bụng rỗng không. Trong khi tôi vẫn còn mê man, Mitsuko từ lâu đã nôn ra hết thuốc và hoàn toàn tỉnh táo.

Sau đó chính miệng Mitsuko bảo rằng: “Em không biết chuyện gì đang diễn ra, ngoại trừ việc đáng lẽ chị phải nằm bên

cạnh em cả, Chị Hai à.” Nếu vậy thì chồng tôi mới là người có lỗi. Tuy nhiên như nhà tôi thú nhận, vào cái buổi chiều thứ hai ở Hamadera lúc Ume về nhà và anh ta đang quạt đuổi ruồi khỏi gương mặt đang ngủ của tôi thì Mitsuko lăm bắm “Chị Hai...” và trong mơ màng bắt đầu xích lại gần tôi. Sợ rằng cô ấy sẽ đánh thức tôi, nhà tôi bèn chen vào giữa, bế cô ấy mang đi, kê gối và đắp chăn cho cô ấy... Nghĩ rằng Mitsuko đang ngủ say, anh ta cũng thả lỏng nhưng chưa kịp định thần thì đã bị một vòng tay siết chặt. Dù sao, đối với chuyện đó chồng tôi cũng chả có kinh nghiệm gì và ngây ngô như đứa trẻ nên tôi chắc rằng anh ta đã thành thật với tôi.

Vâng, có tìm ra một người để đổ lỗi thì phỏng được ích gì, nhưng có vẻ như nếu họ đã làm thế một lần thì dù họ có thấy tội lỗi với tôi đi chăng nữa thì vẫn ngựa quen đường cũ mà thôi. Cân nhắc đủ đường, tôi không thể hoàn toàn tha thứ cho nhà tôi song về phần mình, tôi cũng có thể thông cảm với anh ta. Quá rõ tính tình vợ chồng khắc nhau thế nào, cũng đã nói quá nhiều về vấn đề ấy, bởi tôi lúc nào cũng cố kiếm một người tình khác nên chắc hẳn anh ta trong vô thức cũng tìm đến người khác. Thêm vào đó, nhà tôi không biết tiêu sấu bằng rượu chè hay chơi bời với geisha như cánh đàn ông khác, thành thử anh ta càng dễ bị quyến rũ. Diễn biến về sau giống như dòng lũ cuốn phăng con đập, dục vọng mù quáng đã trào lên đánh đổ ý chí và lý trí của anh ấy, anh ấy còn mê muội điên khùng hơn cả Mitsuko nữa. Cho nên tôi cũng không thắc mắc gì về chuyển biến trong cảm xúc của chồng tôi.

Nhưng làm thế nào để giải thích về phía Mitsuko? Cô nàng ngủ thật và chỉ ngẫu nhiên mà động tình hay đã tính toán từ trước? Phải chăng Mitsuko định ruồng bỏ Watanuki và dùng nhà tôi để thế chỗ, gây ra chừng ấy ghen tuông giữa hai vợ chồng để dễ bề thao túng? Dĩ nhiên bản chất của cô nàng là càng thu nạp được nhiều người si mê mình thì càng tốt, nên có lẽ cô

chỉ hành động theo thói quen. Còn nếu không, biết đâu đó là một thủ thuật để chiếm được sự ủng hộ của chồng tôi. Mitsuko rất có thể sẽ nói: “Em biết làm thế này là sai trái nhưng chỉ còn cách ấy mới có thể đưa anh nhà về phe chúng mình.” Chuyện này quá rắc rối với tôi - ai mà biết được tâm cơ của con người xảo quyệt ấy - song có lẽ những yếu tố ngẫu nhiên và âm mưu của Mitsuko đã phối hợp đúng lúc.

Dù sao, ít lâu sau họ đều đã thú nhận trước tôi; ban đầu tôi chỉ biết ngồi trơ ra trên giường trong cảm giác mơ hồ là bị phản bội mà không tự vấn tại sao. Tôi nửa vui nửa giận khi Ume đến bên giường mình nói: “Cô Kakiuchi không cần lo lắng nữa. Chồng cô đã biết hết rồi!” Rõ ràng tôi không vui vẻ gì vì từ đầu đã ngờ ngợ chồng mình và Mitsuko có đan dít với nhau.

Vào tối ngày thứ ba, bác sĩ nói với tôi: “Cô có thể dậy được rồi.”

Sáng hôm sau, chúng tôi rời Hamadera. Cũng vào thời điểm đó, Mitsuko trấn an tôi: “Mọi chuyện tốt đẹp rồi Chị Hai à. Ngày mai em sẽ đến nhà chị và kể hết cho chị nghe.” Nhưng cô ta nom có vẻ tội lỗi, và thái độ của cô ta trước tôi dè chừng một cách kì lạ. Hình như chồng tôi và cô ấy thông đồng gì đó với nhau. Ngay sau khi đã đưa tôi trở lại Koroen, anh ta bảo phải đi làm ngay.

“Tôi có ít công chuyện phải giải quyết cho xong,” anh ta bảo và nhanh chóng ra khỏi nhà. Tối đó, sau tám giờ anh ta trở về, chỉ nói “Tôi ăn cơm rồi,” có vẻ như sợ tôi gợi chuyện.

Tôi biết chồng mình nói dối dở tệ, thế nào sớm muộn anh ấy cũng lòi đuôi chuột. Tôi mặc kệ cho anh ta tự dẫn vật bao lâu tùy ý. Tôi vờ như không nhận ra anh ta đóng kịch, lúc nào cũng

leo lên giường ngủ sớm hơn anh ta. Nhà tôi càng bồn chồn hơn trước, đêm đêm cứ lật qua lật lại không ngủ được. Kể cả trong bóng tối, tôi biết tổng anh ta vẫn đang mở mắt nhìn lên xem có thật tôi đang say giấc và thở đều hay không.

Được một lúc anh ta gọi tên và nắm tay tôi.

“Mình thấy trong người thế nào? Vẫn nhức đầu à? Nếu mình hãy còn thức thì tôi có chuyện muốn nói... Chắc mình cũng biết phải không? Xin mình hãy tha thứ cho tôi, hãy xem như đó là cái số của tôi và mình...”

“À, vậy là tôi không mơ...”

“Tha thứ cho tôi. Xin mình hãy tha thứ cho tôi.”

Anh ấy nói thì tôi cũng bắt đầu khóc. Nhà tôi nhẹ nhàng vuốt ve bờ vai tôi thủ thủ: “Tôi cũng muốn nghĩ rằng đây chỉ là một cơn ác mộng để mà quên đi... Nhưng giờ tôi không sao quên nổi. Lần đầu tiên tôi hiểu tình yêu là như thế nào. Tôi nhận ra lý do mình say đắm cô ấy đến thế. Mình cứ bảo là tôi không có đam mê, nhưng bây giờ tôi có rồi đây! Nếu tôi tha thứ cho mình thì mình cũng tha thứ cho tôi chứ?”

“Anh nói thế vì muốn trả thù phải không? Anh thông đồng với cô ta để ruồng rẫy tôi...”

“Thật nực cười! Tôi không phải loại người thù dai! Nếu tôi đã hiểu tâm sự của mình, làm sao tôi có thể muốn làm mình bất hạnh cơ chứ?”

Trên đường từ văn phòng về nhà, anh ấy đã gặp Mitsuko bàn bạc về tình trạng hiện nay. Chỉ cần tôi đồng ý anh ấy sẽ đứng ra nhận trách nhiệm cho cả ba và bảo đảm Watanuki sẽ không gây sự nữa. Ngày mai Mitsuko sẽ đích thân đến nhà chúng tôi

nhưng về sau cô lại thấy bất tiện và nhấn lại: “Anh hãy xin lỗi Chị Hai về chuyện đã xảy ra.”

Anh ta đã kể lể như thế với tôi, không quên nhấn mạnh mình chẳng phải hạng lừa đảo như Watanuki nên có lý nào tôi cho phép Watanuki mà lại cấm cản anh ta? Nhà tôi lẽ đương nhiên không lừa dối ai, tôi chỉ thấy Mitsuko đáng ngại. Cứ theo anh ta bảo, thì tôi không cần phải lo vì anh ấy khác Watanuki song tôi lo là lo cái “khác” ấy. Đây là lần đầu Mitsuko biết đến mùi vị đàn ông thực sự và lần này của cô nàng rõ ràng nghiêm túc hơn những gì đã trải qua trước đó. Có lẽ cô nàng sẽ gạt tôi sang một bên. Cô sẽ lấy một cái cớ hết sức hợp lý (mối tình đồng tính không thể sánh với tình yêu tự nhiên), và cũng chả có lương tâm nào cắn rứt cô ta hết... Giả sử chồng tôi cũng lại xuôi theo lý luận như thế, tôi phải chống trả làm sao? Rốt cuộc anh ta sẽ đồng tình với cô nàng mà nói: “Tôi muốn lấy Mitsuko.”

Một ngày nào đó anh ấy sẽ bảo tôi: “Chúng ta đã sai lầm khi kết hôn. Tôi với cô như nước với lửa, không thể hạnh phúc dưới cùng một mái nhà. Có lẽ chúng ta nên chia tay.”

Ngày đó có đến đi chẳng nữa thì tôi cũng khó lòng phản đối bởi chính tôi là người thường rao giảng tự do luyện ái mãi đây thôi. Chắc hẳn người đời cũng cho rằng anh ấy li dị loại đàn bà như tôi là hợp tình hợp lý. Ngẫm về tương lai, tôi không khỏi lo lắng về cái hậu họa đó. Nhưng có thể đấy là định mệnh không tránh khỏi của tôi.

Hiềm nỗi nếu tôi không chiều lòng anh ấy thì có thể sẽ không được gặp Mitsuko nữa. “Không phải là tôi không tin mình, nhưng tôi sợ sẽ lại có chuyện... Mình suy diễn quá đà rồi, đừng có ngốc như vậy! Nếu một trong ba người phải chịu thiệt thì thà

cả ba chết đi, có phải hơn không?” Tôi bảo chồng, nước mắt lã chã không thôi.

Chồng tôi cũng bắt đầu nức nở, và hai chúng tôi đã khóc cả đêm dài.

Thế là hôm sau nhà tôi bắt đầu bắt tay vào dốc sức thuyết phục gia đình Mitsuko và giải quyết vụ lùm xùm với Watanuki. Trước tiên anh tìm đến gia đình Tokumitsu xin gặp bà mẹ và trình bày rằng mình là chồng của Sonoko, bạn thân của Mitsuko và rằng chính con gái bà đã nhờ anh đến. Sự tình là cô Mitsuko bị một gã đàn ông không đứng đắn theo đuổi... Nhà tôi mào đầu như vậy rồi tiếp tục nói là cũng may là gã kia chưa kịp làm gì xâm hại đến tiết hạnh của con gái bà vì thể chất hắc có vấn đề, song với bản tính lưu manh hắc đã phao nhiều tin đồn thất thiệt nào là Mitsuko mang bầu con của hắc, rồi Mitsuko và vợ tôi có quan hệ yêu đương đồng tính. Ngoài ra hắc còn ép vợ tôi ký vào một giao kèo phi pháp và sử dụng nó hăm dọa con gái bà cũng như vợ tôi, nhưng rõ ràng vợ tôi và Mitsuko không có quan hệ gì với hắc.

“Hơn ai hết tôi hiểu rõ con gái bà hoàn toàn vô tội,” chồng tôi nói. “Thêm vào đó, với tư cách là chồng Sonoko, tôi xin đảm bảo những lời đồn ác ý về quan hệ của Sonoko và Mitsuko là hoàn toàn bịa đặt. Bên cạnh đó, tôi cũng là bạn của con gái bà, tôi thấy mình có trách nhiệm bảo vệ cô ấy, dù cô ấy không đòi hỏi. Bà có vui lòng cho phép tôi dàn xếp chuyện này không? Tôi sẽ chịu trách nhiệm về sự an toàn của con gái bà, ngộ nhỡ tên khốn

kia có ý định làm phiên bà, xin hãy bảo hắn gặp tôi. Bảo hắn tới văn phòng của tôi ở Imabashi.”

Tiên sinh xem, một người đàn ông cả đời không biết dối trá mà bây giờ vì ái tình có thể nói năng như thế! Thuyết phục được mẹ Mitsuko xong, anh ta đi gặp Watanuki. Phía này vấn đề đã được giải quyết bằng tiền và nhà tôi đã đem về nhà toàn bộ chứng cứ, cả tấm ảnh chụp lại giao kèo giữa tôi và Watanuki mà hắn dọa sẽ bán cho báo chí, cộng với phim âm bản và tờ biên nhận nhà tôi đưa hắn. Có vẻ như anh ta chỉ mất hai hay ba ngày là dọn dẹp ổn thỏa vụ việc nhưng Mitsuko và tôi đều nghi ngại vì để gì Watanuki lại bỏ cuộc dễ dàng đến thế. Ngay cả khi hắn đã trao cho chúng tôi phim âm bản thì hắn vẫn có thể đã kịp rửa thêm mấy bức ảnh, có trời mới biết hắn sẽ làm gì.

“Anh trả cho hắn bao nhiêu?” Tôi hỏi.

“Hắn đòi một ngàn, nhưng tôi mặc cả xuống còn năm trăm,” chồng tôi đáp, có vẻ tự tin rằng rắc rối cũng đã được giải quyết. “Hắn ta đã bị tôi bắt bài rồi và biết mấy trò dọa nạt không ăn thua nên cứ ngậm miệng ăn tiền là hơn.”

Tất cả mọi việc đều theo kế hoạch, chỉ có Ume là người bị đuổi ra rìa. “Mày biết chuyện mà không báo cho nhà chủ hả?” Mẹ Mitsuko bảo, rồi đuổi con nhỏ đi.

Ume cảm thấy oan ức thậm tệ. Ừ thì chúng tôi đã vô tâm không lường được chuyện con bé bị tổng cổ sau khi giúp đỡ chúng tôi, nên biết chuyện là tôi đã mua ngay cho nó một thùng quà cáp để an ủi. Ai ngờ được về sau nó lại lấy oán báo ân như thế.

Chồng tôi trấn an gia đình Mitsuko rằng họ không cần lo lắng

gì thêm. Cha Mitsuko đã cất công lên tận văn phòng cảm ơn anh ấy, còn mẹ cô nàng thì cảm ơn tôi: “Con bé mất nết, hi vọng con coi nó như đứa em gái và trông chừng nó. Miễn nó ở đằng nhà Kakiuchi là cô an tâm rồi, từ giờ cô sẽ không để nó đi đâu mà không có con.”

Mẹ Mitsuko tin tưởng tôi đến nỗi Mitsuko cùng cô hầu mới tên Saki thay cho Ume, ngày nào cũng đường đường chính chính đến nhà tôi. Thậm chí Mitsuko có ở lại qua đêm cũng không bị phản đối. Nghe ra thì có vẻ thuận lợi nhưng nội bộ gia đình tôi lại căng thẳng và rối ren hơn bao giờ hết, còn hơn cả lúc bị Watanuki quấy nhiễu. Mỗi ngày trôi qua nỗi khổ tâm của chúng tôi càng sâu sắc. Mà có rất nhiều lý do: ngày xưa tôi muốn là có thể gặp Mitsuko ở quán trọ Kasayamachi nhưng giờ thì không, dù thế nào thì nhà tôi lẫn tôi đều không thể đi đâu với Mitsuko để người kia lại một mình. Vì vậy, chúng tôi phải ở nhà trông chừng nhau trừ phi ai đó mở lượng bao dung mà tự giác rút lui. Nhưng Mitsuko quá rõ việc mình đang làm, lúc nào cũng gọi đến văn phòng của nhà tôi ở Imabashi trước khi đi: “Em ra đằng Koroen đây!” Thế là chồng tôi liền cuống cuống chạy về.

Tất nhiên chúng tôi đã đồng ý không giữ bất kỳ bí mật nào với nhau, nên Mitsuko phải cho nhà tôi biết. Nhưng lẽ ra Mitsuko nên đến sớm, vào buổi sáng chẳng hạn thay vì đợi đến hai, ba giờ chiều, chúng tôi chả còn mấy thời gian dành cho nhau. Còn nhà tôi có vẻ sẵn lòng bỏ việc, nghe Mitsuko gọi là về nhà tức khắc.

“Sao anh cứ phải về nhà sớm thế? Tôi chẳng có cơ hội chuyện trò với Mitsuko nữa.” Tôi nói như vậy. Thì chồng tôi đáp: “Tôi định ở văn phòng lâu hơn nhưng không có việc gì để giải quyết

cả.” Hoặc: “Khi không ở nhà tôi hay tưởng tượng lung tung, về rồi tôi thấy an tâm hơn, nhưng nếu cô muốn thì tôi sẽ ở dưới lầu.” Hoặc: “Cô có thời gian chị chị em em một mình với Mitsuko thì cũng nên hiểu là tôi không có chứ.”

Nhưng bị tôi hỏi dồn, anh ấy trả lời khác hẳn: “Nói thật với cô, Mitsuko bảo tôi sao cô ấy gọi mà không về ngay, ‘chỉ có mình Chị Hai quan tâm đến em thôi’. Nghe giọng cô nàng bực bội lắm.”

Thực tình tôi không biết sự ghen tuông của Mitsuko bao nhiêu phần thực lòng, bao nhiêu phần giả bộ để gây sức ép. Nhưng cô ta đã đi quá xa đến mức rò dại, chỉ cần tôi lỡ gọi chồng “mình ơi” một cái là đôi mắt Mitsuko đã rơm rớm: “Anh chị không còn là vợ chồng, cảm chị xưng hô với anh ấy như thế!” Trước mặt người khác thì không sao, nhưng giữa ba người với nhau Mitsuko bắt tôi gọi chồng khác đi, “anh Kotaro” chẳng hạn. Mitsuko còn khẳng khẳng đòi anh ấy gọi tôi là “cô Sonoko” hoặc “Chị Hai” thay vì “Sonoko à” hay “mình ơi”.

Tưởng thế đã ghê, dè đâu Mitsuko còn đem thuốc ngủ và rượu đến bảo: “Em muốn anh chị uống cái này vào và đi ngủ. Thấy anh chị ngủ rồi em sẽ đi.” Chúng tôi phản đối thế nào cô nàng cũng không chấp nhận.

Lúc đầu, tôi nghĩ Mitsuko đang đùa, nhưng không phải. “Đây là liều đặc biệt, rất có công hiệu,” cô nàng nói, đặt hai gói thuốc bột trước mặt chúng tôi. “Nếu cả hai thề sẽ chung thủy với em thì hãy chứng minh điều đó bằng cách uống hết chỗ thuốc này.”

Nhỡ một gói là thuốc độc thì sao? Tôi tự hỏi. Biết đâu cô ấy muốn trừ khử tôi?

Đó là những gì lóe lên trong tâm trí tôi, và cô ta càng thúc giục chúng tôi dùng thuốc, tôi lại càng thấy chuyện này mờ ám. Trong lúc tôi lăm lăm nhìn vào mắt Mitsuko, chồng tôi có vẻ cũng bị nỗi sợ hãi tương tự ám ảnh. Tay cầm gói thuốc bột màu trắng, anh ta có vẻ đang so sánh nó với màu sắc gói thuốc trong tay tôi, nhìn Mitsuko và tôi dò xét.

Mitsuko bắt đầu thiếu kiên nhẫn.

“Tại sao anh chị không uống?” Cô ấy nhắc lại, giọng run run. “À, tôi hiểu rồi! Các người lừa tôi đấy phỏng?” Dứt lời, Mitsuko khóc nức nở.

“Không còn đường lui nữa rồi,” tôi nghĩ. Thuốc độc chết người thì cũng phải uống thôi. Tôi đưa gói thuốc lên miệng.

“Sonoko!”

Chồng tôi nãy giờ ngồi im nhìn vợ bỗng chớp lấy tay tôi: “Khoan đã! Đã đến nước này ta chỉ còn biết tin vào vận may. Mình đổi thuốc cho nhau rồi uống đi.”

“Được lắm, cùng đếm đến ba rồi uống thuốc nhé!”

Chúng tôi đã làm chính xác những điều đó đây tiên sinh ạ.

Chắc tiên sinh cũng tự tưởng tượng được chúng tôi đã nghi ngờ ghen tuông lẫn nhau thế nào vì trúng kế của Mitsuko. Hàng đêm chồng tôi và tôi bị ép uống thuốc, mỗi lần uống tôi tự hỏi phải chăng chỉ mình uống phải thuốc thật. Biết đâu anh ta đang giả đồ? Có khi anh ta tỉnh như sáo cũng nên! Nghĩ mà tôi chỉ muốn tìm cách vờ nuốt vào rồi khạc ra, nhưng Mitsuko giám sát quá kĩ không ai mó máy được gì. Rốt cuộc, cô ta sợ bị lừa nên tuyên bố sẽ đích thân cho thuốc vào miệng chúng tôi. Mitsuko đứng giữa hai chiếc giường đơn (cô ta bắt chúng tôi đổi cái giường đôi), cầm hai liều thuốc ngủ đổ trực tiếp vào miệng hai vợ chồng tôi như thể tránh khỏi khả năng bị chúng tôi ôm hận vì đã đổi xử thiên vị với một trong hai người. Mỗi tay cầm một gói thuốc, cô ta bắt tôi và nhà tôi phải nằm ngửa, há miệng thật to để cô ta trực tiếp dốc thuốc vào. Sau đó cô ta cầm hai cái chén miệng dài, loại dùng cho người ốm ấy thừa tiên sinh, cùng một lúc đổ cùng một lượng nước ấm như nhau vào miệng chúng tôi để nuốt cho hết thuốc.

“Anh chị phải uống nhiều nước thì thuốc mới phát huy hiệu quả.” Mitsuko vừa nói vừa đổ ba bốn ly nước vào miệng chúng tôi. Tôi cố hết sức để tỉnh táo trong lúc ra vẻ là đang ngủ song Mitsuko cầm tiệt cả hai vợ chồng không được trở mình, không

được nằm nghiêng mà phải nằm ngửa để cô nàng nhìn mặt cho rõ. Cô ta ngồi giữa hai cái giường, chăm chú quan sát và kiểm tra chúng tôi đủ kiểu từ theo dõi nhịp thở đến tìm cách để làm chúng tôi phải nháy mắt hay đặt tay lên ngực cảm nhận nhịp tim. Chừng nào chúng tôi còn chưa ngủ say cô nàng còn chưa đi.

Nhưng lúc này thì chúng tôi còn biết làm gì nhau nữa kia chứ? Kể cả khi chỉ còn hai người với nhau, tôi lẫn nhà tôi đều không có tí ti ham muốn nào, đồ tiên sinh tìm được đôi vợ chồng nào lãnh cảm hơn. Nhưng Mitsuko bảo: “Anh chị mà ngủ trong một phòng thì phải uống thuốc.”

Khi tác dụng của liều này giảm thì Mitsuko đổi liều khác, thuốc khác để tôi và chồng lúc nào cũng đỡ dần vì thuốc sau khi tỉnh dậy. Nằm trên giường với hai con mắt mở to, tôi thấy thật kinh khủng: phía sau đầu tê dại, chân tay không nhấc nổi. Bụng dạ bồn chồn muốn mửa và không có chút sức lực nào để ngồi dậy nữa. Chồng tôi cũng chẳng khá khẩm hơn vợ là bao. Anh ấy thở dài, giọng nặng nề ê a như vẫn còn đang quay cuồng vì thuốc: “Cứ cái đà này khéo chúng ta sẽ bị ngộ độc mất thôi.”

Khi thấy chồng cũng lơ mơ như mình tôi thấy nhẹ nhõm hẳn, ắt anh ta cũng uống cùng một liều thuốc với mình nhưng rồi tôi lại tự hỏi không biết có phải mình bị lừa nữa hay không.

“Thực tình sao đêm nào chúng ta cũng phải dùng thuốc thế?”

Chồng tôi cũng có vẻ nghi ngờ. Anh ấy nhìn tôi lăm lăm và nói: “Phải đấy, tại sao nhỉ?”

“Rõ ràng kể cả khi tôi và anh nằm chung giường thì cũng có gì đáng ngại nào? Mitsuko chắc phải có âm mưu nào đó nữa.”

“Theo cô thì Mitsuko âm mưu gì?”

“Tôi không biết. Nhưng anh chắc là biết chứ.”

“Không hề, người biết là cô thì đúng hơn.”

“Nếu chúng ta cứ nghi kỵ lẫn nhau thì sự việc này sẽ không có hồi kết. Cơ mà tôi vẫn định ninh chỉ có mình tôi phải dùng thuốc ngủ thật.”

“Tôi cũng thế!”

“Nhưng anh biết rõ chuyện xảy ra ở Hamadera mà!”

“Vậy tôi mới tin rằng bây giờ đến lượt mình bị lừa.”

“Anh vẫn tỉnh táo đến khi Mitsuko về phải không? Hãy cho tôi biết sự thật đi.”

“Tỉnh hồi nào chứ. Cô thì sao?”

“Thuốc ngủ mạnh như vậy tôi sao tỉnh nổi?”

“Ừa thế cô uống thuốc thật hả?”

“Tất nhiên rồi, anh nhìn mặt tôi tái mét mà còn hỏi!”

“Mặt tôi cũng có hơn gì!”

Thường thì chúng tôi cự cãi đến tầm tám giờ sáng khi điện thoại đổ chuông như thường lệ.

“Đến giờ dậy rồi!” Mitsuko nói.

Dụi đôi mắt đang díp lại, chồng tôi ra khỏi giường. Đôi khi anh ấy phải đến văn phòng nhưng những lúc buồn ngủ quá không đi làm nổi, anh ấy biết mình vẫn phải tuân lệnh Mitsuko là không được ở trong phòng ngủ sau tám giờ sáng nên anh ấy xuống nhà, ngồi ngoài hiên trên chiếc ghế mây rồi gà gât tiếp. Như vậy tôi muốn nằm trên giường bao lâu tùy ý nhưng anh ấy thì kiệt sức đến nổi ngay cả khi vác được cái thân đến chỗ nằm thì cũng không còn tâm trí làm việc nữa. Anh ấy chỉ muốn nằm

ngủ mà thôi. Song chẳng may chồng tôi ngủ nhiều quá, thì Mitsuko sẽ cho rằng anh ấy muốn dành thời gian cho tôi, thành thử có việc hay không có việc anh ấy vẫn bắt buộc phải ra khỏi nhà. “Làm một giấc xong tôi sẽ về ngay.” Anh ta nói.

Đó là khi tôi bắt đầu nói với anh ấy: “Mitsu không đoái hoài tới tôi; cô ấy một mực muốn chỉ đạo anh làm cái này, không được làm cái kia - chứng tỏ anh mới là người cô ấy yêu.”

Nhưng theo chồng tôi, nếu Mitsu yêu thì đã chẳng ngược đãi anh ấy như thế. “Không phải Mitsu muốn tôi kiệt quệ và tê liệt để mất hết ham muốn, thế là các cô tha hồ sung sướng đây sao?”

Lạ thay vào giờ cơm tối, mặc dù dạ dày bị thuốc ngủ hành hạ và không còn chút cảm giác ngon miệng nào nữa, chúng tôi vẫn cứ ăn lấy ăn để, đếm xem người kia ăn bao nhiêu bát cơm và cố gắng nuốt trôi đồ ăn. Chúng tôi biết đó là cách duy nhất để làm suy yếu tác dụng của thuốc.

Mitsuko bảo: “Anh chị không được ăn quá hai chén cơm. Ăn nhiều thì thuốc sẽ mất tác dụng!” Cuối cùng nàng quyết định ngồi cạnh hai vợ chồng suốt bữa tối để trông chừng khẩu phần của chúng tôi.

Nói về thể trạng của tôi và chồng giai đoạn đó, phải nói là còn sống được mới tài. Mỗi ngày cái dạ dày yếu ớt của chúng tôi lại phải gánh một lượng thuốc ngủ lớn hơn đến nỗi có lẽ cơ thể không đủ sức hấp thụ nữa, đầu óc chúng tôi lúc nào cũng lơ mơ cả ngày lẫn đêm, chẳng biết mình còn sống hay đã chết. Chúng tôi ngày một xanh xao gầy gò, tệ hơn nữa là giác quan tê liệt. Mitsuko nghiêm nhiên ăn uống tùy ý thích nên da dẻ rạng rỡ tươi nhuận hơn bao giờ hết trong khi tra tấn vợ chồng tôi bằng

khẩu phần ít ỏi ngặt nghèo. Với chúng tôi Mitsuko tỏa sáng như mặt trời, bất kể thân thể có kiệt quệ đến đâu, nhắc thấy khuôn mặt cô nàng là chúng tôi cải tử hoàn sinh, gặp Mitsu là niềm vui duy nhất còn lại của hai vợ chồng.

Mitsuko nhận xét: “Anh chị cảm nhận được thần kinh đang tê liệt nhưng lúc gặp em chắc anh chị cũng vui hơn một tí phải không? Có thể vấn đề ở chỗ hai người chưa đủ si mê em.” Mitsuko bảo rằng cô ta có thể đo lường phản ứng của chúng tôi để biết ai yêu cô ta hơn, và đây là lý do cô ta càng ép chúng tôi dùng thuốc. Tiên sinh có thể nói rằng Mitsu không thêm loại tình cảm tầm thường, không gì làm cô nàng thỏa mãn ngoài sự si mê mãnh liệt mặc cho dục vọng đã bị thuốc ngủ mài mòn...

Rốt cuộc hai vợ chồng tôi chỉ còn là cái xác không hồn, Mitsuko muốn chúng tôi chỉ được tìm đến niềm hạnh phúc duy nhất, ánh mặt trời độc tôn ấy là cô ta chứ không phải ham muốn hay nguồn vui gì khác trên đời. Chúng tôi không chịu uống thuốc là cô nàng sẽ tức giận mà khóc òa lên. Tất nhiên từ lâu cô nàng đã biểu lộ cái tính ưa thách thức sự tận tụy ở những kẻ trót đem lòng ái mộ cô ta, nhưng ắt hẳn Mitsuko còn có lý do khác để đi quá trớn thế này. Không biết Watanuki có ảnh hưởng gì lên cô ấy không? Lẽ nào trải nghiệm đầu tiên về mối quan hệ tình cảm viên mãn tầm thường đã làm Mitsuko thất vọng, nên cô ta muốn tất cả những kẻ rơi vào nanh vuốt của mình biến thành Watanuki hết? Chứ nếu không việc gì cô ta phải làm chúng tôi tê dại cả thể xác, giác quan một cách tàn bạo như vậy? Chắc tiên sinh từng nghe câu chuyện ma quỷ ám người, nhưng cứ nhìn cái cách Mitsuko cư xử mỗi ngày điên lại thêm điên thì chắc hẳn đến tiên sinh cũng phải nghĩ là sự độc địa của

Watanuki đã ám vào cô nàng rồi. Chỉ riêng chuyện đó đã khiến người ta dựng tóc gáy.

Mà chưa hết. Không chỉ Mitsuko mà nhà tôi, một người bình thường, lành mạnh không có một cái tơ cái tóc thiếu lý trí nào cũng thay tính đổi nết. Lúc tôi nhận ra thì anh ấy đã trở thành một gã đàn ông hần học ghen tuông, lúc chót nhả với Mitsuko khuôn mặt xanh xao lả lù của anh ta nở nụ cười quái đản trông vừa có vẻ xảo quyệt, độc ác vừa đàn bà. Để ý kỹ hơn một chút thì ngữ điệu, cung cách nói chuyện, nét mặt và ánh mắt của nhà tôi lúc này hoàn toàn giống Watanuki như hai giọt nước. Tôi biết, nét mặt của một người phản ánh tâm trạng người đó, nhưng thừa tiên sinh, ông có tin chuyện trúng tà là có thật không? Tà ma lẽ nào chỉ là mê tín dị đoan ư? Nói gì thì nói, cái gã Watanuki tàn độc gian xảo đến độ chúng tôi dễ thường đã bị trúng tà của hắn còn nhà tôi ắt là do hắn chơi ngải bỏ bùa cũng nên.

Một hôm tôi bảo chồng: “Trông anh coi bộ càng ngày càng giống Watanuki.”

“Tôi cũng nghĩ thế,” anh ấy đáp. “Mitsu muốn biến tôi thành một Watanuki thứ hai.”

Lúc đó, anh ta đã ngoan ngoãn cúi đầu trước số phận của mình bất kể trước mắt có xảy ra điều gì. Nhà tôi không kháng cự lại cái quá trình tha hóa thành Watanuki mà còn sung sướng, như chuyện thuốc ngủ, thực tình anh ta còn đòi Mitsuko đưa thêm. Còn Mitsuko, đã đẩy ba người chúng tôi đến cái ngưỡng này thì không biết tới bao giờ mới thỏa mãn? Cô ta hẳn phải cảm thấy tuyệt vọng lắm, sẵn sàng làm mọi sự, thậm chí có khi làm chúng tôi hao mòn dần bởi thuốc rồi giết cho sạch ráo - đó

có phải là âm mưu cô ta ủ kín hay không? Tôi chẳng phải là người duy nhất nghĩ như vậy. Chồng tôi đã bỏ cuộc, thuận theo cô nàng. Mitsuko có lẽ chỉ chờ đến ngày hai chúng tôi sức tàn lực kiệt mà chết - chắc cũng không còn lâu lắm nữa đâu, rồi cô nàng lại khôn khéo mà thoát khỏi chúng tôi quay về hình tượng ngoan hiền, chờ một mối tốt.

“Mitsu càng ngày càng phơi phơi, tôi với cô thì sức tàn lực tận. Tôi dám chắc cô ta âm mưu từ đầu rồi.”

Lúc ấy tôi và chồng đã kiệt sức cũng không còn thấy chút vui thú nào nữa, chúng tôi đều nghĩ rằng có thể đúng ngày này hoặc ngày mai sẽ là đám ma của mình.

Tiên sinh ạ, giá chúng tôi cùng chết đúng như ý nguyện thì tôi đã hạnh phúc biết bao. Bài báo ấy đã thay đổi tất cả. Có lẽ hôm ấy là ngày 20 tháng Chín. Một buổi sáng chồng tôi gọi tôi dậy xem thứ ai đó đã gửi đến. Anh ấy trải một tờ báo mà tôi chưa hề trông thấy ra, mục tin đồn, và cái đầu tiên đập vào mắt tôi là tấm ảnh chụp lại giao kèo giữa tôi và Watanuki cùng cái tit (được khoanh hai vòng bằng mực đỏ) của một bài viết dài! Ngoài ra tôi còn thấy một tuyên bố rằng nhà báo đã thu lượm được rất nhiều tư liệu hay ho và đây chỉ là phần mở đầu của chuỗi phóng sự phơi bày lỗi sống sa đọa của giới thượng lưu.

“Xem kìa!” Tôi nói. “Watanuki cho chúng ta một vố đau rồi!” Cơ mà tôi thấy bình tĩnh khác thường chứ đừng nói là bức xúc hay cáu giận. “Thôi thì cũng đã đến lúc hạ màn.”

“Phải, nhưng hấn là đồ ngu!” Chồng tôi mỉm cười lạnh lùng, mặt cắt không còn giọt máu. “Vạch áo cho người xem lưng thì hấn được lợi lộc gì nào?”

“Không sao, ta cứ lờ đi là xong.”

Tôi tự tin cho rằng chẳng ai điên mà tin chuyện này, nhất là cái loại báo chí chẳng có gì ngoài một trang tin đồn đó, nhưng ngay lập tức tôi gọi Mitsuko để cảnh báo về sự việc.

“Đứa nào đó gửi anh chị tờ báo này, em có nhận được không hả Mitsu?”

Mitsuko vội vã chạy ra ngoài xem và quay lại bảo: “Có, đây này! May mắn là chưa ai nhìn thấy!”

Giấu tờ báo trong áo kinomo, cô ngay lập tức đến nhà chúng tôi.

“Anh chị xem chúng ta làm sao bây giờ?” Mitsuko hỏi.

Thoạt tiên chúng tôi cho rằng không có gì đáng ngại. Nếu Watanuki đã bán bằng chứng cho báo chí, hẳn hẳn ta không dám làm quá mà tự lôi mình vào cuộc - tôi và Mitsuko dan díu có phải chuyện gì mới lạ đâu, họ xì xào chán rồi cũng chìm xuống thôi. Hai hay ba hôm sau đó gia đình Mitsuko phát hiện ra nhưng nhà tôi đã đảm bảo với họ đó toàn là tin tức bịa đặt.

“Những lời phỉ báng cũ rích ấy lần này đi quá xa rồi. Các vị có thể khởi kiện tờ báo vì cho đăng chữ ký giả mạo.” Chồng tôi nói với họ thế.

Nhất thời chúng tôi khá an tâm, song ngày qua ngày các bài báo ngày một sắc sảo chi tiết hơn, hé lộ cả những điểm bất lợi cho Watanuki cũng như sự cố ở quán trọ Kasayamachi, chuyển đi chơi đến Nara, vụ Mitsuko nhồi bụng bầu giả đi gặp chồng tôi - hình như tên phóng viên rành rẽ cả những chuyện chính Watanuki cũng không biết. Cứ cái đà này thì vụ Hamadera sẽ lộ ra hết, từ vụ tự tử giả mạo đến chuyện chồng tôi vào cuộc như

thế nào. Buồn cười ở chỗ đồng thư từ đều được tôi và Mitsuko khóa lại cẩn thận thế mà một bức tôi gửi nàng, trong đó đầy những câu chữ sắc mùi ướt át đáng xấu hổ thế nào lại bị đánh cắp và đã được chụp lại đăng thẳng lên báo. Ngoài con Ume ra thì còn ai trồng khoai đất này, chúng tôi kết luận là nó thông đồng với Watanuki. Chẳng là nó có đến gặp tôi hai hay ba bận sau khi bị gia đình Mitsuko sa thải, không có công cán gì mà cứ thập thò lảng vảng trông rất gian. Tôi đã giúp đỡ nó bao nhiêu, mà nó vẫn muốn vùi thêm nữa ư? Tôi ngờ ngợ thế. Rốt cuộc tôi chẳng muốn mua việc vào người nên lờ nó đi, dè dặt mấy hôm trước khi bài báo đầu tiên về chúng tôi phát hành nó lại vác mặt tới, nói mấy câu ác ý về Mitsuko rồi bỏ về. Từ đó tôi không thấy nó nữa.

“Con ranh ăn cháo đá bát!” Mitsuko kêu lên. “Ở nhà em, nó chưa bao giờ bị coi là kẻ ăn người ở cả. Em đối xử với nó như chị em...”

“Tại em dung túng cho nó đấy.”

“Đúng là nuôi ong tay áo. Chị Hai đã làm bao nhiêu việc vì nó mà nó còn dám oán thán!”

“Hắn là Watanuki đã mua chuộc nó rồi.”

Đó mới chỉ là đoán mò, nhưng khi mấy tờ báo bắt đầu thọc mạch thêm, dựa trên cơ sở thông tin Watanuki cung cấp, bí mật này kéo theo bí mật kia lộ ra, thì đúng là bọn báo chí có thể đã vớ bở khai thác được từ Ume thật. Hoặc cũng có thể tên khốn Watanuki đã thông đồng với Ume từ đầu, quyết làm liều phơi bày luôn cả nỗi nhục của hắn ra. Bất kể là gì thì đến lúc đó chúng tôi cũng không thể bỏ phí một giây phút nào nữa. Nếu cứ

do dự thì sớm muộn Mitsuko sẽ bị lôi cổ về nhà nên cô ấy muốn cả ba người thực hiện kế hoạch đã thống nhất. Mỗi ngày trôi qua chúng tôi thảo luận chi li cách thức triển khai. Trong khi đó vụ Hamadera bắt đầu xuất hiện trên mặt báo.

Về chuyện xảy ra tiếp theo thì báo đã thông tin chi tiết về vụ bê bối này, thiết nghĩ tiên sinh đọc thôi đã quá đủ. Tôi sẽ cố gắng không đi vào chi tiết về mọi việc đã xảy ra trong những ngày cuối cùng, chỉ nêu ra một việc mà báo chí không đề cập ấy là người đòi chết chung cũng như dàn xếp vụ quyền sinh tặc thể chính là Mitsuko - chết dở, này giờ tâm sự với tiên sinh tôi kể lẽ hăng quá không biết đầu đuôi gì nữa.

Có lẽ đó chính là hôm chúng tôi biết chuyện Ume đã ăn cắp bức thư, thế nên Mitsuko mang tất cả chỗ thư từ cũ của tôi tới, mọi lá thư mà cô nàng đang giữ.

“Để chỗ thư từ này ở nhà em thì nguy hiểm quá!”

“Chị đem đốt nhé?” Tôi hỏi.

“Đừng!” Mitsuko nhanh miệng. “Chúng mình không biết sẽ chết sớm hay muộn, còn em thì em muốn giữ chúng lại thay cho thư tuyệt mệnh. Em xin chị, hãy đem cất vào cùng với những lá thư trong ngăn tủ của chị.”

Mitsuko bảo chúng tôi lo sắp xếp tư trang rồi mấy hôm sau khoảng một giờ chiều ngày 28 tháng Mười, cô ấy đến thông báo: “Ở nhà em tình hình căng lắm. Em có cảm tưởng trở về đó là sẽ vĩnh viễn không ra ngoài được nữa.” Mitsuko bảo không thể chịu nổi ý nghĩ bỏ trốn rồi sẽ bị bắt lại, thà cùng chết trong phòng ngủ quen thuộc của cả ba còn hơn.

Sau đó, chúng tôi treo chân dung tôi vẽ Quan Âm lên trên đầu

giường và cùng nhau thấp nhang.

“Được Quan Âm Bồ Tát của tôi phù hộ, tôi sẽ chết một cách sung sướng.” Tôi nói.

“Chúng mình chết đi, chắc họ sẽ gọi bức tranh này là ‘Quan Âm Mitsuko’, người ta sẽ đem bức tranh đi thờ, thế là chúng mình có thể nhắm mắt xuôi tay rồi.” Chồng tôi thêm vào.

“Hãy tựa vào nhau!” Chúng tôi cùng nguyện ý như thế, mỗi người một bên Mitsuko như hai bồ tát đứng hầu Phật Tổ, gần gũi thăm thiết đến mức sang kiếp sau cũng không còn phải ghen đua tị nạnh nhau nữa. Chúng tôi kê giường sát vào nhau, đặt ba chiếc gối thẳng hàng, nằm xuống với Mitsuko ở giữa và cùng uống cạn ly thuốc độc...

...Tiên sinh bảo sao? Vâng, sự thật là thế, tôi tự hỏi phải chăng chỉ có tôi bị bỏ lại trên đời. Sáng hôm sau khi vừa tỉnh dậy, tôi đã toan muốn theo họ sang thế giới bên kia. Song tôi chợt nghĩ rằng sự sống sót của mình không phải là ngẫu nhiên, biết đâu đến lúc chết họ vẫn lừa dối tôi. Phải chăng chồng thư để lại cho tôi kia chính là manh mối? Chắc họ sợ rằng ngay cả sau khi tự tử vì tình, tôi vẫn sẽ chen vào giữa họ! A... (Quả phụ Kakiuchi bật khóc) Nếu không nghi ngờ hai người đó thì tôi chẳng có lý do gì để tiếp tục tồn tại, nhưng oán hận người quá cố phỏng có ích gì. Lúc này đây chẳng hề cay đắng hay hận thù, cứ mỗi khi nghĩ về Mitsuko, tôi chỉ thấy như là một niềm khao khát đã xa, là yêu thương tha thiết chứ không mấy may giận dữ hằn học gì... Ôi, xin tiên sinh hãy tha thứ cho những giọt nước mắt này...

HẾT